

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Temmuz-Ağustos 2013 Sayı: 23

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Gezi Parkı ile başlayıp tüm ülkeye, hatta dünyaya yayılan direniş, ilk günlerin büyüklüğünde olmasa da devam ediyor. O, ilk zaferini Taksim Meydanı'nı özgürleştirerek kazandı. Ardından Gezi Parkı'na yapılması planlanan AVM'den Kışla'ya kadar her tür yapıyı durdurmayı başardı. Hatta "Taksim'in yayalaştırılması projesi" de mahkemece iptal edildi. Hiç kuşkusuz mahkemenin bu kararı, direnişin gücüyle alınmış bir karardır.

Fakat bütün bunlar, direnişi bitirmeye yetmedi, yetmeyecek de. Çünkü direniş, çevre duyarlılığını aşan, doğrudan hükümete yönelen bir içerik kazanmıştı. Halen sürmekte olan eylemlerde, yapılan forumlarda "hükümet istifa" sloganı, hala en sık atılan slogandır. Dolayısıyla AKP hükümeti gidene kadar bu direniş sürecektir. Ta ki, yaşanan sorunların hükümetlerden de öte, sistem sorunu olduğu geniş kitlelerce anlaşılıp bu kapitalist düzene yönelene dek...

* * *

Sayfa 2'de sürüyor

**Direneceğiz
Örgütleneceğiz
BİZ KAZANACAĞIZ!**

Direneceğiz, örgütleneceğiz BİZ KAZANACAĞIZ!

Direnin belki de en güzel yanlarından biri, dünyanın dört bir yanından destek alması, enternasyonal dayanışmayı yaşamasıdır. Meksika'da savaşan Zapatista'lardan, '68 kuşağının simge isimlerine kadar, çok sayıda örgüt ve kişiden destek mesajları yağmıştır. Sadece bununla da kalmayıp sokağa çıkan kitlelerin selamını almış, onlara esin kaynağı olmuştur.

Bunlardan biri de Türkiye'de kullanılan gaz bombalarını ihraç eden Brezilya'dır. Brezilya halkı için bardağı taşıran şey, "ulaşım zamları" oldu. Öte yandan büyük bir yoksulluk yaşanırken, futbol organizasyonlarına harcanan devasa paralar, kitlelerin öfkesini patlattı. Ne ulaşım zammının geri alınması, ne de "eski solcu" cumhurbaşkanının vaatleri, bu öfkesi dindiremedi. Orada da direniş, alçalıp yükselerek devam ediyor.

Bir başka direniş merkezi Mısır oldu. Mısır halkı, iki yıl kadar önce yine meydanları doldurarak 40 yıllık diktatör Mübarek'i devirmişti. Fakat bu ayaklanmadan, Mısır'da en örgütlü güç olan Müslüman Kardeşler yararlanmıştı. Direnişe en son katılan Müslüman Kardeşler, en karlı çıkan örgüt olarak işbaşına geldi. Ve bir yıllık süre içinde Mübarek'ten farklı olmadıklarını gösterdiler. Tıpkı AKP hükümeti gibi, her şeyi kendi elinde toplamaya ve yaşamı cendere altına almaya başladılar.

Şimdi AKP ve onun yalakaları, sözde darbeye karşı çıkarak Mursi'nin devrilmesine büyük bir tepki gösteriyorlar. Demokrasinin kıstasını da askeri darbeye karşı olmakla sınırlıyorlar. Kuşkusuz askeri darbelerle karşı durulmalıdır. Ne var ki, asker ya da sivil, diktatörlük diktatörlüktür. Üniformasız olması veya her zaman hileli olan sandıkla işbaşına gelmesi, ne o rejimi demokrasi yapar, ne de o kişileri demokrat! Bunlar, demagojiden ibarettir.

Diğer yandan askeri diktatörlere de direnenler, her zaman komünistler, devrimciler, tutarlı demokratlar olmuştur. Bugünün asker karşıtları, 12 Mart, 12 Eylül darbelerinde, asker postalını yalayanlardır. Güç kimdeyse ona biat eden sahtekarlardır bunlar.

Mısır halkı ne Mursi'yi ne de orduyu istiyor! Ama örgütlü olamadığı için kendi iktidarını da kuramıyor. Tıpkı Türkiye'de ve dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi...

Bir ayı aşkın süredir direnişin gücüyle sarsılan AKP hükümeti, bir darbeyi de Mısır'dan yedi. Geldikleri günden bu yana ABD ve AB emperyalistlerinden aldığı büyük desteği kaybetmeye başladı. Hiç bir emperyalist güç, ülkesini yönetmekte zorlanan bir hükümetle yola devam etmek istemez. Bugüne dek yaşanan pek çok örnek göstermiştir ki, büyük halk hareketleri karşısında emperyalistler, işbirlikçilerini gözden çıkarmakta tereddüt etmezler. Şu anda AKP'nin

yaşadığı durum da budur.

Bir yandan ülke içinde süren direniş, diğer yandan Suriye'de istediklerini yapamamaları, emperyalistler açısından AKP'nin kullanım süresini sorgulatmaya başladı. Buna bir de Mısır'daki halk hareketi ve Mursi'nin devrilmesi eklenince, ABD'nin Ortadoğu'daki "sünni ekserni" çatırdadı. Bu "eksen" in önemli bir ayağını da AKP oluşturuyor. Dolayısıyla AKP, Mursi'nin gidişinde kendi sonunu görüyor ve o yüzden daha büyük bir tepki gösteriyor.

İşin bir de ekonomik boyutu var. Hem direniş, hem de dünya ölçeğinde yaşanan krizin etkileri, Türkiye ekonomisini sarıyor. AKP'nin en güçlü olduğu iddia edilen ekonomi alanında da alarm zilleri çalıyor. Direnişin varlığı en başta turizmi ciddi oranda etkiledi. Özellikle Taksim-Beşiktaş çevresindeki otel rezervasyonları yüzde 80 oranında iptal edilmiş. Keza sermaye, istikrarsız bulunduğu Türkiye'den kaçmaya başladı. Merkez Bankası'nın açıklamasına göre, direniş sonrası günlerde, Türkiye'den 8 milyar dolar kaçmış! Ki bu, resmi olan açıklama, gerçek rakamın daha fazla olduğu açıktır.

Bütün bunların üzerine Amerikan Merkez Bankası'nın uyarı gelince, Türk Lirası, dolar karşısında büyük bir değer kaybetti. Piyasa sürekli döviz pompalayarak bunu durdurmaya çalışmaları da kar etmiyor. Ve Haziran ayının enflasyon rakamları, beklenenin çok üzerine çıktı. Başta gıda olmak üzere temel ihtiyaç maddelerinde fiyat artışları her geçen gün yükseliyor.

Bütün bunlar, AKP hükümetinin artık suyunun ısındığını gösteren verilerdir. Köşeye sıkışan AKP, daha fazla saldırganlaşıyor. Sadece polis terörü de yetmiyor, eli palalı, silahlı sivil güçleri devreye sokuyor. Bu kişilerin mahkemelerden salıverilmeleri, söyledikleri gibi "esnaf" olmadıklarının açık göstergesidir.

Resmi ya da sivil faşist terör ne kadar artarsa artsın, rejimlerini ayakta tutmayı başaramayacaklar! Direnişle birlikte kendi gücünün farkına varan kitleler, mücadeleyi sürdürecektir. Fakat direnişin en büyük eksikliği örgütsüzlüğüdür. Hızla örgütlenmeli, direnişi daha üst boyutlara çıkarmalıyız. İşte o zaman kazanan biz olacağız!

Okurlara...

Merhaba,

Taksim'i kazandık! Gazına, copuna, plastik mermisine rağmen... Burjuva demagoglara, hükümetin açıklamalarına, yalan dolana rağmen... Eylemcileri pasifize etme, kitleleri yatıştırma, eylemi geçiştirme çabalarına rağmen... Devletin bütün çabalarına rağmen, yaklaşık 1,5 aydır süren, kıran kırana militan bir mücadele ile, sabahlara kadar süren çatışmalar, gaza-bombaya rağmen kurulan barikatlarla kazandık.

Çünkü devrimin gücü, karşı devrimin saldırılarından daha büyüktü, daha etkiliydi. Taksim ayaklanması, sadece Gezi Parkı'nı kurtarmakla kalmamış, bütün ülkeyi harekete geçirdi. Ülkenin dört bir yanında yürütülen direnişler, kitleleri de değiştirdi. Burjuvazinin yaratmaya çalıştığı yalnız ve bencil insan tipi, direnişin gücüyle paramparça oldu. Kitleler sadece direnmeyi, barikat kurmayı, biber gazına karşı ilaç kullanmayı değil, birlikte üretmeyi, birlikte yaşamayı, paylaşarak çoğaltmayı da öğrendiler. Direniş barikatlarında ve parkın çadırlarında, aynı ruhla, aynı coşkuyla ve büyük bir umutla, yeni bir dünyayı kurmayı öğrendiler. Kolektifin gücü onları da sardı, etkiledi, dönüştürdü. Artık yepyeni bir dünya var önlerinde. Büyük bir tutkuyla sarıldılar bu dünyaya ve kaybetmemek için en vahşi saldırılara bile göğüs gerdiler.

Gelecek günlere umutla, coşkuyla, inançla bakmak için tohumları burada atılır...

Bu sayımızda sayfa sayısını çoğaltarak Temmuz-Ağustos olarak çıkıyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

23. sayıda

3	Direnin temel özellikleri
5	Örgütsüzlüğe övgü
6	Katiller bulunsun hesap sorulsun
7	"Sandık" demokrasisi
8	Yaşasın şanlı Taksim direnişimiz
9	"En uzun Haziran"ı anlamaya dair
10	Ölümün gözlerde küçüldüğü anlar
11	Gezi'den kalanlar
13	Biz kazanacağız
14	Taksim'in ateşi geleceğimizi aydınlatıyor
15	Fransa, İsviçre, Hollanda, destek eylemleri
16	Bitmedi daha sürüyor bu kavga
18	Abdullah Cömert'in ateşiyle Antakya'da direniş
19	Örgütlenecek, örgütleyeceğiz
20	Taksim direnişi ve sendikaların durumu
21	THY grevi devam ediyor
22	TÜSİAD'ın Cizre zirvesi
23	Sivas katliamı lanetlendi
24	Tahrir yeniden
25	'Akil'lerin işi bitti
26	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
27	Halk isyanları ve devrim üzerine

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaz Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 23 Temmuz-Ağustos 2013, 2 TL(KDV Dahil)

Türkiye tarihinin en büyük halk hareketini yaşadık. Etkileri halen devam eden çok önemli günlerin içindeyiz. Bu günlere dair çok şey yazılıp konuşulacaktır. Daha şimdiden önemli bir külliyat oluştuğunu söyleyebiliriz. Direnişin siyasal analizinden sınıfsal yapısına, sosyolojisine, psikolojisine kadar, incelenmesi gereken pek çok yönü bulunmaktadır gerçekten de. Fakat henüz tamamlanmamış bir süreçten söz ediyoruz. Halen sıcaklığını koruyan ve her an yeniden alevlenecek bir hareketle karşı karşıyayız.

Biz burada direnişe dair en temel noktaları belirtmekle yetineceğiz. Zaten direniş süreci boyunca çıkan bildirilerimizle, sığağı sığağına

gençler çekecektir. Bu, ya işçi, emekçi gençlik olacaktır, ya da öğrenci gençlik... Eşyanın doğası gereği böyledir. Çünkü **gençlik, her zaman ileriye, geleceği temsil eder. “Bütün devrimler gençtir” sözü, boş yere söylenmemiştir. Hem nitelik, hem de sayısal bakımdan böyledir. Fakat bu hareketin ne niteliği, ne de bileşimi, ona gençlik hareketi dememize olanak tanımıyor.**

Gençlik hareketi olmadığı gibi, işçi, köylü veya memur, işsiz diye tanımlayabileceğimiz sınıfsal bir hareket de değildir. Halk kavramı bütün bunları içine alan, ama hiçbir sınıf veya katmanı öne çıkartmadan, adeta hepsini eşitleyen, bir kabın içine koyan bir kavramdır. “Ulus”tan farklı

AKP hükümeti, ordudan polise, bürokrasiden yargıya devletin tüm kurumlarını ele geçirme- kadrolaşma konusunda, kendinden önceki hükümetlere rahmet okutacak bir çabanın içine girdi. Böyle olunca, kitlelerde AKP ile iktidar, hatta AKP ile devlet adeta özdeşleşti. Zaten burjuvazi, devletin sınıfsal karakterini gizlemek ve halkın öfkesini hükümetle sınırlı tutmak için, bu şekilde göstermek ister. Bu konuda reformistler de burjuvaziye yardımcı olurlar. Hükümetle iktidarı birlikte kullanırlar. “AKP iktidarı” derler mesela. Ve mücadeleleri esas olarak işbaşındaki hükümetle sınırlıdır. Yanlış olan da budur.

Şimdi ise bu kesimler, direnişteki kitlelerin “hükümet istifa” demesine karşı çıkıyor, atılmamasını istiyor! Deniyor ki, “bu hükümet gitse, yerine gelen daha mı iyi olacak”? Adeta “sol” gösterip sağ vuruyorlar! **ML’ler, kitlelerin düzen-ici iyileştirmeleri içeren taleplerini de sahiplenir. (“Hükümet istifa” böyle bir taleptir.) Fakat gerçek kurtuluşun devrimde, sosyalizmde olduğunu sürekli işlerler** (yani hükümeti değiştirmenin yetmeyeceğini anlatırlar). Ama bu gerçeğin, kitlelerin kendi özdeneyimleriyle bilince çıkarılmasına ihtiyaç vardır. Bunu da ancak hükümeti devirdikten sonra anlayabileceklerdir.

Açıktır ki, kitleler mücadele ile bir hükümeti devirmeyi başardığında, kendi güçlerine büyük bir güven duyacaklar ve sonraki hükümetlere karşı da bu özgüvenle hareket edeceklerdir. Zaten CHP’nin direnişin başında yer alıp, sonrasında uzak durmasının asıl nedeni de bu değil midir? **Hükümet deviren bir halkın gücü, tüm düzen partilerinin en büyük korkusudur.**

Bütün bunlardan dolayı “Hükümet istifa” sloganı yanlış değildir ve zaten bu hareketin temel sloganı olmakla kalmamış, somut talebi, “eylem sloganı” haline gelmiştir.

3- Hareket, kendiliğinden başlamıştır ve halen de öne çıkan bir siyasal önderi yoktur. Kitleler, başta 1 Mayıslar olmak üzere, devrimcilerden etkilenmiştir, keza hareketin belli bir aşamasından sonra devrimcilerin katılımı ve etki gücü de artmıştır. Fakat devrimcilerin önderliğinden

Direnişin temel özellikleri

yaptığımız tespitler olmuştur. Direnişin bir ayını geride bıraktığımız bugünlerde, hem bu tespitlerin altını çizmek, hem de belli başlı özelliklerini ortaya koymak; direnişin geleceğine dair öngörülerde bulunabilmek açısından da gereklidir.

* * *

1- Bu bir halk hareketidir. Hareketin içinde işçi, emekçi, işsiz, öğrenci, sanatçı, pek çok kesim yer almıştır. Sadece şehir merkezlerinde değil, birçok emekçi semtte de eylemlere büyük bir katılım olmuştur. Toplamda 10-15 milyon kişinin eylemlere katıldığı söylenmektedir. Ve bu eylemlerin içinde deyim yerindeyse 7’den 70’e her yaştan insan vardır.

Burjuva medya, bunu özellikle “gençlik hareketi” olarak göstermek istemiştir. Ancak gençliğin yoğun katılımının olması, onu “gençlik hareketi” yapmaz. Gerçekte her halk hareketinde gençler doğallığında çoğunluğu oluşturur. Hele ki Türkiye gibi genç nüfusun fazla olduğu bir ülkede, tabi ki, direnişlerin, isyanların başını

olarak, burjuvazi dışında, ezilen-sömürülen tüm kesimleri kapsar. Bu direniş de sömürücü sınıflar dışında herkesin yer aldığı bir direniş olmuştur.

2- Bu hareket, siyasal niteliğe sahiptir. Çevre duyarlılığı ile başlayan direnişe polisin saldırısıdır, onu tetikleyen. Yani **doğrudan devletin güvenlik güçlerine, onların estirdiği teröre karşı halk ayağa kalkmıştır.** Direnişin başından bugüne dek en sık atılan slogan, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Hükümet istifa”dır. Her ikisi de siyasal bir duruştur, daha si hükümeti hedefe çakmaktadır. Direniş, polis terörüne karşı başlamış, fakat AKP hükümetinin son yıllarda daha da artan tüm baskıcı yöntemlerine duyulan tepkinin patlaması olmuştur. Dolayısıyla “hükümet istifa” sloganı, hareketin muhtevasına en uygun slogan olarak kitleler tarafından benimsenmiştir.

Bu sloganı yanlış değildir. Yanlış olan, hükümetle iktidarı, hükümetle devleti bir ve aynı görmektir. Kaldı ki,

Direniş, gerçek demokrasinin nasıl işlenmesi gerektiğini açık bir şekilde ortaya koydu. Kitleler direniş okulunda eğitiliyor. Demokrasiyi öğrendiği gibi, örgütlenmeyi de öğrenecektir. İşte o zaman sadece hükümetleri değil, bir bütün olarak sistemi hedefe çakacak, ve gerçek kurtuluşa doğru adımlarını atacaktır...

sözedilemez. Hareketin yönetim aygıtı olarak “Taksim Dayanışma” öne çıkmıştır, ama bu İstanbul için geçerlidir. Ayrıca “Dayanışma”nın içinde çevreci, feminist her tür burjuva akımdan tek tek bireylere kadar geniş bir kesim yer almaktadır.

Örgütsüzlük bu direnişin en büyük eksikliği iken, tam da bu nedenle burjuvazi ve onun sözcüleri tarafından örgütsüzlüğe methiyeler dizilmiştir. Böyle yaparak, direniş kitlelerinin devrimci örgütlerle yakınlaşmasını durdurmayı amaçlamaktadırlar. En büyük korkuları bu kitlenin devrimci bir örgütlülük içine girmesidir çünkü. Direniş boyunca kitle ile devrimciler arasına kama sokmaya çalışmaları, devrimcileri “provokatör”, örgütsüz kesimleri “genç çocuklar” diye göstermeleri bundandır. Ancak direnişin varlığı, kitlelerle devrimcileri yakınlaştıran nesnel bir zemin yaratmıştır. Ayrıca direniş sürdüğü müddetçe, kitleler örgütlenmek gerektiğini anlayacak, hem direnişin iç örgütlülüğünü kurma, hem de devrimci bir örgütlülük içinde yer alma konusunda giderek artan bir bilinç açıklığına kavuşacaktır.

Bununla da bağlantılı bir şekilde “gençliğin apolitikliği” üzerine çok vurgu yapılmıştır. Oysa gençlik tabii ki “apolitik” değildir. 12 Eylül’den bu yana apolitik bir gençlik yaratmak istemişler, ama başaramamışlardır, başaramazlar da. Çünkü politika, hayatın her alanını kapsar.

Onlar, “politika” yapmayı, herhangi bir düzen partisine üye olmak, ya da oy vermekle eşdeğer gördükleri için, kolayca “apolitik” damgasını vurmaktadırlar. Ayrıca politika yapmak, seçilmiş insanlara, milletvekillerine özgüymüş gibi gösterirler. **Sadece gençliğin değil, tüm halkın “apolitik” olmasını isterler. Çünkü “apolitiklik” aslında burjuva politikasına angaje olmaktır.**

Gerçekte hiç kimse “apolitik” değildir, hele gençler hiç değildir. Farkında olmasalar da gerici, faşist, liberal, ya da ilerici, devrimci, sosyalist düşüncelerden etkilenirler ve safların keskinleştiği anlarda, bu akımlardan birinin içinde yer alırlar. Son olarak direnişte yaşananlar, bunun bir kez daha pratikte kanıtlanmasıdır.

4- Harekete Kemalizm damgasını vurmuş değildir. Direnişin bir halk hareketi boyutu kazanarak tüm ülkeye yayılması üzerine “ulusalci” kesimlerin katılımı ve onu etkileme çabasına giriştikleri bir gerçektir. Fakat özellikle büyük şehirlerde bunu başaramamışlardır.

Başını İP’in çektiği “ulusalcılar” daha önce askeri darbe yoluyla, ya da 28 Şubat benzeri bir girişimle AKP hükümetini devirmek istedi. Buralarda başarısız olunca, şimdi AKP’yi halkın eylemleriyle devirmeye meyletmış görünüyolar. Aslında başka çareleri kalmadığından, halk hareketine sarılmış durumdalar. Direnişe katılan birçok grup ve örgütten daha organize oldukları için de, özellikle küçük illerde etkili olabiliyorlar. Ancak direnişin bütünü için bu söylenemez.

Diğer yandan **eline her Türk bayrağı alan da “ulusalci”ların militanı değildir. Kuşkusuz bu, milliyetçiliğin kitleler üzerindeki etkisinin bir göstergesidir.** Böyle bir etkinin yaygınlığı, zaten bilinen bir durumdur. Ancak aşılamaz da değildir. **Milliyetçilik ve dincilik, tüm gerici sınıfların sarıldıkları iki temel ideolojidir. Komünist ve devrimcilerin görevi de kitleleri bu etkiden kurtarmaktır.**

Hal böyleyken BDP’nin “ulusalcılar”ın varlığını, direnişten uzak durma gerekçesi yapması, kabul edilemez. Esasında **BDP’nin direnişe karşı mesafeli tutumu, içine girdikleri “çözüm süreci” ile bağlantılıdır.** Yoksa her fırsatta egemenlere “bizim Türk bayrağı ile bir sorunumuz yok” diyen de kendileridir.

BDP, direniş henüz Park ile sınırlı iken, Sırrı Süreyya Önder aracılığıyla içinde imiş gibi göründü. Fakat ne zaman ki, direniş Park’ı aştı, hükümete karşı bir halk hareketine dönüştü, BDP’nin tavrı da değişti. Zaten o günden sonra milletvekilleri de direnişin dışına çıktılar. BDP, halk hareketinin AKP’yi devirmesinden ciddi olarak korktu. Bunu, “çözüm süreci”nin tehlikeye girmesi olarak gördü. Süreci AKP ile birlikte örmüşlerdi. Onun yerine gelecek hükümetin ne yapacağı bilinemezdi. Bu durum onu bir kez daha AKP’ye yanaştırdı. Ve AKP’nin en fazla sıkıştığı bir anda, ona yine büyük bir destek sunmuş oldu.

Belki de ilk kez, Kürt bölgesindeki polisler, İstanbul’a, Ankara’ya sevk edilerek direnişi bastırmaya geldiler.

İçişleri Bakanı’nın açıklamasıyla 73 vilayette eylemler olurken, bunun dışında kalan tek yer, ne yazık ki Kürt illeriydi. Böylece **yıllar sonra ilk kez Kürt ve Türk halkının birleşik direnişinin**

zemini heba edildi. Halkların kardeşliğinin pratikte vücut bulması engellendi. Türk halkında oluşturulan milliyetçiliği, şovenizmi kırmak, tam da buradan geçiyordu oysa. (Kürt hareketinin direnişe yaklaşımı başlı başına ele alınması gereken bir konudur, burada sadece “ulusalci” etkiyle bağına değinerek geçiyoruz.)

5-Kitleler yüzbinler halinde sokaklara dökülmüştü. Genel bir direniş yaşıyordu, ama “genel grev” eksikti ve hep eksik kaldı. Bu durum, varolan sendikaların gücünü ve niteliğini bir kez daha ortaya koydu.

KESK ve DİSK’in 4 ve 17 Haziran’da yaptıkları “genel grev”ler, hayatı durduraktan çok uzaktı. Diğer sendikalar zaten tamamen dışındaydılar. Sendikaların 12 Eylül’den bu yana güç kaybettikleri biliniyor. Üye sayıları oldukça düştü. Fakat varolan üyelerini de harekete geçirmek için çabalamadıkları bir gerçektir. Her iki sendika da özellikle 17 Haziran’da çok sınırlı bir kitle ile gelmişler ve Taksim’e girmeyi hiç zorlamadan, orada kalan devrimcileri de yalnız bırakarak çekip gitmişlerdir.

Elbette işçi sınıfı, bu sendikalardan ibaret değildir. Ve sendikalı-sendikasıız işçiler, direnişin içinde yer almışlardır. Fakat bugün halihazırda tek örgütleri sendikalardır. İşçi sınıfı kendi taban örgütlerini yaratarak ya bu sendikaları değiştirecekler, ya da onları aşarak yeni bir sendikal oluşum yaratacaklardır. Aksi halde işçi sınıfının bırakalım kendisi için mücadelesini, halk hareketi içindeki yeri bile sınırlı kalacaktır. Ve bu durum, hareketin başarısını belirleyen temel bir sorun olmaya devam edecektir.

* * *

Beş madde halinde özetlediğimiz hareketin bu temel özellikleri, onun olumlulukları kadar, zaaflarını, eksiklerini de ortaya koyuyor. Ve ancak bunları aşabildiği oranda zafere ulaşabilecektir.

Başında da belirttiğimiz gibi, hareket bazen alçalarak, bazen yükselerek devam edecek. Zaten Gezi Parkı’nın dağıtıldığı günden bu yana, direnişin yeni sloganı “Bu daha başlangıç, MÜCADELEYE DEVAM” olmuştur. **Kitlelerde mücadele isteği ve kararlılığı sürmektedir ve öfkesi dinmemiştir.**

Burjuvazi çare olarak, bir kez daha “seçim” diyor. “Erken seçim” üzerinde duruyorlar. Mart ayında gerçekleşecek olan yerel seçimleri, genel seçimle birleştirmeyi, ya da daha erkene çekmeyi düşünüyorlar. Hareketin gelişimine göre buna karar vereceklerdir.

Burjuvazi için demokrasi, “sandık demokrasisi”nden ibarettir. Direniş, gerçek demokrasinin nasıl işlemesi gerektiğini açık bir şekilde ortaya koydu. Kitleler direniş okulunda eğitiliyor. Demokrasiyi öğrendiği gibi, örgütlenmeyi de öğrenecektir.

İşte o zaman sadece hükümetleri değil, bir bütün olarak sistemi hedefe çakacak, ve gerçek kurtuluşa doğru adımlarını atacaktır...

Örgütsüzlüğe övgü

Burjuvazi “Gezi eylemleri” boyunca, kitlelerin bu kadar boyutlu bir öfkeyle sokağa dökülmüş olmasından, ortaya çıkan militan mücadele hattından büyük bir korku yaşadı. Ancak bu korkuyu derinleştiren etken, oluşan zemin üzerinden örgütlerin güç kazanması, kitlelerdeki kendiliğinden örgütsüz duruşun, örgütlü bir mücadeleye dönüşmesi riskiydi. Bu nedenle, burjuva ideolojik mücadelenin en büyük bombardımanı, örgütsüzlüğün övülmesi, örgütsüzlüğün teşvik edilmesi üzerine yoğunlaştırıldı. Çok çeşitli yöntemlerle, ama sistemli biçimde örgütsüz mücadele göklere çıkarıldı.

Dövüşebilmek

örgütlü davranabilmektir

Barikat başlarında yürütülen çatışmanın, asil olarak örgütsüz gençler ve Çarşı taraftar grubu tarafından yürütüldüğünün iddia edilmesi, bunun en uç görüngülerinden biriydi.

Elbette barikat başlarında örgütsüz gençler vardı ve bu gençler, günler-geceler boyunca, son derece iyi bir pratik sergilediler. Bu yanı sıra onların direnişini çok özel bir yere koymak gerekir. Ancak örgütsüz kitlelerin ezici bir çoğunluğu, saldırı aşamalarında daha atıl bir konumda kaldı. Onbinlerce insan, gaz bombalarının etkisine bağlı olarak, ileri-geri hareketler gerçekleştirdi; gaz yoğunlaşınca geri çekilip sonrasında yeniden toplandı vb. Barikat başında dövüşenlerin sayısı duruma göre, onlu-yüzlü rakamlarla ifade edilirken, atıl kitlelerin sayısı genel olarak onbinlerceydi. Bunun böyle olması da, kendiliğinden hareketin doğasına uygun bir durumdu.

Tam da bundan dolayı, **barikat başlarında çatışan örgütsüz gençler, genel olarak “Gezi eylemleri”ne katılan örgütsüz gençlerin içinde son derece küçük bir azınlığı temsil ediyordu. Çatışmaların asli unsuru ise, devrimci yapıların kadroları, kimi “eski” devrimciler ve en öne çıkan olduğu için belirtelim; Çarşı grubuydu.**

Bu arada, iddia edildiğinin aksine, Çarşı grubu, örgütsüz bir yığın değil, “kolektif davranma yeteneği” olan kurumsal bir yapı, bir anlamda örgütlülüktür. “Kolektif davranma yeteneği”ni ise, tribün hareketlerinden polis saldırılarına, ya da 1 Mayıs’larda pankart açmaya kadar uzanan bir pratiğin içinde biriktirmişlerdir; bu yanı sıra yeni oluşmakta olan diğer ‘sol’ taraftar gruplarından farklıdır. “Kolektif mücadele gücü” ise, ancak yaşamın çeşitli alanlarında “kolektif davranma” alışkanlığı ile oluşabilecek bir davranış biçimidir. “Gezi eylemleri”nin ilk günlerinden itibaren ortaya koydukları göz dolduran pratiğin, altyapısını böyle okumak gerekir.

Diğer taraftan, barikat başlarındaki örgütsüz gençler ne kadar militan bir biçimde dövüşürse dövüşsünler; **sonuç alıcı eylemler, ancak devrimci yapıların barikat başlarında etkin olduğu durumlarda gerçekleşebilmiştir.** 1 Haziran günü

Taksim Meydanı’na ilk giriş, bunun örneklerinden- dir mesela.

Militan mücadele hattı

Taksim zaferinin kazanılmasında temel unsur, Taksim’e akan kitlelerin kararlılığındadır. Ancak bu kararlılık, kendi içinde niteliksel bir farklılık taşımaktadır. Örgütsüz ve çatışmalarda atıl duran kitle için, kararlılık, gücünü meşruiyetten almaktadır. **Kitle kendisini meşru görmenin getirdiği bir kararlılıkla çatışma bölgesinden saatler boyunca ayrılmamış, ancak çatışmaya da katılmamıştır.** İlerleyen günlerde “taş atmayın” cılandaki artış da bununla bağlantılıdır. Tomaya karanfil takmak, polis- in üzerine karanfil atmak, tomanın önünde oturma eylemi yapmak gibi “pasif direniş” yöntemlerini savunan ve dayatan da bu kesimdir. Devlete geri adım attırmak için, oradaki varlığının yeterli olacağını düşünmektedir. Dahası, **militanlığın, devlete karşı mücadelenin, “meşruiyeti bozacağı”, devleti “kızdıracağı” düşünceleri giderek ağırlık kazanmıştır.** Keza “polis halkına ihanet etme” sloganı da bu yaklaşımın ürünüdür. Hatta, devletin gaz bombası atmasının nedeninin, devlete taş atılması, devrimcilerin kendisini ifade etmesi olduğunu iddia edenler bile çıkmıştır. Benzer biçimde, devletle savaşımında eylem gücünün en önemli unsuru olan barikatların kaldırılması konusundaki dayatma da aynı mantığın sonucudur.

Örgütlü kitleler için ise asolan, militan kararlılıktır. Yaşanan “devrim” ile “karşıdevrim”in karşı karşıya gelişidir. “Devrim” cephesi içinde bazı kesimler bunun farkında olmasa bile bu böyledir. Taksim konusunda, sözkonusu olan elbette ki “iki ağaç” değil, “iktidar”ın gücüdür.

Devlet ve iktidar, aldığı karardan geri dönmeyi sadece bir “rant” kaybı değil, daha da önemlisi, bir “otorite” ve bununla bağlantılı olarak “iktidar” kaybı olarak görmektedir. **Gezi direnişçileri, onun “iktidar”ına karşı mücadele etmektedir. Devlet de bunu korumaya çalışmaktadır. Saldırısının vahşet dozunun giderek artması bu nedenledir. Tam da bu nedenle, devrim cephesinin militan mücadele gücü de sürekli artırılmalıdır. Taksim direnişi, geniş kitlelerin “meşru kararlılığı” ile süreklilik kazanmış, ancak örgütlü kesimlerin ve kimi örgütsüz bireylerin “militan kararlılığı” ile zafere ulaşmıştır.**

Orantısız demagoji

İşte bunun korkusu, burjuvazi, yürütülen eylemin militan ve sonuçalıcı yönü üzerinden bir demagoji bombardımanı başlatmaya itmiştir. Bunun en önemli

unsuru da gençlerin “sevimli” yönünü öne çıkarmasıdır. **Gençlerin yaratıcılıkları, esprileri, twitter mesajları, eğlenmeleri, bilgisayar oyunlarının direnişe etkileri vb üzerine sayısız övgü dizilmektedir de, militanlıkları ve direnişçilikler üzerine tek bir kelime bile edilmemektedir.** Sanırsınız ki, twitter mesajları sayesinde polis geri adım atmış, parkı ve meydanı direnişçilere açmıştır. Sanırsınız ki, gaz bombalarına esprileri ile direnmişlerdir. Sanırsınız ki, teknoloji olmasaydı, bu direnişin başarıya ulaşması ihtimali yoktu. Sanırsınız ki “özgürlük tutkusu” sadece bugünün gençlerine has bir unsurdur.

Ve elbette bir de, gençlerin sorumsuzluğu ve dünyadan kopukluğu üzerine bugüne kadar söylenmiş onca sözün, “kayıp kuşak” tanımlamalarının ardından yaşanan şaşkınlığın büyüklüğü. İki ay öncesine kadar bu kuşağa her tür sözü söyleyenler, bugün yere göğe sığdıramıyor, bu defa da “genç” yağıcılığında sınır tanımıyorlar.

Oysa ne karalama, ne yağcılık! Her şeyi yerli yerine koymak gerekiyor. Öncelikle, gençlerin bugüne kadar ki yetiştirilme tarzına ilişkin olarak yapılan eleştiriler yersiz ya da yanlış değildi. Ancak kendi adımıza her defasında şunu özellikle belirtmiştik; nesnel koşullardaki değişim, onları da değiştirecektir. Ankara’daki iki aylık Tekel direnişi süreci ve bu süreçte ailelerinin yanında direnişe katılan gençlerin durumu, tam da bunu doğrular nitelikteydi; Tekel direnişine ilişkin değerlendirmelerimizde bu konuda bir kayıt düşmüştük.

Bugün gençler, devletin saldırısı doğrudan kendi yaşamlarına dokunduğu için direnişin içinde ve aktif bir bileşeni halindeler. Ve öğreniyorlar. Yaratıcılığı, kolektif davranmayı, disipline uymayı, paylaşmayı öğreniyorlar. Çatışmayı, izdi- ham yaratmadan kaçmayı, kendini korurken yanındakine de sahip çıkmayı, kendi rahat yatağında değil, betonun üzerinde yatmayı öğreniyorlar. Devleti ve sınıf mücadelesini öğreniyorlar. Devrimcileri öğreniyorlar. Hayatın merkezinde olmadıklarını, kendi odalarının sınırlarından çok daha geniş bir dünyayı öğreniyorlar. Yanlarında insanlar birer birer düştüğünde, yaşamın

“game over”ının farklı olduğunu, vurulduğu zaman “yedek can”ının bulunmayacağını öğreniyor, bundan korkuyor, korkmalarına rağmen çatışmaya devam etmeyi öğreniyorlar.

Ve karşılarına açılan, içine daldıkları bu yeni dünyadan zevk alıyorlar. Elbette ki çok güçlü bir mizah ortaya çıkardılar. **Mizah, direnişin en doğal sonuçlarından biridir.**

Karşılıklı bir ilişki vardır ikisinin

arasında. **Direnen kişi mizah unsurlarını daha fazla görür, ayırır; mizah unsurlarını daha fazla gördükçe daha fazla direnir. Direnişin doğallaşması, yaşamın doğal bir unsuru haline gelmesidir bu.** Ve bu durum sadece Taksim direnişlerine, sadece “90 doğumlular” a özgü bir şey değildir. 12 Eylül işkencehanelerinde celladına meydan okuyanlar da mizahın en güçlüsünü yapmışlardır; fabrika işgalinde kapıyı kaynaklayıp günlerce içeriye kapanan işçiler de; çatışmada silahına coşkun türküler söyleten militan da; barikat başlarında yaşamlarını savunan eylemciler de; dağlarda yakılan ateşlerde hasretlerini özlemlerini dağıtılan gerillalar da... Direniş güçlendirir. Direniş umutlandırır. Direniş yaşam karşısında fütursuzlaştırır.

Şimdi de **Taksim gençleri direniyorlar; ve bunun doğal sonucu olarak cesurca, fütursuzca, coşkuyla güçlü bir mizah yapıyorlar.**

Devrimci yapılar direnişin kalbidir

Devrimci yapılar direnişin motoru, kalbi, beynidirler. Bu nedenle **devrimcileri yok sayma çabası, aslında direnişi devlete teslim etme çabasıdır.**

Bunu direniş boyunca birçok kez yapmaya çalıştılar. Pankartlar ve flamaların indirilmeye çalışılması ve farklı çadırların kaldırılıp tek bir çadırda herkesin toplanması önerisi, bunun en belirgin örnekleri arasındadır. Bir başka örnek ise Dayanışma'nın toplantılarıdır. “Ben barikatlardan geliyorum” diyen herhangi birisi, öncelikle söz hakkına sahip olmaktadır. 118 kurumdan oluşan Taksim Dayanışması'nın toplantıları-

na, “birey olarak da” katılma hakkı vardır; ve bu “birey”ler orada en saçma-yanlış düşünceleri de savunsa, sözünü kesmeden dinlenmektedir. Keza Dayanışma'nın “karar alamaz-eğilim belirleyebilir” tutumu bile, örgütlülüğe karşı bir duruşu ifade etmektedir.

Zincir, en zayıf halkası kadar sağlamdır.

Direnişin gücü de, devrimcilerin gücü kadardır, daha fazla değil.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Mısır'da 2011 Ocak ayında patlayan ayaklanmanın ardından, önce askeri darbe, arkasından Müslüman Kardeşler, bugün yeniden askeri darbe cenderesinde boğulmakta olan kitlelerin, tek eksikliği devrimci önderlikten yoksun oluşlarıdır. Yoksa militanlıkta, direnişte, kararlılıkta, öfkede, coşkuda bir eksiklikleri yoktur.

Tarih bunu sayısız kez kanıtlamıştır. **Devrimci örgütlülüklerin önderlik etmediği bir direniş, bazı kesitsel başarılar kazansa bile, sonuçta yenilmeye mahkumdur. Çünkü bu, bir direnişe hangi sınıfın ideolojisinin önderlik edeceğiyle**

ilgili bir durumdur. Devrimci önderlik olmadığı koşulda, mutlaka bir biçimde burjuva ideolojisinin çekim alanına girecek, burjuva argümanlardan etkilenecek, burjuvazinin çıkarına dokunmayacak sınırlara itilecektir. Direniş başladığı andan itibaren, burjuvazi her koldan saldırısını pervasızca yürütecektir; bir taraftan azgın bir saldırı gerçekleştirirken, bir taraftan da direnişi etkisizleştirecek araçları peşpeşe devreye sokacaktır. Binlerce yıllık yönetim tecrübesine sahip olan burjuvazi için, bu yöntemler sınırsızdır. Hareketi doğru rotaya çekecek tek unsur, devrimcilerin ve devrimin ideolojisinin önderlik etmesidir.

Direniş boyunca devrimcileri etkisizleştirmek için gösterilen onca çabaya, neredeyse her gün yürütülen onca tartışmaya rağmen, devrimciler, en başta eylemlerinin gücüyle, yanısıra günlük yaşamın örgütlenmesindeki müdahaleleriyle harekete damgasını vurmuşlardır. Çünkü devrimcileri direnişlerden uzak tutmak, etkisizleştirmek mümkün değildir. Bu yaşamın doğasına aykırıdır. Örgütsüz gençlerin, bugüne kadar uzak durdukları devrimcilerle tanışmaları, yakınlaşmaları, bağlar kurmaları da bu çabanın boşuna olduğunun en somut göstergesidir.

Direniş her yönden son derece öğretici bir rol oynamıştır. 17 Haziran tarihinden itibaren belli bir geri çekilme yaşanmaktadır. Parkta süren çadır direnişi bitmiş, ancak kitlelerin öfkesi bitmemiştir. Bu durumda, her fırsatta kitleler yeniden Taksim'e akmakta, saatler boyunca süren çatışmalar yeniden kendisini göstermektedir. Adeta rölantide gitmektedir. Bu durum, ayaklanmanın ikinci dalgasının çok uzak olmadığını göstermektedir. Ve bize düşen görev, çıkartılan dersler doğrultusunda kendimizi yenilemek, güçlendirmek ve direnişin yeniden yükseleceği günlere daha yetkin biçimde hazırlanmaktır.

Katiller bulunsun, hesap sorulsun!

Büyük direniş sürecinde üç kişi yaşamını yitirdi, onlarcası gözlerinden oldu, binlerce yaralı var. Halen yaşam savaşı veren, yoğun bakımda olan kişiler bulunuyor.

Buna karşın üç kişiyi öldüren, yüzlercesini ağır yaralayan katiller ve onlara bu emri verenler hakkında tek bir tutuklama kararı yok! Fakat direnişe katıldıkları, polise mukavemette bulundukları iddiasıyla yüzlerce kişi gözaltına alındı tutuklandı. İşte burjuva adaleti!

Halen polisin orantısız güç kullanımından söz ediliyor. Ortada kasten adam öldürmek ve öldürmeye tam teşebbüs gibi ağır suçlar varken, polis şiddeti böylesine hafifsetiliyor. Polise karşı en fazla taş ve sapanla direnen kişiler ise, “terörist”, “marjinal” ilan ediliyor, tutuklanıyor, yaralanıyor, öldürülüyor!

Türk Tabipler Birliği'nin açıkladığı rapora göre, Türkiye genelinde eylemlerde 4 kişi öldü, 60'ı ağır olmak üzere 8 bin kişi yaralandı. 11 kişi gözünü kaybetti. 103 kişi kafa travması geçirdi. Bu rakamlara resmi olmayan kayıtlar ve Gezi Parkı'ndaki revirlerde tedavi olanlar da eklendiğinde, bu sayı

daha da artacaktır.

Antakya'da Abdullah Cömert, İstanbul'da Mehmet Ayvalıtış, Ankara'da Ethem Sarısülük, bu direnişin şehitleri oldular. Adli Tıp raporları, Abdullah ve Ethem'in bizzat polisler tarafından öldürüldüğünü kanıtladı. Ethem'in vurulma anı, kameralardan an be an görülüyor. Polisin kitlenin üzerine silahını doğrultup ateşlediği ve bu silahtan çıkan kurşunla Ethem'in yere yığıldığı gözler önünde. Buna karşın Ethem'i vuran polis memuru uzun süre saklandı. Ethem'in ölümünden sonra artan yoğun protestolar üzerine Ahmet Şahbaz adındaki polis gözaltına alındı. Fakat “meşru müdahale” denilerek mahkeme tarafından serbest bırakıldı. Üstelik “can güvenliği” olmadığı gerekçesiyle koruma bile verildi. Katil polis korunurken, Ethem'in katledilmesine tanıklık edenler gözaltına alındı, tutuklandı.

Erdoğan, polisin “kahramanlık destanı yazdığını” söylüyor, en saldırgan polisleri “üstün hizmet ödülü” veriyor ve ikramiye dağıtıyor. Devlet kendi

katillerini koruyor. Ama ne yaparsa yapsın, halkın öfkesinden koruyamayacak! Ethem'in, Abdullah'ın, Mehmet'in katilleri er geç cezasını bulacak!

Şimdi tüm kitle eylemlerinin temel sloganlarından biri; “Katiller bulunsun hesap sorulsun!” olmalıdır. Direnişçiler, bu katillerin peşini bırakmamalı, onların ortaya çıkarılması ve yargılanması için devleti zorlamadır. Bu, direnişin şehitlerini sahiplenmesinin, unutmadan ve unutturmadan hesap sormaya devam edeceklerinin göstergesi olacaktır.

Direnişler, şehitleriyle büyür, onlarla birlikte yaşar. Bu büyük halk direnişi gibi, şehitleri de unutulmayacak!

Gezi Parkı ile başlayan ve tüm ülkeye yayılan büyük direnişle birlikte, egemen kesimlerin “demokrasi”den ne anladığı, bir kez daha ortaya serildi.

Başbakan Erdoğan, “*sandıkla geldik, sandıkla gideriz*” diyerek, demokrasiyi sandıktan ibaret gördüğünü çok açık biçimde ilan etti. Sıkça bir önceki seçimlerde aldığını iddia ettiği “yüzde 50’lik oy oranını” yineleyip durdu. Bunu da “diktatör” olmadığının, halkın desteğiyle işbaşına geldiğinin kanıtı olarak gösterdi.

Sanki bugüne dek eli kanlı diktatörler, kendilerine göre bir “halk desteği”ne sahip olamışlar gibi... **En ünlü faşist diktatörlerden Hitler ve Mussolini de “sandık”la iktidara gelmişti.** Milyonlarca kişinin toplandığı büyük mitingler düzenlemişler ve o kitleleri konuşmalarıyla coşturarak, emperyalist bir savaşa sürüklemişlerdi. Hatta Mussolini’nin “balkon konuşmaları” çok ünlüydü. Ama bu diktatörlerin sonu, yükselen halk hareketleri ve devrimlerle yıkılmak oldu. Erdoğan’ın akıbeti de onlardan farklı olmayacaktır.

Hile, entrika, yalan, demagoji...

Erdoğan’ın sandık vurgusu, her ne kadar Abdullah Gül tarafından, “*demokrasi sadece sandık değildir*” denilerek düzeltiliyse de (bu da oynadıkları roller gereği idi) sonuçta hepsinin söylediği, “*sorunların çözümü sokakta değil, sandıktadır*” oldu. Gezi Parkı için bile “referandum” önerisini büyük bir demokrasi örneği olarak yücelttiler.

Oysa kitlelerin iradesi, herhangi bir seçime gerek kalmayacak denli açık bir biçimde ortaya konmuştu. Ama onlar, ısrarla sandığı gösteriyordu. Elbette bu, bilinçli bir çabaydı. Çünkü hak ve özgürlüklerin sokakta aranması, kitlelerin kendi gücünü görmesi ve taleplerini bu şekilde ortaya koyması, en büyük korkularıydı. Halkı yeniden düzen-içine çekmenin en önemli aracıydı sandık. İstedikleri isimleri ve partileri seçtirebildikleri, sonuçlar üzerinde oynayabildikleri, bunu da “halkın iradesi” olarak yutturabildikleri en etkili manüpile araçlarıydı...

Uç örneğini Erdoğan’da gördüğümüz bu yaklaşım, çözümü sandıkta göstermekle kalmıyor, direnişçilerin karşısına sürekli “yüzde 50”yi çıkarıyordu. Daha ileri giderek, parayla satın alınmış ve bindirilmiş kitalarla, karşı mitingler düzenledi. Amaç; bir yandan kendi arkasında da bir kitle bulunduğunu göstererek tüm dünyaya meşruluğunu ispatlamak, bir yandan da kitlesini kemikleştirip, direnişçilere gözdağı vermek, hatta onları “paramiliter bir güç” olarak direnişçilerin üzerine salmaktı. **Eli sopalı gruplar, bunun ilk provasıydı. Birçok yerde sivil polislerle birlikte bu tür gerici gruplar ortaya çıktı.**

Ama tüm bu saldırılar, yalan ve demagojiler, direnişin gücünü kırmayı başaramadı. Toplamda 10-15 milyon olduğu saptanan, direnişe katılan kitleyi korkutamadılar, sindiremediler. Kendi mitinglerine topladıkları insan sayısı, direnişçilerin sayının onda birine bile ulaşamadı. Zaten **ne daha önce, ne de şimdi, arkasında “yüzde 50”lik bir çoğunluk vardı.** Seçim hileleriyle, anti-demokratik yasalarla bir yüzde 50 ilizyonu yaratıp, herkesi buna inandırmaya çalıştılar. Diğer yandan **direnışçi**

“Sandık” Demokrasisi(!)

kitle, gönüllü-bilinçli bir kitleydi. AKP mitinglerine doldurulan kitlenin önemli bir kısmı ise, ya parayla ya da zorla getirilmişti. Arada sadece nicel değil, böylesine önemli bir nitel fark vardı.

Demokrasi ve seçimler

Gerçekte bu sistem içerisinde hiçbir seçim, “milli iradenin tecellisi” değildir ve halkın çoğunluğunu temsil etmez. **Burjuvazi dahil, bugüne dek tüm sömürücüler, hep azınlık olmuşlardır. Onların yönetimi de “azınlığın çoğunluk üzerindeki diktatörlüğü”dür.** Bunun adına “demokrasi” denmesi ve seçimle işbaşına geliyorlarmış gibi gösterilmesi, bu gerçeği değiştirmez.

Demokrasi, Yunanca bir kelimedir. “Demo”(halk), “krasi”(yönetim) kelimelerinin birleşmesinden meydana gelmiştir. “Halkın kendi kendini yönetmesi” olarak tercüme edilir. İlk olarak köleci toplumda Atina’da, arkasından Roma İmparatorluğu döneminde uygulanan “demokrasi”den, sadece asiller (erkek asiller) yararlanmıştır. Roma’nın yönetim organı olan “senato”ya girebilmek için, “asil” bir aileden gelmek şarttı. Onları seçenlerin bile, belli bir mülk ve statüye sahip olmaları gerekiyordu.

Yani “demokrasi”, ilk doğduğu andan itibaren “azınlığın çoğunluk üzerindeki diktatörlüğü”nden başka bir şey değildir. Ve köleci toplumdan başlayarak gelen tüm sınıflı toplumlarda, bu özelliği hiç değişmemiştir. Fakat her zaman egemenler, “demokrasi”yi “halkın kendi kendini idaresi” şeklinde sunmuş, kitleleri bu şekilde kandırmaya devam etmiştir. Öyle ki, işgal ve talanlar bile, güya geri kalmış toplumlara “demokrasiyi götürmek” adına kutsanmıştır! Son örneklerini Irak ve Afganistan’da gördüğümüz gibi...

Onlara göre insanlığın gördüğü en gelişmiş sistem “demokrasi”dir, onun uygulama biçimi ise

“seçimler”dir! Halkın, sadece 4 ya da 5 yılda sandığa giderek “vatandaşlık görevini” yapması yeterlidir! Sözde herkesin seçme ve seçilme hakkı vardır! Oysa kimin aday olacağı, kimin seçileceği, önceden yukarıdan belirlenmiştir. Aday adaylık başvurusu bile, yüklü paraları gerektirmektedir. Dolayısıyla bir işçi-emekçi, ne aday olabilir, ne de istediği adayları seçebilir. Çok istisnai durumlarda seçilse bile, sistemin genel işleyişini değiştiremez. Zaten parlamento, laf cambazlığının yapıldığı bir yerdir sadece. Devletin yürütme aygıtı olarak hükümet ve bürokrasi, burjuvazinin çıkarları neyi gerektiriyorsa, ona uygun bir şekilde çalışmaya devam eder. Emma Goldman’ın dediği gibi, **“eğer oy vermek bir şeyleri değiştirseydi, o da yasaklanırdı.”**

İşin bir diğer yanı ise, **insanlık adına ileriye doğru atılan her adımın, kitlelerin mücadelesi sonucu ortaya çıktığıdır. Çünkü tarih, sınıf mücadeleleri tarihidir. Onun öznesi de kitlelerdir.** Bugün “demokrasi” adına geline bir aşama varsa, bu da ezilen-sömürülen kesimlerin büyük mücadeleleri sonucudur. “Seçme ve seçilme hakkı”nın, asillerden yoksul halk kesimlerine doğru yayılması, bin yılları bulan mücadelelerle olmuştur. Kadınlara bu hakkın verilmesi, daha yüzyılımızın başında gerçekleşmiştir. Bunların elde edilmesinde Ekim Devrimi ile başlayan sosyalizmin basıncı, büyük bir rol oynamıştır.

Demek ki, **bugün direnenlere gösterilen sandık bile, sokakta kıran kırana verilen mücadelenin sonucu kazanılmıştır.** Ama egemenler, kitlelerin kan ve can bedeli elde ettiği tüm hakları, kendileri sunmuş, bahşetmiş gibi davranırlar. Böylece hak alma bilincini, kitlelerin kendi tarihinden öğrenmesini, kendi gücüne güvenmesini dumura uğratmaya çalışırlar. Ve kazanılan hakları hızla yozlaştırır, içini boşaltır, geriye çekerler.

Oysa “*tarihte gelişme, özgürlük kavramına doğru gelişme demektir.*”(Hegel) Onun dışındaki her ‘gelişme’ aslında gerilemenin adıdır. Emperyalizm, aynı zamanda siyasi gericiliktir. Emperyalizmle birlikte faşizmin tüm dünyaya yayılması da bunun bir sonucudur.

Sınıflar üstü demokrasi yoktur

Demokrasi sorunu gündeme geldiğinde Marksist Leninistler şu soruyu sorarlar: **Kimin için demokrasi; burjuvazi için mi, proletarya için mi? Çünkü birbirine karşıt olan bu iki sınıftan biri için demokrasi, diğeri için diktatörlüktür.**

Devlet, “*bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde baskı ve tahakküm aracıdır.*” Demokrasi ise, devletin bir yönetim biçimidir. Devleti elinde tutan sınıf, hangi biçimde yönetirse yönetsin, diğer sınıflar üzerinde diktatörlük kuracaktır. Bu, burjuva demokrasilerinin olduğu en gelişmiş emperyalist ülkeler için de böyledir.

“*Birleşik devletlerde, İsviçre’de ve Fransa’da burjuva cumhuriyetler var. Fakat bütün bu ülkeler, tröst kralları ve banka baronları, yani işçi sınıfının amansız düşmanları tarafından yönetilirler. (...) Kongre, genel oyla seçilmiş olsa da, sadece tröst krallarının emirlerini yerine getirir. Çünkü yaklaşık bütün kongre üyeleri tröstlerde paya sahiptir.*

Taşsız krallar, Amerikanın gerçek diktatörleridirler... Bu Schwablar ve Rockefellerler çetesi, herşeyi 'demokrasi' adına kendi ellerinde tutarlar." (Lenin'den aktaran Komünizmin abecesi, sf 235-240)

Bugün de hem emperyalist burjuvazi, hem de işbirlikçi burjuvazi, mecliste bulunan düzen partileri aracılığıyla istediği yasayı çıkarmakta, sömürü ve zorbalık rejimlerini sürdürmektedir. "Bal tutan parmağını yalar" misali, milletvekilleri, bakanlar, başbakanlar, bundan nasiplenirler. Erdoğan'ın Ülker grubunda hisse sahibi olduğu bilinmektedir. Malvarlıkları büyük bir sır olarak saklanır. Zaten çoğunun emperyalist ülkelerdeki bankalarda gizli hesapları bulunur.

Hal böyleyken, demokrasiyi sınıflarüstü bir yönetim şekliymiş gibi sunmaya devam ediyorlar. Bu konuda da en büyük destekçileri, reformistler, liberaller oluyor. Avrupa Birliği'ni "demokratikleşme modeli" olarak kitlelere sunan; AKP'yi, AB'ye girmek isteyen, "askeri vesayete" karşı bir parti olarak gösterip allayıp pullayan, "statükoya karşı değişimci" diye lanse eden, bu kesimlerdi. Geçen 10 yılı aşkın sürede AKP'nin gerçek yüzü, kitleler tarafından görülmeye başladı ve tepkiler günden güne arttı. Gezi Parkı ile başlayan büyük direniş de, biriken bu tepkinin patlamasıydı. Geçmişte AKP'yi destekleyen liberallerin, "yetmez ama evet"çi reformistlerin, şimdiki AKP karşıtlığı ikiye katlandı, dahası yine düzen-içi seçeneklerle halkı aldatmaya devam etmektedirler.

Egemen sınıflar ve onların çanak yalayıcıları, demokrasi diye sandığı gösterirken; direnişçiler, yaklaşık iki hafta boyunca özgürlüklerini kurumlarıyla, kendi kendini yönetimin en güzel örneğini sundular. Paranın geçmediği, komün yaşamının kurulduğu, sağlıktan eğitime, temizlikten düzene, herşeyin kolektif bir şekilde yapıldığı, en önemlisi de karar alma sürecine aktif bir şekilde katıldıkları bir model yarattılar.

Direnişin kaderini belirlemek için, Parkın 7 bölgeye ayrılması, her bölgede yaklaşık bin kişinin katıldığı forumların düzenlenmesi, bu forumlarda herkesin düşüncelerini ifade etmesi ve temsilcilerini seçmesi, halk demokrasisinin minyatür bir uygulaması gibiydi. Aynı zamanda burjuva demokrasisi ve seçimler dışında, bir demokrasi olabileceğinin somut göstergesiydi.

Sonuç yerine

Halk demokrasisi ile burjuva demokrasisini ayıran temel özellikler; halkın aktif katılımıyla sorunlarını ortaya koyması, kendi temsilcilerini kendisinin belirleyebilmesi, bunları denetleyebilmesi ve istediği zaman geri çağırabilmesidir. Dolayısıyla halkın düşüncelerinin yönetim organlarına ulaşabilmesini, gerçekten temsil edilmesini sağlayabilmektir. Bunu bırakalım faşizm koşullarında, en demokratik olduğu iddia edilen kapitalist ülkelerde bile yaşama geçirmek imkansızdır.

"Genel olarak kapitalizm ve özel olarak emperyalizm, demokrasiyi bir hayal haline getirir -ama aynı zamanda kapitalizm, yığınlarda demokratik esinler uyandırır, demokratik kurumlar yaratır. Emperyalizmin demokrasiyi yadsıyışıyla, demokrasi için yığınsal savaşım arasındaki çatışmayı şiddetlendirir. Kapitalizm ve emperyalizm ancak iktisadi devrimle devrilebilir. Demokratik dönüşümlerle, en 'ideal' demokratik dönüşümlerle bile devrilemez." diyor Lenin. Ama hemen arkasından ekliyor: "Ne var ki demokrasi savaşımı okulunda okumamış olan bir proletarya, iktisadi bir devrim yapma yetisine sahip değildir..." (Emperyalist Ekonomizm, sf 20)

Kısacası, demokrasi sorunu, diğer şeylerde olduğu gibi sınıf mücadelesiyle doğrudan ilişkilidir. Ülkemizde demokratik taleplerin en ufak parçası için bile, devrimci yöntemlerle dövüşmek gerekmektedir. Başta proletarya olmak üzere halk kitleleri, demokrasi mücadelesi içinde pişecek, eğitilecek ve devrimi böyle gerçekleştirecektir. Demokrasi mücadelesini bu bakış açısıyla yürütenler, onu devrim ve sosyalizme bağlayanlar ancak, bu mücadeleyi başarıya ulaşabilirler. Bunun dışındaki her tür demokrasi hayali ve beklentisi, safsatadan ibarettir.

PDD'nin 8 Haziran 2013 tarihli özel sayısı, başta Taksim Meydanı olmak üzere çeşitli yerlerde onbinlerce dağıtıldı.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Taksim direnişimiz, ilk zaferini polis kuşatması altındaki Taksim Meydanı'nı zapt ederek kazandı. Ardından Meydan, kolektif dayanışmanın, paylaşmanın, eşitliğin bir simgesi olarak çekim merkezi haline geldi. Ve Türkiye'nin diğer şehirlerine de örnek oldu, benzer şekilde parklara çadırlar kuruldu.

Meydan, günlerdir direnişçilerin elinde. Polissiz, askersiz, bürokratsız, ama gidecek gelişen bir iç örgütlülüğe sahip, adeta küçük bir "kurtarılmış bölge" durumunda. Yemek ve temizlik işlerinden sağlık ve eğitime kadar, o zor koşullarda ortaya koyduğu bu tablo, kitlelerin pekala kendi kendini yönetebileceğini gösteriyor. Aynı zamanda **Türk-Kürt, Alevi-Sünni, laik-dinci vb. ayrımların yaşanmadığı, kimsenin kimsesine dinini, mezhebinin, ulusunu sormadığı bir kardeşlik ortamı...** Bu tür ayrımların, egemenlerin kışkırtmasıyla olduğunu bir kez daha gösteren somut bir tablo...

Direnişin bu tablosu, bütün dikkatleri üzerine toplamayı başardı. İlk günlerde ısrarla görmeyen burjuva medya, şimdi canlı yayın gerçekleştiriyor, program üzerine program yapıyor. Gazetelerin manşetleri ve köşe yazıları direnişe ayrılıyor. Hiç kuşkusuz bunu yaptıran, direnişin gücüdür.

Sadece medya mı? Siyasetçiler, sosyologlar, psikologlar vb. hepsi, bu büyük direnişi çözümlenmeye çalışıyorlar. Bugüne dek "bu halk adam olmaz" diyen liberal aydınlar, sanatçılar, şimdi ona methiyeler diyor. Gençliğe övgüler yağıdırıyor. Yaratıcılıkları, üretkenlikleri, mizah anlayışları ballandırılarak anlatılıyor. Ama tabi bunu ortaya çıkaran asıl neden atlanarak...

Bu, direnişin, mücadelenin, isyan ruhunun sonucudur. **Direniş, her zaman ve her yerde yaratıcıdır, üretkendir, arındırıcı ve birleştiricidir. Birlikmiş tüm potansiyelleri ortaya çıkarır.** Taksim direnişi de bunun en güzel örneklerini vermektedir.

Direniş herkesi hizaya sokmuştur!

Daha önce yüksek perdeden atıp tutanlar, seslerini kısmışlardır. Bugüne dek Başbakan şakşakçılığı yapanlar bile, şimdi "otoriterliğinden", "uslubundan" vb. dem vurmakta; "kucaklayıcı ve kapsayıcı" olmasını istemektedir.

Polisin azgınca saldırısına, onca gözaltı, yaralama, hatta ölüme rağmen, milyonların sokaklara çıkması hepsini çok korkutmuştur. Bir de, düşen borsa, fırlayan döviz, emperyalist tekellerin artan kaygıları, sermayenin kaçma ihtimali vb. ekonomik durum, en büyük endişeleridir. Yıllardır vurdukları vurgunlar, elde ettikleri rantlar, kar oranlarındaki rekorlar düşecek diye paçaları tutuşmuştur.

Ama bilmeliyiz ki, egemenler bin yılların yönetim tecrübesine sahiptir. Direnişi kırmak için her tür yöntemi devreye sokacaklardır. O yüzden **erken zafer beklentisine girmemek ve her tür saldırıya hazırlıklı olmak gerekir.**

Başbakanın halen Topçu Kışlası'ndan söz etmesi, "yüzde 50" ile tehdit etmesi, kitlesel karşılama töreni düzenlemeleri vb. hem direnişçilere gözdağı vermek, hem de direniş karşısında gerilemediğini göstermek içindir.

Oysa direniş, daha şimdiden hepsine geri adım attırmıştır. Buna "külhanbeyi" geçinen Başbakan da dahildir. Polisi çekmek zorunda kalması, başlı başına bir geri adımdır. AVM'nin sözünü edememesi, kullandığı her sözcüğe dikkat göstermesi, geri adımdır.

Ama henüz direnişin talepleri yerine getirilmemiştir. **Sadece tehdit ve gözdağı değil, direnişçileri yormak, içten parçalamak dahil, her yolu denemektedirler. Bu sinsi oyunlara, örgütlülüğümüzü daha da geliştirerek, birliğimizi pekiştirerek ve direnişimizi büyütürken yanıt vermeliyiz.** En başta "AKP durmazsa hayatı durdururuz" diyen DİSK ve KESK, "uyarı"dan çıkıp gerçek bir genel grevi başlatmalıdır. Ve bu, talepler kabul edilene kadar süresiz olmalıdır. Türk-İş içindeki muhalif sendikalar artık harekete geçmelidir. Öğrenciler, 'okul kırmak'tan çıkıp, okulları boykot etmelidir. Direniş, işyerlerine taşınmalı, "akşam mesaisi" olmaktan çıkmalıdır.

Ezilen, sömürülen her kesim şunu çok iyi bilmelidir ki, direnişin zaferi, hepimizin zaferi olacaktır! Aksi halde çok daha büyük saldırı ile karşılaşılacaktır. Herkes bunun bilinci ve sorumluluğu ile hareket etmelidir.

Kahrolsun Faşizm! Yaşasın Direnişimiz!

Süresiz Genel Grev, Genel Boykot! Genel Direniş!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

8 Haziran 2013

“En uzun Haziran”ı anlamaya dair...

Sözler, hep eksik başlar bazı olayları, duyguları ve hatta kişileri anlatabilmek için...

Zamanın anlamsızlaştığı ve saatlerin, günlerin artık içiçe girdiği, faşizmin şiddeti ve zorunu göğüsleyebilme zorunluluğunun, kıyılarımızda tsunami etkisi yarattığı anları yazıya dökmek, her şeyden daha zor olduğunu söylemek abartı olmasa gerek. Çünkü yaşanan; olayların, duyguların ve kişilerin içi içe geçtiği bir olgular bütünüdür. Çünkü her anlatılan ya da yazılan, koskoca bir ülkenin ayağa kalkışıdır; yani 'anlatılan bizim hikayemizdir'.

Taksim'deki 15 gün boyunca çimentolanan barikatlardan, kurulan alternatif yaşama, nasıl çatışılması gerektiğinden direnişin handikaplarına dek, her biri ayrı ayrı değerlendirmeye muhtaç deneyimler bulunmakta. Bunlar bir cümlede belki şu biçimde açıklanabilir: İnsanın ve insan emeğinin; biraraya gelerek, hayatı birlikte örgütleyerek, birlikte üreterek ve düşmana karşı kesintisiz mücadele ederek anlam kazanabileceğinin küçük bir laboratuvarı oldu Gezi Parkı. Beton duvarlar içinde kendine ve kendi tabiatına yabancılaşmış hastalıklı bedenlerin kendi panzehirini bulduğu, kolektif aklı ve kolektif iradeyi ete kemiğe büründürmeye çalışanların mütevazı adımlarıydı atılan. Farklıydık, ama yüzlerimiz aynıydı artık. Parkı temizleyen, barikat başında sabahlayan, revirde yaralılarımızla ilgilenen, saatlerce toplantılarda kafa patlatan yüzler artık bizim yüzlerimizdi. Orası bizdik, bizim geleceğimizin nüveleriydi.

Bazı şeyler düşünülür ve yazılır, bazı şeyler anlatılır, ama bazı şeyler de hayatındır ve hayat kendi kendisini örgütlemiştir. Kurulan revirlerden, yemekhanelere; parkın temizliğinden, barikat nöbetlerine, dağıtılan bildirilerden, saatleri bulan toplantılara dek, Gezi Parkı'nda gördüğümüz, gözümüze ilişen her şey, direnmenin, düşman karşısında dik durabilmenin anlamı olmuştur.

Devrim ve karşı-devrim arasındaki savaşım, günümüzde faşizm ile buna karşı mücadele eden kitleler ve onlara önderlik etmeye çalışan devrimciler arasındaki güç dengesi üzerine şekillenmektedir. Haziran Direnişi'ni de buradan ele almak gerekmektedir.

1 Mayıs, kentsel dönüşüm, Kürt sorunu, artan hak gaspları, Suriye'ye savaş hazırlığı vb. ile faşizm, toplumsal muhalefet üzerinde komplike bir saldırganlık politikası gerçekleştirilmekteydi. Taksim gibi elde ettiğimiz politik kazanımları elimizden almanın yanında, mekansal olarak da kafamızdan silinmesi için yeni “mega projeler” konuldu emekçilerin önüne. 1 Mayıs'ta meydana çukurdan kaynaklı çökmelerin olabileceği bahane edildi ilk önce. Sonraki günlerde gerçek maskesi düştü faşizmin. Taksim'de miting yasaklamanın anlamı, elde edilen politik kazanımı belleklerden silme saldırısıydı. Tıpkı 19 Aralık saldırısına benzer bir mahiyette, devrimcilerin yıllarca bedeller ödeyerek elde ettiği mevzilerin, katliamlarla yok edilmesi, hem

devrimcilere, hem de emekçilere hücre tipi bir yaşamın dayatılmasıydı. Daha da önemlisi, bu kazanımların yeni devrimci kuşakça bilinmesinin önünün kesilmesi ve belleklerden silinmesiydi.

Üstelik bu yıl ki 1 Mayıs'ta devletin polis gücüyle aldığı pozisyon, çatışmalı yakın dönem 1 Mayıs'larının 'yumuşak' müdahalelerine hiç benzemiyordu. Tam anlamıyla öldürmeye teşebbüs eden, diğer yandan devrimcilere karşı operasyonları arttıran ve fiziken ezmeye dönük bir şiddet politikası uygulanmaktaydı.

1 Mayıs'ta ortaya çıkan görkemli direniş, havanın dönmeye başladığının ilk işaretiydi. Reyhanlı katliamı öfkeyi tam anlamıyla sokağa taşıyamamakla birlikte, düzenin Suriye politikasına karşı hoşnutsuzluğu arttırmıştı. 'Alkol yasağı' ile özel hayata dönük artan müdahale, 3. Köprü'nün adının Yavuz Sultan Selim olması, son olarak Gezi Parkı'nda ağaçların sökülmesi ve şafak baskınları, tüm gayr-i memnunları kendiliğinden biçimde sokağa döktü. Ve bu kısa sürede tüm şehrin direnişe geçmesini tetikledi.

Ülkenin bütününe dalga dalga yayılan direniş, faşizmin de kimyasını bozdu. Çünkü bu hiç hesap etmedikleri bir durumdu. Bunu yönetemedikleri gibi, kendi aralarında çatlaklar da büyüyordu. İlk bir-iki gün hem fiziken, hem de psikolojik olarak yenildiler! Polisler, büyük şehirlerin dışında, artık karakollara çekilmişti, sadece AKP binalarını “namus” gibi koruyorlardı. Şiddetin dozajını daha da arttırarak, katlederek bitebileceğini sandığı direniş, kendi ittifaklarını bularak ve özgün mücadele biçimlerini geliştirerek büyüyordu. Taksim'deki direnç, Ankara'da, İzmir'de, Adana'da, Antakya'da, Antalya'da ve ülkenin dört bir yanında, her yerde karşılığını buluyordu.

Devrimciler de bu birden patlayan ve devasa boyutlara ulaşan direnişin gücü ve büyüklüğü karşısında belli bir şaşkınlık yaşadılar. Pratiğin verdiği alışkanlıkla, çatışmalarda en ön safta dövüştüler. Ancak direnişi tahlil etme konusunda zayıflıklar oldukça fazlaydı. Daha da önemlisi, kitleye önderlik edebilecek bir güç ve etkinliğe sahip olmamanın etkisi, kendini her aşamada gösterdi. Uzun süren tasfiyecilik ve yenilgi yılları, hem devrimcilerin reflekslerini zayıflatmış, hem de kitlelerde devrimcilere karşı bir yabancılaşma ve mesafe oluşturmıştı. Örgütsüz direnişçilik, devrimcilerin müdahalelerine karşı da bir direnç oluşturmaktaydı.

Bu durum direnişin kendiliğinden seyrini değiştirme noktasındaki çabaları etkisiz kıldı. Devletin yaratmış olduğu manipülasyonun da etkisiyle, devrimcilerin 'bağımsız' kitlelerle kaynaşabilmesi pek mümkün olmadı. Bunun kırılması, direnişin uzun solukluluğu ile yarılacak besbelli. Çünkü bu daha başlangıç!

Taksim Meydanı ele geçirilmiş ve parkta alternatif yaşam alanları kurulmuştu bile. Her gün binler meydana akın etmekteydi. Her hafta yapılan eylemler, milyonları bulan sayılarla yapılmaktaydı.

Sahi bir de çukur vardı? O çukura ne olmuştu? Çünkü şimdi devlet için gündem Taksim'deki çukur değil, 'marjinal gruplar'dı. Taksim

Dayanışması ile yapılan görüşmenin ardından, AKM ve heykeldeki pankartların sökülmesi, barikatların kaldırılması için yapılan operasyon, faşizmin ideolojik aygıtları ile yaymak istediği “sıradan halk” ve “marjinal gruplar” ayrımı yaratarak, direnişi kırma amacı gütmekteydi. Devrimci güçler, açık hedef haline getirildi ve Gezi Parkı'na yapılan son saldırının ardından da operasyon üzerine operasyonlar düzenlendi.

DİSK ve KESK'in aldığı grev kararları, göstermelik olmanın ötesine geçemedi. Grev yapılacak fabrikalara tebligat bile gönderilmemesi, bu konudaki samimiyetlerinin ölçütüydü. Çok sınırlı sayıda bir kitle ile İstiklal ve Şişli'de toplandılar ve Taksim'e girmeyi zorlayacak en küçük bir girişimde bulunmadan, oradaki devrimcileri ve emekçileri yüzüstü bırakıp gittiler.

Direnış, kendine özgü araç ve biçimlerini yaratarak ilerliyor. Devrimcileri marjinallikle suçlayan faşizmin temsilcileri, 'Duran Adam'dan bile korkar hale geldiler! Arkasında 'faiz lobisi'ni aramaya çalıştılar! Evet artık kimyaları bozulmuştu ve atılan en basit bir adım, bir eylem biçimi bile, devrim ile karşı-devrim güçleri arasında yeni yarılmalar yaratıyor, dengeleri değiştiriyordu.

Şimdi forumlar ile direnişin boyutları ve izleyeceği seyir tartışılıyor. Toplumun çeşitli katmanlarından insanlar biraraya geliyor, aldıkları kararlar ile kitlesel gösteriler örgütleyiyorlar. Dahası devrimciler ile geniş halk katmanları arasındaki açının azalabileceği alanlar oluşuyor. Elde edilebilecek inisiyatif ile direnişin gidişatını belirleyecek ortamlar sunuluyor.

Kuşkusuz atılacak adımlar, faşizmin yaşadığı krizin derinleşmesi yönünde olmalıdır. Var olan durumu iyi tahlil etmeli, kitleselleşme yönünde doğru adımlar atabilmeliyiz. Yoksa kendiliğindenciliğin içinde sürüklenmeye ve yenilmeye mahkum oluruz.

Militan ve görkemli bir çatışma sonucu Taksim Meydanı ve Gezi Parkı bizim olmuştu. Çadırlar kurulmuş, birbirini tanımayan onbinlerce insan ortak bir yaşam kurmuşlardı. Paylaşım, dayanışma, sevgi, unutturulmaya çalışılan bütün erdenler, Taksim çadırlarında yeniden yaşam buldu. Meydan'ın Park'ın dört bir yanı flamarla, pankartlarla dolu. Çok güzel bir manzara...

* * *

Taksim'de çadır direnişi sürerken, diğer illerde ve ilçelerde çatışmalı eylemler büyüyerek devam ediyordu. Direnişin başladığı günden bu yana Taksim'deydim. 10 Haziran günü, yoğun çatışmaların yaşandığı Gazi Mahallesi'ne geçtim. Geç saatlere kadar eylem devam etti. İlk günlerdeki şiddetli çatışmalar yerini küçük çaplı çatışmalara bırakmıştı. O geceyi Gazi'de geçirdim. Sabah televizyondan Taksim'e müdahale yapıldığını öğrendim. Kahvaltı bile etmeden Taksim'e varmak için yola koyuldum. Kafamda bir dolu soru gelip gidiyordu. Acaba ne oldu, yoldaşlarım nasıl, yaralanan, ölen var mı?...

Bir yandan da Taksim'e nereden, nasıl girebileceğimi düşünüyordum. İstiklal'den girmenin daha isabetli olacağını düşünerek, hızla İstiklal'e çıktım. İstiklal, normal günlerde olduğu gibiydi. Taksim Meydanı'na vardığımda, polis ablukası, TOMA'lar, iş makinaları, kamyonlar karşımda duruyordu. Aralarından geçerken, "beni de alabilirler" diye düşündüm, ama bunu göze almak zorundaydım. Çadırlarımızın olduğu yere baktım önce, ortada çadır yok. Bütün çadırları yıkmışlar. Yoldaşlarımı aradım. Ama o sırada her taraftan gaz bombaları yağmaya başladı. Eylemcilerle birlikte Gezi'ye doğru çekildim. Oradaki arkadaşların telefonuyla yoldaşları aradım. Yerlerini tarif ettiler. Oraya doğru ilerlerken yine gaz bombaları, plastik mermiler yağmaya başladı. Gazın etkisi biraz azaldıktan sonra nihayet yoldaşlara ulaştım. Yoldaşlarla buluşmanın sevinci bambaşka. Çatışmanın sıcak ortamında gözleri daha ışıltılı, kavganın aydınlığı ile gülüyorlar. Kısa bir hal hatır sorduktan sonra öne geçiyoruz. Şiddetli bir çatışmaya ara verilmiş.

O gün çatışmada yer alan herkes, kavganın hazzını, coşkusunu yaşamının yanı sıra, ilginç şeyler de yaşadı. Savaş filmlerinde bazı sahneler vardır; keskin bir çatışmadan sonra, ordular karşılıklı geri çekilir. Bu sırada bir sonraki çatışmanın hazırlığını yaparlar. Taksim'de de benzer sahneler vardı. Devlet, gazıyla tazikli suyu, plastik mermisiyle saldırıya geçiyor, kitleler ise onları taş yağmuruna tutuyor. Taşlardan birçok polis yaralandı, sağlam bir yeri kalmayan TOMA'lar oldu. Bir-iki saat böyle

Ölümün gözlerde küçüldüğü anlar...

şiddetli çatışmalar sürüyor. Sonra birden çatışma duruyor. Bunun nedeni, polislerin takviye alması, biten gaz ve su olmalı. İşte bu aralarda, sanki hiç bir şey olmamış gibi TOMA'lar, bir kısım polisler, eylemcilerle içi içe duruyor. Bazı eylemciler de TOMA'nın önüne oturmuş, sigarasını içiyor, bazıları dinleniyor, sanki piknik yapıyorlar... Bazıları da TOMA'lara yaslanıp fotoğraf çektiriyor.

Yaklaşık bir, bir buçuk saat böyle bekledikten sonra, birden tekrar düzenli ordular gibi karşı karşıya geliniyor. Şiddetli çatışmalar yeniden başlıyor. Gün boyu defalarca aynı sahneler yaşandı. Bu aslında kitlelerin polisten, onun şiddetinden korkmadığını gösteren en güzel örneklerden biri.

1 Mayıs sonrasında yoldaşlarla yaptığımız konuşmalarda, kitlelerin ölüm korkusunu yendiğini tespit etmiştik. Ve bundan sonraki kitle eylemlerinin çok daha militan geçeceğini öngörmüştük. Ama bunu pratik içinde görmek, bambaşka...

* * *

Yine şiddetli bir çatışmadan sonra, ara verilmiş durumda. Yoldaşlarla yorumlar yapıyoruz. Hareketlenme başladı. Polisler kasklarını, maskelelerini taktılar, TOMA'lar çalıştırıldı...

TOMA'nın önüne geçiyorum. Benimle birlikte beş-altı kişi TOMA'nın ilerlemesini engellemeye çalışıyoruz. Diğer TOMA'ların önü de aynı şekilde eylemciler tarafından kesilmiş durumda. Polisler, "dağılın, yoksa müdahale yaparız" anonsu yapıyorlar. Ama nafi! Kararlı bir şekilde TOMA'ları geri itmeye çalışıyoruz. Polisler gelip bizi TOMA'nın önünden ayırmaya çalışıyorlar. Ayıramıyorlar. Bu kez de bizi ikna etmek için "sadece yer değiştiriyoruz, Heykel'in oraya geçeceğiz" diyorlar. Bu yalan da sökme-yince, tazyikli su, biber gazı geliyor. Tazyikli sudan nasibimi fazlasıyla alıyorum. Sırsıklam olmuş durumdayım. Suzun tazyiki beni biraz ileriye doğru savurdu. Ezilmemek için kendimi kaldırıma attım.

Gözlerimle yoldaşları arıyorum. Bir yoldaşı gördüm, o da iyice ıslanmış. İlaçlı suyun beyaz sıvısı, suratından akıyor. O sırada gaz bombaları geldi üzerimize. Biraz geri çekildik. Gazın etkisi geçince tekrar ön tarafa ilerledik. Plastik mermiler sağımızdan-solumuzdan

geçiyor. Gaz bombaları aralıksız devam ediyor.

Biz ileriye doğru giderken, plastik mermilerden yaralanıp yere düşenler oldu. Yaralananlar hemen revire taşındı.

Sol elimde flama ileriye doğru giderken, sol koluma çok sert bir çisim çarpıyor. İlk anda kolumun dirsekten koptuğunu sandım. Öylesine şiddetli bir acı duydum. Ağzımdan "kolum gitti" sözcükleri döküldü. Flamayı düşürmeden sağ elime aldım. O sırada kapsül yere düştü. Ve kolumdan kan fışkırmaya başladı. Yanımdaki yoldaş elindeki peçetelerle koluma tampon yapmaya çalışıyor. Hemen revire gittik. Oradaki gönüllü doktorlar ilk müdahaleyi yaptı, fakat dikiş atmak için hastaneye gitmem gerektiğini söylediler. Ambulans beklemeye başladık.

Peş peşe yaralılar geliyordu. Doktorlar, ambulanslar, yaralılara yetişemiyordu. Sonunda yeni gelen bir ambulansa binmek için dört yaralı ilerledik. O sırada yaralandığımı öğrenen yoldaşlar geldiler. Hepsi beni merak etmiş, onları görünce gözlerim doluyor. Onların iyi olduğunu görmek, o anlık da olsa rahatlatıyor. Ambulansa giderken, gaz bombaları yağmaya devam etti, ambulansa binmemize dahi izin vermiyorlar. Geri çekilmek zorunda kalıyoruz.

Tesadüfen oradan geçen bir sivil aracı yoldaşlar durduruyor. Arabayla Dolmabahçe'ye kadar geliyoruz. Burada bekleyen ambulansa binip hastaneye gidiyoruz.

16 Haziran Pazar günü, Taksim Meydanı'ndaki direniş sürerken, Fatih yoldaşın anması gerçekleştirildi. Bu topraklarda yaşanan en büyük kitle direnişi, bu topraklarda yetişmiş en büyük komünist önderin anmasıyla daha da büyük bir anlam kazandı bizler için. Fatih yoldaşımız, tam da hakettiği yerde, Taksim direniş alanının orta yerinde, anıtın hemen önünde yerini aldı. Bir yoldaşımız, böyle bir günde Fatih yoldaşla birlikte olmanın önemini anlattı. Direnme gücümüzü, geleneklerimizi ve değerlerimizi, komünist erdemlerimizi ondan öğrendiğimizi hatırlattı. Fatih'in örgütü, örgütün Fatih'le birlikte komünist bir örgütü şekillendirdiğini, 12 Eylül'ün en karanlık yıllarına bile damgasını vuran görkemli ve onurlu bir direnişi yarattığını, bu mirasın gururunu taşıdığımızı dile getirdi. Anmamız direniş sloganlarımızla sona erdi.

Gezi'den kalanlar...

Taksim geçmişten beri bizim için çok önemli bir simgeydi. Bizim 1 Mayıs alanımızdı. Yıllarca uğruna mücadele verdiğimiz, kanımızı döktüğümüz bir meydan. Son yıllardaki şiddetli çatışmaların ardından devlete "1 Mayıs alanı" yaptırdığımız bir alan. Taksim için mücadele ettiğimiz anlarda da, meydana kortejlerimizle girdiğimiz ve istediğimiz talepleri haykırdığımız, marşlarımızı çalıp, halaylar çektiğimiz zaman da Taksim çok güzeldi. Ama Taksim hiç bu kadar güzel olmamıştı. Yaklaşık 20 gün boyunca Taksim ve Gezi Parkı bizim olmuştu. Barikat güvenliğinden içişlerine kadar yönetim bizim elimizdeydi. İstiklal Caddesi'nde telefonunu kaybeden bir kişinin Tarlabası Karakolu'na gittiğinde karakol amirinin söylediği şu söz, çok şeyi anlatıyor: "Biz o bölgeye bakmıyoruz."

Gerçekten de bu bölge bizimdi ve yaşanan ya da yaşanılacağı düşünülen olaylara kafa yorup müdahalede bulunuyorduk. Her akşam güvenlik komitesi olarak alan güvenliği ve barikat güvenliği üzerine konuşuyor, son bilgileri alıp önümüze günlük görevler koyuyorduk. Yavaş yavaş ilk günlerin acemiliğini atmaya başlamıştık. Alanın ve eylemin güvenliğini tehlikeye düşüren en önemli sorunların başında içki meselesi geliyordu ve biz bu işi ele almıştık. Çok sıkıntılı bir konu olduğunu biliyorduk. Çalışmalara Gezi Parkı'ndan başladık. Parkın alt noktasından, toplu bir şekilde seyyar içki satıcıları öncelikli olmak üzere bütün seyyar satıcıları alandan çıkarıyorduk ve onlara belirlediğimiz noktalara geçmelerini istiyorduk. Sonuçta tamamen yasaklama gibi bir durum yoktu. O alanda bir nevi komün hayatı yaşıyorduk ve bunu bozacak şeylere izin vermemek gerekiyordu. Para harcanmaması gerekiyordu ve elde ne varsa herkesin ihtiyacını giderebilecek gücümüz vardı.

Halkımız mücadelemizi sahiplenmişti ve her taraftan yardım yağıyordu. Sırf bir grup yardımcıları taşımaya ayrılıyordu. Dayanışma duyguları çok güçlenmişti. Barikatların insan zinciriyle kurulmasından, yardımların yine bu zincirle taşınmasından, çöplerin toplanıp taşınmasına kadar daha birçok konuda elbirliğiyle görevler paylaşılıyordu.

* * *

Taksim'i aldığımız ilk günler Taksim'e otobüslerin girmemesi ve metronun çalışmaması üzerine Osmanbey'de inip yürüyorum Taksim'e. Benimle birlikte yüzlerce insan Taksim yollarında. Taksim'de kalmayıp işinden çıkıp gelenler ya da sabahtan uğra-

yanlar hergün bıkmadan usanmadan bu yolu yürüyorlar. Yanından geçtiğim insanlardan kimisi "biber gazı oleyy", kimisi "sık bakalım" şarkılarını söylüyor. Bütün gün işte yorulup eve kendini zor atan işçiler gibi, herkes kendisini Taksim'e attığında bir mutluluk, bir huzur doluyor. Şirinler Köyü'nden yanlışlıkla dışarı

çıkmış da tekrar yuvana dönmüş hissi bende çok olmuştur. Dışarda yapılacak işler için dışarı çıktığımda büyük bir özlemle geri dönüyordum.

Bir gün arkadaşım ile metroya bindik. Herkes Gezi olaylarını konuşuyor. Metro durakta her durduğunda gidenler alkışlanıyor, "her yer Taksim her yer direniş" sloganı atılıyor. Daha birkaç gün öncesine kadar göz göze gelmekten kaçınan insanlar bugün birbirlerine sevgiyle bakıyor, yapılan esprilere katılarak gülüyor, birbirlerine laf atıyorlar. Son durağa kadar bu böyle oldu. Bir grup genç "sık bakalım" şarkısını söylüyor, başka gruplar başka şarkılar söylüyor.

Gezi Parkı ve Taksim Meydanı'nda bulunan bütün insanlar insanlığın özündeki birliktelik, dayanışma, yardımlaşma, özveri duygularının hepsini bu alanda yaşıyor. İnsanları buraya çeken en büyük etmenlerden birisi de bu oldu. O kadar çok yardım geliyor, bütün standartlarda, masalarda yiyecek, içecek bolluğu olduğu zamanlarda da, bu alana gelen insanların evlerinde yapıp getirdiği yiyecekler konusunda da kimse aç gözlülük yapmıyor. Nevaleler dağıtıldığı zaman "aç olan alsın" çağrılarına "aç değilim, aç olanlara verin" cevabı çok oldu.

Barikatların önemini bu süreçte daha iyi anladım. Hem savunma için hem de saldırıya geçebilmek için barikatlar hayati önemde. Bu anlamda çok ilerleme kaydedildiğini düşünüyorum. Gümüşsuyu barikatlarını gören herkes "buradan girmeleri pek mümkün değil" demekten kendini alamıyordu. Taksim girişinden Beşiktaş stadyumunun oraya kadar 10'dan fazla barikat kurulmuştu. Yollarda kaldırım namına birşey kalmadı. Bütün kaldırım taşları barikat, bütün yollar taşların altından çıkan kumlarla doluydu. Kendi aramızda espriler yapıyorduk, "bir duvarcımız eksik, bu taşlarla duvar bile örebiliriz" derken bir de baktık, çimentolar gelmiş, barikatlardaki demir çubukları kazık niyetine kullanmıştık. Barikatların ön yüzüne taşların arasına sıkıştırdığımız demir çubuklar kazık görevi görüyordu, gelecek herhangi bir saldırıda araçlar bu demirlere takılacaktı. Bu demirleri güçlendirmek için de demirlerin aşağı kısımlarına çimentolardan harçlar karılıp konuldu.

Güvenlik noktasında en büyük eksikliğimiz, barikat başında bekleyen siyasetlerle tam olarak biraraya gelip nöbet biçiminde barikatlarda sürekliliği sağlayamamamız oldu. Bunun için son birkaç gün girişimimiz oldu. Sürekli barikatlarda bulunan siyasetlerle görüşüp en

kritik noktaları belirleyip bir nöbet sistemi geliştirmiştik, ama park ve meydana da yapılması gereken o kadar çok iş vardı ki üzerimizde, tam ağırlığımızı veremedik buralara. Genel olarak saldırıların olduğu

sabah 06.00-06.30'a kadar nöbet tutup gündüz meydana geçiyorduk. Devlet de bunu bilerek meydana saldırıyı sabah saat 07.30 gibi gerçekleştirdi.

Sabah barikatlardan geldik. Çadıra gelip kahvaltımızı yaptık. O sırada Gezi Parkı tarafında bir hareketlenme oldu. Gidip baktığımızda Harbiye tarafından tomaların geldiğini söylediler. İnsanlar o tarafa koşmaya başladı. Sonra Tarlabası tarafına doğru koşuldu, biraz sonra geri geldiler birşey yokmuş diye. Bizde gidip Harbiye barikatlarına baktık. Olağanüstü bir durum yoktu. Tarlabası tarafında da birşey görünmüyordu. Gümüşsuyu tarafına bir koşuşma oldu, saldırı başladı diye. Aradan birkaç dakika geçmeden Gümüşsuyu ve Mete Caddesi tarafından çevik polisler görüldü. Görünmesiyle birlikte meydana gaz yağmuruna tuttular. O sırada İstiklal'den akrepler ve tomalar geçit töreni yapar gibi girdiler alana. Siraselviler tarafına çekildik bizde. Bir araçtan sürekli "meydanda düzenleme yapmaya geldik, Gezi Parkı'na herhangi bir müdahale olmayacaktır" anonsları yapılıyor. Gezi Parkı ve meydana birbirinden koparmaya çalıştıkları belliydi.

Meydanda ağırlıklı olarak devrimciler, Gezi Parkı'nda da çevreci grupların ağırlığı vardı. Öncesinde de bu alanda devrimcilerle çevreciler karşı karşıya getirmeye, alandan devrimcileri temizleye çalışıyorlardı. Bu olayda da Gezi Parkı'ndaki insanların meydana müdahalesini engellemek için Gezi Parkı'na saldırı olmayacağını, sadece heykelde ve AKM'de düzenleme yapacaklarını söyleyerek girdiler alana. Siraselviler Caddesi'nde başta kalabalık bir grup vardı, sonrasında çoğunluk başka alanlara çekildi. Biz cephenin boşaltılmasının doğru olmadığını söyleyerek burada kalmayı tercih ettik. Bir zaman sonra Siraselviler tarafında çok az kişi kalmıştı, ama yine de burada polisi oyalayabiliyorduk. Barikat kurduk caddeye ve elimize geçirdiğimiz taşları polise fırlatmaya başladık. Onlar da bize bol bol gaz bombası atıyordu. Bir ara caddenin ortasındaki bir apartmandan çıkan bir amca elinde bir sopayla yaklaştı. Sopayı bize atarak "alın çocuklar lazım olur belki" dedi. Sonrasında o amcaya baktığımızda, elinde limonlarla yardıma hazır bulunduğunu gördük. Başka insanlar da "aman çocuklar onları bu sokağa sokmayın" diyerek bize desteklerini verdiler.

Biz polisleri taş atacağımız zaman polisler kalkanlarını kaldırıyorlar ve başka bir polis de bomba silahını üzerimize doğrultuyordu. Onlar bize biz onlara atıyoruz. Atılan gaz bombalarını da alıp geri atıyoruz. Bir ara yine taşlarımıza sarılmıştık ki birden taramalı silah sesi gibi bir ses duyduk. Üzerimize plastik mermi yağdırıldılar. Hepimiz bu mermilerden nasibimizi almıştık.

Bir zaman sonra arkadaşlar aradılar ve Elmadağ tarafına geçmemizi istediler. Ara sokaklardan Elmadağ'a geçtik. Orada kalabalık bir kitle vardı. Buradan meydana girdik. Alandan polis geri çekilirken kol kola girildi ve polisler yuhalanarak geri çekilmeleri

sağlandı. AKM tarafına yaklaşıldığında polis gaz sıkı. Toma hareketlendiğinde, insanlar tomanın önüne geçerek onu durdurmaya çalıştı ama sular ve gaz yağmuruna daha fazla dayanılamadı. Ses bombaları atılıyor tomalardan çıkan sularla meydan ve içindeki insanlar ıslanıyordu.

Bir ara yoldaşa gözüm takıldı. Koluna ses bombasının geldiğini çok anlayamadan kolundan kan fışkırmaya başladı. O an çok korktum, atardamarı patladı sandım ben. Elimdeki peçetelerle koluna bastırıp, revire doğru koşturmaya başladık. O kadar kalabalık ki bir taraftan “doktor” diye bağıryoruz bir taraftan kendimize yol açmaya çalışıyoruz. Elimdeki peçenin kandan sıırıksıklam olduğunu ve sıcak kanın elimin altında oynadığını hissettikçe adımlarımı hızlandırıyorum. Revire geldiğimizde doktorlar ilgileniyor hemen peçeteyi kaldırıp baktığı zaman kolunda iki parmak genişliğinde bir çukur açıldığını görüyorum. Pansuman yaptıktan sonra hastaneye gönderilmesi gerektiğini söylüyor. O sırada doktorlar hastaneleri arayıp çok yaralı olduğunu ve ambulans istediklerini söylüyorlar, gönderilmeyeceğini duyan doktorlar, onlarla tartışmalar yapıyor.

Bu olaylarda doktorlar gerçekten çok özverili çalıştı. O kadar ağır çalışmalarına rağmen ne zaman bir sebeple gitsek tatlı dilli bir şekilde karşılıyorlar ve sıkıntının giderilmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Yoldaşı ambulansın geleceği tarafa götürürken diğer yoldaşlar geliyor, yoldaşı ambulansa gönderiyoruz ve oradan çatışmaların yaşandığı Elmadağ tarafına geçiyoruz. Hem meydana giriş tarafında hem de ara sokaklarda çatışmalar yaşanıyor. Saatlerce orada kaldıktan sonra bir ara dinlenmek için Gezi Parkı'na çıkıyorum. Dinlendikten sonra yoldaşların olduğu sokağa giriyorum.

Çatışmanın olduğu sokaktan kitle geri çekilmeye başladı, gaz bombaları yağıyor bir taraftan yoldaşları bulmak için öne doğru geçmeye çalışıyorum, arkada kimse kalmayınca bende koşuyorum polisler sokak başına geldi ve gaz bombaları vızır vızır geçiyor yanımdan sokağın başına geldiğimde bir bomba kulağımı yalayarak geçiyor, o ara bir çocuk “amma şanslısın az daha gidiyordu kulak” diyerek espri yapıyor. Ama bizim maraton daha bitmedi, yan sokaktan da polisler gelmişler bizim sokaktan da çıkıyorlar gaz atarak. İki sokaktan birden gaz sıkıyorlar şimdi bize. Koşarak karşıdaki Gezi Parkına girmeye çalışıyoruz ama gazların dumanından nereye girdiğimizi göremiyoruz. Oradaki dükkan duvarlarından birinin içine girdiğimizde yukarı çıkış olmadığını görüyoruz. Yukarıdakiler ellerini sarkıtarak yukarı çekmeye çalışıyorlar buradaki-leri ama hemen hedef alınıp gaz sıkıyorlar üzerlerine. Orada sıkıştığımızı anlayarak iki sokaktan gaz yağmuruna tutuluyoruz. Kapana kısıldık. Bir taraftan gaz kapsüllerinden korunmaya çalışıyoruz, bir taraftan gazdan bayılmamak için direniyoruz. Yukarıdan “yan tarafta merdivenler yukarıya giriş var” diye bağıryorlar. Bir arkadaş kafasını uzatıp o tarafa bakmaya çalıştığı anda birkaç elden birden hedef alınarak gaz bombaları yağıyor üzerine, neyse ki hemen geri çekti kafasını.

Burada öleceğimi düşünüyorum ama burada böyle ölmektense birkaç yarayla kurtulmak daha iyidir diyerek girdiğimiz delikten aşağı atlayıp merdivenlere doğru koşuyorum. O ara gazın yoğunluğundan beni görmedi polisler. Merdivenlere kendimi zor atıyorum. Merdivenlerde birileri beni kaldırıyor ve solisyon sıkıyorlar yüzüme. Bir süre nefes alamıyorum, etrefimdaki insanlar ne yapacaklarını şaşıryorlar, ama müthiş bir yardımlaşma var burada. Biliyorum ki birkaç dakika sonra geçecek bu durum, onun da etkisiyle panik yapmıyorum, birkaç dakika sonra nefes almaya başlıyorum. Biraz dinlendikten sonra yoldaşları bulmak için ayrılıyorum oradan.

Yolda bazı arkadaşları görüyorum yoldaşları soruyorum. Bir zaman dolaştıktan sonra yoldaşları buluyorum. Tekrar Elmadağ tarafındayız. Çatışmalar devam ediyor. Bir ara çok koşuşturmadan olsa gerek bacağıma gelen plastik mermi yeri ağrıtmaya başlıyor. Bir yoldaş revire götürüyor beni ve orada doktorlar bacağıma iğne yapıyor kremler sürüyorlar, koluma gelen mermi izine de krem sürüp sardıktan sonra ayrılıyor oradan. Elmadağ tarafındaki çatışmalar devam ediyor.

Bu eylemde en çok hoşuma giden şeylerden birisi de barikatlarda çatışmalar yaşanırken bir müzik grubunun çatışma alanlarında yaptıkları müzik oldu. Bir tarafta şiddetli çatışmalar yaşanırken yapılan bu müzikle insanlar daha bir coşuyor. Bu coşku içerisinde eylemciler ilerliyor, polisler geriliyor ve işte tekrar Taksim Meydanı'ndayız. Müthiş bir coşku var insanlarda. Bir kenara çekilip “biraz dinlenelim” diyoruz. Yemek yemeye gidenler, dinlenenler, halay çekenler. “Meydan yine bizim oldu” derken, aradan bir saat geçmeden polis yine saldırıyor. Tekrar Elmadağ tarafına çekiliyoruz. Burada çatışmalar sabah saatlerine kadar devam ediyor. Saldırı haberini duyup gelen yoldaşların haberlerini alıyoruz.

Gece yarısına doğru artık yorgunluktan oturdüğüm yerde uyuklamaya başlıyorum. Bir sokakta binadan birisi sesleniyor, “yukarı gelebilirsiniz” diye. Teşekkür ederek tekrar sokağa çıkıyoruz, tekrar saldırı oluyor, en sonunda sabahki çatışmada birlikte olduğum yoldaşla, ayakta duramayacağımızı anlayarak giriyoruz binaya. Binanın ve dairenin kapısı açık. Bizi içeri alıyorlar, bir masa birkaç sandalyeden ibaret bir büro burası. Önce sandalyelere oturup çayımızı içiyor sohbet ediyoruz. Çayı bitirene kadar uyumamak için ken-

dimi zorluyorum. Sonra “ben yere oturayım” diyorum, bir müddet sonra da yere yatış. Sabaha kadar uyumuşuz burada.

Gezi Parkı'na tekrar çadır kuruyoruz. Meydandaki çadırmızda ne varsa hepsini aldılar, kitaplarımızı dergilerimizi yaktılar. İşte yine kuruyoruz çadırımızı, dergimiz dağılıyor her zamanki gibi. Çadırımızın yanındaki boşluk alanı da “balkon” yaptık. Yere bir şeyler serdikten sonra misafirlerimizi burada ağırlıyoruz.

Hem meydan içerisinde hem de Gezi Parkının içerisinde yaşadığımız zaman boyunca yoldaşlarla bağlarımız güçlendi. Hem barikat başlarında geçirdiğimiz zamanlar, hem çatışma zamanlarındaki tavırlar hem de sakin geçen günler boyunca paylaşılan anlarda birer bolşevik gibi davranıldı. İnsanlarla kurduğumuz ilişkilerden, yaptığımız işlere kadar, daha ötesi yoldaşlarımızın aldığı kararlarda ya da birlikte yaptığımız toplantılarda süreci doğru değerlendirip, doğru kararlar alındı. Bu da aile bağlarımızı daha da güçlendirdi. Gezi Parkı saldırı ile çadırların kaldırılmasından sonra hem oradaki yaşamı hem de yoldaşları görmek isteğini fazlasıyla hissettim.

Gezi Parkı'na saldırı olduğu gün gelen bir yoldaş, çocuğunu da getirmişti. Mitinglerimizin neşe kaynağı olan bu küçük yoldaşımızla Gezi Parkı'nı dolaştık. Revirinden, yemekhanesine, ekim dikim yapılan bahçesinden, kütüphanesine kadar her tarafını dolaştık. Bahçeden muz verdiler küçük yoldaşa, kütüphaneden kitap. Uğradığımız her tarafta birşeyler ikram edildi. Onun bu ortamı görmesini çok önemsiyordum, nasıl bir yaşam sürdüğünü anlatmaya çalışıyordum. Son anlarda saldırı olacağını anlaşılmamasıyla biz yoldaşla küçük yoldaşımızın alandan çıkmasını istedik. Küçük yoldaş “ben de kalayım biraz lütfen” diyerek gördüğü bu Şiriner Kasabası'nı korumak isteğiyle kalmak istiyordu. Fakat bunun için biraz daha büyümesi gerekiyordu. Küçük yoldaşımızı gönderdikten birkaç dakika sonra saldırı başladı. Hazırlıklarımızı yaptık. Kasklarımızı gaz maskelerimizi taktık. O arada ses bombaları ortalığı inletmeye başladı. İnsanlar çıkışa doğru hareketlendi. O kadar kalabalığa rağmen insanlar birbirini ezmek için yavaş gitmeye çalışıyorlardı.

Elmadağ tarafından çatışmalar Harbiye tarafına kadar devam etti. Çok yoğun gaz bombaları atıyorlardı ve çok kalabalık bir kitleyle geri çekilmeye çalışıyoruz. Ezilmeler olmaması için yavaş ilerliyoruz o zaman da bütün gaz ciğerlerimize hücum ediyor. Bir ara gazdan nefes alamaz duruma geldim, yoldaşım girdi koluma, bayılmak üzereyim o an yanımda solüsyon olduğu aklıma geldi ve ciğerlerime nefes gittiğini hissedemediğim bir anda bir yudum solüsyon içtim. Boğazımın yanması biraz geçmişti. Tekrar bir kaç yudum daha aldım ve nefes almaya başladım. Bütün gece çatışmalar devam etti. En son Ergenekon Caddesi üzerinde sabaha kadar sürdü, çok yorulmuştuk ve günde birkaç saatlik uykular sonucu uykusuzduk. Sabah 05.00'te biraz dinlenebilmek için alandan ayrıldık. Çatışmalar da hafiflemişti.

Sabah 10.00 gibi aynı bölgede bir sokağa girerken “toplantılar başlamış herhalde” dedik, müthiş bir gürültü geliyordu sokaktan. Sokağa girdiğimizde ne görelim sokaktaki semt sakinleri, tencere tavasını alan pencerelere sokağa çıkmışlar ritim tutuyorlar.

Bu moralle girdik sokağa. Caddeye çıktığımızda yavaş yavaş toplanmalar başladı. Baretimizi, maskemizi ve önlüğümüzü takıp başladık güne. Ön tarafta barikatlar kurulmuş, çatışma başladı. Biz onlara taşlarla saldırıyorduk onlar da bize gaz bombaları ve tazyikli sularla. Saatlerce sürdü bu çatışma. Arada bir arka tarafa dinlenmeye çekildiğimizde bütün apartmanların kapılarının açık olduğunu ve ellerinde tepsilerle eylemcilere pastalar, börekler dağıtıldığını şahit olduk. Acıkıp markete birşey almaya girdiğimizi görenler hemen arkamızdan girip “istediğinizi alın tek kuruş ödetmeyiz size, biz karşılayacağız ücretini” diyerek eylemcileri sahiplendiklerini gösteriyorlardı. Su dediğimizde birçok evden su gönderiliyor, acıktığımızda tepsiler iniyor aşağıya, ihtiyaçlarımız için evlerin kapıları sonuna kadar açık. Bir ara lava-boya gitmek için bir evin kapısını çalıyorum. Bir abla açıyor kapıyı, isteğimizi söylüyorum “buyrun” diyor. Tomadan sıkılan sulardan üzerim ıslak terlik istiyorum yerleri ıslatmamak adına, “kızım koş temiz çorap getir” diyor. Teşekkür ediyorum ayakkabımın ıslak olduğunu yeni çorabı da ıslatacağımı söylüyorum. O zaman “yanına al, bir ara değiştirirsin” diyor. Lavabodan çıktığımda ablanın elinde yoğurt kasesi kızının elinde bir tabak kavun beni bekliyorlar. “Yoğurt ye kızım gazın etkisini azaltır” diyor abla. “Onu bitir biraz da kavun ye iyi gelir, vitamin olur” diyerek uzatıyorlar kaşıkları. Yoğurdu yiyip kavunları da “arkadaşlarıma götüreyim” diyorum. Bir tabakla veriyorlar elime. Bütün sokak sakinleri hep böyle yardımcı oldular bize.

Bu sokakta yaşanan en güzel görüntülerden birisi de, ön tarafta çatışmalar yaşanırken barikat arkasında gençler taş kırıyor, oradaki mahalleli kadınlar da o taşları alıp ön barikatlara getiriyorlardı. Bu görüntü insanların nasıl bir yardımlaşma ve dayanışma içerisinde olduğunu, bilinçlerinin nasıl değiştiğini göstermek adına çok çarpıcı.

Dinlendikten ve karnımızı doyurduktan sonra tekrar barikat başına geçiyoruz. Tahtaları kendimize kalkan yaparak polisleri yaklaşıyor ve taş yağmuruna tutuyoruz onları. Bazı polisler yan duvarın üzerindeki mezarlığa çıkıp oradan bize taşlar ve gaz bombaları yağıdırıyor. Biz de taşlarımızın yönünü değiştiriyoruz o tarafa. Bir aracın üzerinde gözcü tutuyoruz mezarlıktan gelecek tehlikeye karşı, gözcü “geliyorlar” diye bağırdığında duvar kenarlarından çekiliyoruz sapanlı olanlar o tarafa yöneliyor, onlar püskürtülünce geri barikatlara dönülüyor. Birisi tomanın ön camına tırmanıp demir çubukla ön cama vurmaya başlıyor. Birkaç vuruştan sonra tomadan dumanlar çıkıyor ve toma kendi kendini söndürmek için fiskelelerini açıyor, bir su sıkıyor, bir kendini söndürmeye çalışıyor, nasıl hareket edeceğini şaşıyor, başka bir sokaktan bir toma daha geliyor, su sıkıyor. Duvar kenarlarından taş yağmuruna tutuluyor geri çekilmeye başlıyor sonra birden son süratle sokağa giriyor oradan diğer sokağa geçiyor taş yağmurları altında. Çıldırılmış bu tomadan çıkan su diğerlerine hiç benzemiyor. Gazlı sular da çok yedik ama bu tomadan sıktıkları suda çok başka birşey vardı. Zaten sırlısklam olmuştum, ıslanan bütün vücudum kavrulmaya başlıyor. Bir kadın yanıma gelip üzerimi değiştirmem gerektiğini söylüyor. “Tamam” diyorum “arkadaşlarımı bulayım önce”, “beni ciddiye al ben ilkyardımcıyım üzerini hemen değiştirmen gerekiyor” diyor, “değiştireceğim ama önce arkadaşlarımı bulayım” diyorum kadın ilkyardım kartını gösteriyor ve “üzerini hemen değiştirmezsen senin için çok kötü olur” diyor. Bu konuşmalarımızı duyan mahalle sakinlerinden bir kadın tişört ve eşofman getiriyor bana. Arkadaşlarımı bulup üzerimi değiştiriyorum bir apartmanda. Bütün vücudum kavrulmaya devam ediyor. Yerimde duramıyorum. Oralarda bir arkadaşın evine gidiyoruz duş almak için. Bütün vücudumun kıpırmızı olduğunu görüyorum. Burada yanık kremleriyle ellerinden geldikince yardımcı olmaya çalışıyor evdeki arkadaşlar. Parmaklarım gaz kapsülünden yanmıştı, bunun için buz getiriyorlar, krem sürüyorlar kollarıma. “Tamam” diyorum “iyiyim ben”, ama vücudum kavrulmaya devam ediyor. Biraz dinlendikten sonra tekrar çıkıyoruz alana. Gece geç saatlere kadar çatışmalar devam ediyor.

Bu süreçten sonra edindiğim alışkanlıklardan birisi, gittiğim her eyleme ilkyardım malzemeleri götürüyorum, her an birilerine lazım olabilir diye. İslanmış o günden sonra da çantamdaki bütün malzemeleri poşetlere koyuyorum ıslanmasın diye. Yanıma yedek kıyafet alıyorum çünkü büyük bir ihtiyaç. Şal kesinlikle eksik olmuyor, her zaman gaz maskesi ve baret olmuyor yanımda ama şalla hem yüzümü hem kafamı koruyabiliyorum. Her çatışmada ilk iş barikat olmalı, hem insanlar barikat kurmayı öğreniyor, hem de sürekli kaçmak yerine çatışmanın keyfine varılıyor. Çatışma anlarında iyi gözlem yapıp insanları da bu gözlemler doğrultusunda yönlendirmek gerekiyor.

Biz kazanacağız!

Direnişe 31 Mayıs günü katıldım. Öncesinde, oradaki ağaçların kesilmesine karşı parkta çadır kurarak nöbet tutan topluluk, politik bir tavırdan çok çevreci bir duruş sergilediği için, eylem daha çok Green Peace aktivistlerinin eylemlerini andırıyordu; o yüzden eylemlere dahil olmak yerine, biraz kenardan izlemeyi tercih ettim.

Nereden bilebilirdik ki, o basit bir çevrecilik eyleminin günlerce süreceğini; 3 kişinin hayatına ve binlerce kişinin yaralanmasına sebep olacağını, Türkiye’den ve dünyadan milyonlarca kişinin desteğini alacağını, bir yeniden uyanışın başlangıç noktası olacağını, Türkiye ve dünya tarihine geçecek bir direnişe dönüşeceğini...

31 Mayıs günü, bütün gün Gezi Parkı protestolarının, polisle çatışmalarının ve her geçen dakika büyüyen insan kalabalıklarının haberleri geliyordu. Ben de bir devrimci olarak bu direnişte yer almam, direnişçi militan geleneğimize yakışır bir şekilde en önde çatışmam gerektiğinin bilin-

cikle, aldım gaz maskemi, limonumu ve soluğu Elmadağ’da aldım. Yoldaşlarımın orada olup olmadığını bile bilmiyordum, etrafa iyice baktım, bize ait bir flama göremedim. Ama şundan emindim ki, onlar da benim gibi bir yerlerde en ön saflarda direniyorlardır ve sonradan öğrendim ki, o gün herkes farklı alanlarda ama en ön safta, birbirini görmeden sabaha kadar çatışmış, yorulmadan...

1 Haziran günü öğlene kadar süren çatışmalardan sonra, Taksim Meydanı ve Gezi Parkı direnenlerindi. Artık Türkiye’de farklı bir dönem başlıyordu. Başkaldıranlar, isyan edenler, AKP ve politikalarından bezmiş her yöreden, her kesimden insanlarla doluydu Taksim Meydanı. Biz bu örneği daha önce İspanya’da Madrid’te faşistlere karşı tek yürek olmuş, her ülkeden, her ırktan insanların tek sloganla birleştiği “NO PASARAN” (Geçit Yok) direnişinde görmüştük. Biz komünist ve devrimciler, böyle direnişlerin örneklerini çok okuyup incelediğimiz için, bu eylemin, direnişin örgütlenmesi konusunda üzerimize düşeni yaptık ve DEVİRİMCİ DURUŞUMUZU en iyi şekilde sergiledik.

1 Haziran’dan sonra, önce Taksim Meydanı’nda, sonra Gezi Parkı’nda kurduğumuz çadırımıza düzenli olarak gidip geldim. Hem Taksim Meydanı’nda olsun, hem de Gezi Parkı’nda olsun, tam bir komün havası vardı. İnsanlar paylaşmanın, beraberce bir şeyler yapmanın, kolektif çalışmanın ne demek olduğunu görüyordu, Gezi Parkı’ndaki dayanışma sayesinde. Taksim’deyken insanların yaklaşımı, bizi taktir ederek bakmaları, hatta gelip bizimle konuşmaları, bizim herhangi bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormaları, kendilerinin bu dayanışmanın içinde, ellerinden geleni yapmaya çalıştıklarını görmek, bizi çok onurlandırıyor. O an insanın aklına şu geliyor: “Bu insanların tek ihtiyacı sosyalizmi pratikte, hayatın içinde görmekmiş!”

Taksim Komünü, hem bize, hem gelen insanlara, hem de bütün ülkeye çok şey kattı. Artık direnen, karşı çıkan, savaştan, mücadele eden, sınıfsız bir halk direnişi vardı. Ben de bir PDD’li olarak bu direnişin içinde olmaktan, bu direnişte görev almaktan gurur duydum. Yeri geldi gece yarısına kadar barikatlarda nöbet tuttuk, yeri geldi insanlara bu direnişin devrimci boyutunu anlattık, bildiri dağıttık, yeri geldi “her yer Taksim, her yer direniş” diyerek kolluk güçleriyle sabahlara kadar çatıştık, yaralandık, gaz bombalarının ortasında kaldık. Ama hep söylediğimiz gibi, bu daha bir şey değil, ardımıza rüzgarları, kalabalıkları alıp tekrar geleceğiz! Ve o gün geldiğinde BİZ KAZANACAĞIZ!

Taksim'in ateşi, geleceğimizi aydınlatıyor

"Her şey çok farklı olacak"la başlayan bir anlatım, herhalde en güzel Taksim direnişi sürecine denk düşer. Türkiye'de bu çapta bir kitlesel hareketlenmenin, bir başkaldırının tezahürüydü yaşanan.

Başlangıçta eylemin bu kadar büyüyeceğini ben de kestiremedim. Ama 31 Mayıs günü her şey değişti ve yoldaşların da çağrısıyla Taksim'e doğru harekete geçtim. Galatasaray'a geldiğimde büyük bir kitlenin Tünel'e doğru kaçıştığını gördüm, gaz bombaları önümde patlamaya başladı. Onları geriye tekmeledim ve böylece savaşa başlamış oldum...

Bir süre sonra işyerindeki iş arkadaşlarımı görüyorum onlar da en önde çatışıyorlar. "Barikatları ileri taşıyalım" sesleri arasında barikatlar öne doğru sürükleniyor. Ardından yoldaşlarla karşılaşıyoruz. Gücümüz ve moralimiz daha da artıyor. Gece saatlerine kadar çatışma sürüyor.

Ertesi sabah materyallerimizi aldıktan sonra yola çıktık. Harbiye'de polisin kitleleri kovaladığını, gaz bombalarıyla saldırdığını gördük. Kitle son derece azdı. Yoldaşlarla İstiklal Caddesi'ne gitmenin daha doğru olacağı üzerine karar varıldı. Yolda giderken de eldiven vb. alındı.

İstiklal Caddesi'ne çıkan sokaklar çevik kuvvet tarafından tutulmuş. Biz de Demirören'in önünden caddeye çıkıyoruz. Meydana dönmek istediğimizde polis "O tarafa dönemezsiniz, direk karşıya geçebilirsiniz" diyor. Karşı taraf da İstiklal Caddesi'nden çıkmak demek. İki yoldaşım da yanımda. Polis beni göstererek "Sen gel çantana bakacağız" diyor. Ben de "Böyle bir şeye hakkınız yok, çantanı açamazsınız" diyorum. Açacaksın-açmayacaksın şeklinde başlayan tartışma bir müddet sonra yoldaşlarla birlikte polisin teşhirine dönük konuşmalara dönüşüyor. Çevik kuvvet o kadar fazlalaştı ki, adım atamaz haldeyiz. Cadedekiler de müdahale etmeye çalışıyor ama nafiye. Avukatları, İHD'yi vs. arıyoruz. Bu arada çevik kuvvet minibüsü geliyor ve binmemi istiyorlar. "Binmeyeceğim" diyorum. Sürüklemeye başlıyorlar ve "Faşizme karşı omuz omuza" sloganını atıyorum, yoldaşlarla beraber. Arabaya bindirirken epey vuruyorlar ve arabaya sokup küfürler eşliğinde ters kelepçe vuruyorlar. "Şimdi olacak şey miydi" diyorum ama bir yandan da yoldaşlarımı almadıklarına seviniyorum... Fransız Konsolosluğu'nun önündeki bir başka minibüse aktarmaya karar veriyorlar ve götürüyorlar. Tekrar slogan atıyorum ve karnıma sivil

Vatan'a götürecekler ama çatışmalardan kaynaklı bir türlü yol bulamıyorlar, sonunda Kasımpaşa'nın içinden götürebiliyorlar.

Gözaltı süresince herhangi bir darp olmuyor ve hep bahçede bekliyoruz. Avukatlar bahçede ve adeta gözaltında "özgürlük" yaşıyoruz. Telefonlarımız yanımda ve yoldaşlarla da konuşuyoruz. Saat 15'e doğru "şu anda Taksim'de halay çekiyoruz" diyorlar. Çok büyük bir sevinç var, ama orada olamamanın burukluğunu derinden hissediyorum. Benim payıma da bu seferlik gözaltında direnmek düşüyor. Aynı akşam Fatih'te toplanarak gelen binlerce kişi, gözaltıları protesto ediyor. Ve bizi ertesi gün bırakıyorlar. (...)

Ondan sonraki günler yine Taksim'deyim. Her günü ayrı bir heyecan, coşku ve paylaşım geçiren direniş günlerinde, kah çatışarak, kah barikatlarda nöbet tutarak, kah gelenlerle sohbet ederek, bildiri dağıtarak, ama her anı çok değerli olan günler geçirdik.

Taksim'in özgür kaldığı 14 gün de dahil olmak üzere yaklaşık 20 gün süren barikat savaşlarında birçok şey öğrenildi. Her sokaktan nehir gibi akan insanlar birlikte dövüşmenin, paylaşmanın, aynı amaç doğrultusunda yürümenin ve güvenmenin mutluluğunu yaşadık... Kahredici ve büyüleyici olan bu kitle gücünü hissetmek, Taksim'in göbeğinde yanan ateşte geleceğimizin aydınlandığını görmek, tomaların üzerinde patlayan taşlarda, molotoflarda yarınların daha güçlü silahlarının esintilerini duymak çok güzeldi.

Ve bir kez daha coşkuyla o mısraları tekrarlamamın mutluluğunu yaşadım: *Bitmedi daha sürüyor o kavga/ve sürecek/yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!*

Gezi Parkı'na yapılan polis saldırısının hemen ertesi akşamı, saat 19.00'da Gebze Çamlık Parkı'nda bir protesto eylemi gerçekleşti. Orada bulunan tüm devrimci, demokrat kurumların destek verdiği eylem, saat 21.00'e kadar sürdü. "Her yer Taksim, her yer Direniş", "Direne direne kazanacağız" sloganlarının yoğun olarak atıldığı eylem, tüm kurumlar flamaları ile katıldı.

2 Haziran akşamı, Adem Yavuz Mahallesi, Erişler Durağı'na kadar yüründü. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde, Erişler kavşağına barikatlar kuruldu, sonrasında ateşe verildi. Saat 23.00'e kadar süren eylem sonrasında toplantı yapıldı ve

Gebze'de direniş günleri

tüm mahallelerin Aşık Mahsuni Şerif Parkı'nda biraraya gelmesi kararlaştırıldı.

3 Haziran'da Mudurnutepe Cumhuriyet Mahallesi halkı bir eylem organize etti. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde sokak sokak gezildi, kalabalık iyice arttı. Eylem 24.00'e kadar devam etti ve son durakta bitirildi.

4 Haziran'da saat 20.00'de Mudurnutepe son durakta yürüyüş başladı. Aşık Mahsuni Parkı'na gelinerek Adem Yavuz Mahallesi'nden gelenlerle birleşildi. Oradan Ulaştepe Mahallesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş kolu, yaklaşık 2 bin kişiye ulaştı. Ulaştepe ile de birleştikten sonra, kortejler geldikleri yöne geri döndüler.

Sonraki günlerde Gebze Merkez'de AKP ilçe binası önünde oturma eylemine katıldık. Kitle yaklaşık 5 bin kişi kadardı. Ana yol trafiğe kapatıldı. Müdahale edecek polis gücü bile yoktu.

Direniş süresi boyunca Gebze'deki belli başlı semtlerde yürüyüşler devam etti.

15 Haziran akşamı Gezi Parkı'na saldırı gerçek-

leşmişti. O gün kitle ile açık toplantı yapıldı. Bir kısmı yerelde eylem yapalım derken, bir kısmı Taksim'e gidelim dedi. Ve biz 10 kişi ile Taksim'e geldik. Gebze'de kalanlar ise, 16 Haziran'da Develi Durağı'nda buluşmuş ve E-5'i trafiğe kesmişler.

18 Haziran'da mahallelerde yine yürüyüşler yapıldı fakat sayı giderek düşmeye başladı. 19 Haziran'da mahalle içine sandık kurularak referandum yapıldı. Sorular şöyleydi: Kentsel rantta, kadına şiddete, polis devletine, din istismarına, taşeronlaşmaya, güvencesiz yaşamaya; Evet mi, Hayır mı? Tabi hepsi Hayır çıktı. Eylemler bu şekilde bitirildi.

Şimdi gündemde Çayırova Belediyesi'nin yaptırdığı proje var. Emek ve İnönü Mahallesi'nde yaşayanların evlerinin yıkılması sözkonusu. Fakat ilginçtir ki, bu iki mahallenin kentsel dönüşümle ilgili dernek yöneticileri üç haftalık yıllık izne çıkmış durumda. Ama biz bu yönde çalışmalara başladık. Kitlelerin artan duyarlılığı ile kentsel yıkıma karşı mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

Abdullah Cömert'in ateşiyle ANTAKYA'DA HARLANAN ATEŞ

Reyhanlı'daki patlamalardan sonra savaş tehlikesini daha yakından hisseden Antakya halkı, Gezi Parkı'ndaki olayların başlamasıyla sokağa döküldü.

Cumartesi günün ayrı ayrı eylemler yapan kurumlara, halk destek verdi. KESK'in Taksim için 13:30'da eylem çağrısı vardı.

Devrimciler de bu yürüyüşte

yerlerini aldılar. Onlar AKP binasına

yürünmek istediler. Fakat sonra Armutlu

Mahallesindeki Uğur Mumcu Meydanı'na yürümeye

karar verildi. Yürüyüş kitlesi, Armutlu'dan geçip

Meydana vardığında sayısı 30 bine yaklaşıyordu.

Sümerler'e yönelen kitleyi durduramayacağını anlayan

polis, gaz bombası ve TOMA'larla harekete geçti. Saldırıya barikat kurarak ve taşlarla karşılık verildi.

Yaklaşık üç bin kişi, üç buçuk saat boyunca polisle çatıştı.

Polis her saldırısında biraz daha gerileyerek Şükrü

Güçlü köprüsüne kadar çekildi. Bu çekilmede asker

araya girmiş ve kitlenin önünde barikat kurmuştu.

Alanda bulunan bazı kurum temsilcileri de kitlenin Uğur

Mumcu Meydanı'na çekilmesi için askerin önüne etten

barikat kurdu. Ancak kitleyi durdurmak çok güçlü ve

yarım saatlik bir itiş kakaştan sonra, asker barikatı da aşı-

larak çatışma tekrar başladı. Bu defa sivil polisler kitleye

taş atmaya başladı. Anında karşılık verildi ve sivil polisler

kendilerini dayak yerken buldu. Tekrar büyük bir şiddetle

saldıran polis, bu sefer kitleyi durdurmayı başardı.

Ancak kitle Uğur Mumcu Meydanı'na dönerek, yeniden

barikat kurdu. Sonra Armutlu ve Turunçlu mahallelerine

doğru geri çekildi. Polisin TOMA ve gaz saldırısına

akrep ve plastik mermi de eklenmişti. Düşenler kaldırılıyor,

yaralananlar anında çatışma yerinden uzaklaştırılıyor.

Akşam saatlerinde yeniden toplanan kalabalık, gözaltına

alınanların serbest bırakılmasını istedi. Gece 23:00'te gözaltındakilerin

serbest bırakıldığı haberi geldi ve kitlenin büyük bir çoğunluğu dağıldı.

İkinci gün saat 16:00 da toplanmaya başlayan kitle

40 binin üzerineydi. Antakya ve civarında sokağa çıkanlar

100 bini geçti. Antakya böyle bir kalabalığı hiç görmemişti.

Gece geç saatlere kadar sürekli slogan atarak, halaylar ve türkülerle

Taksim Gezi Parkını selamladı. "Tayyip İstifa" ve "Hükümet İstifa",

günlerce süren eylemlerde en çok dile getirilen talep oldu.

Gece 23:00 sularında Armutlu'dan çıkan onbinlerce kişi, köprüye

doğru yürüyüşe geçti. AKP'nin bulunduğu caddeye polis

barikat kurmuştu. Köprüde kalan yaklaşık onbin kişi de

gece 02:00'ye kadar nöbetlerini sürdürdü. Ardından

polis saldırısı üzerine Armutlu mahallesine doğru çekildi.

Sabah 04:00'e kadar süren çatışmalardan sonra kitle

tekrar toplanmak üzere dağıldı.

Üçüncü gün, tekrar toplananları, mahalle muhtarları

ve mahallenin ileri gelenleri karşıladı. Polisin çok sert

müdahale edeceğini söyleyerek, polisten önce etten

barikat oluşturdular. Ancak gece 10:00 gibi çevre mahallelerden

gelenlerle, Uğur Mumcu'dan Köprüye doğru yürüyüşe geçildi.

Armutlu'nun çıkışında yine bu kişiler tarafından durduruldu.

Kitle bekleyişe geçerken barikat-

lar kurulmaya başladı. Polis büyük bir vahşetle saldırıya geçti, onlarca

insan bu saldırıda

hayati tehlike

atlatı. Abdullah

CÖMERT bu

saldırıda öldürüldü.

Vurulduğu

sokakta koşuşturan

insanlar, gaz ile beraber

polis silah da sıkış-

ğını Abdullah'ın hedef alınarak

vurulduğunu söylediler.

Ankara gezisi dönüşünde, öğretmen

herkesin ne iş yaptığını söylemesini, işi

olmayanların ise ne iş yapmak istediklerini

söylemesini ister. Sıra Abdullah'a geldiğinde,

"profesyonel devrimciyim" şeklinde cevap verir.

Abdullah söylediği gibi kararlı bir devrimci idi.

Cumartesi'den itibaren hep en önde dövüştü.

İlk barikatı birlikte kurmuştu. Onun kim olduğunu

ölümünden sonra öğrendik. Abdullah

CÖMERT Antakya'da yetişen pek çok

devrimciden sadece biridir. O, en önde

dövüşmüş (ve kendisinin de sosyal medyada

paylaştığı gibi) devrim için ölmüştür.

Yüzünden eksik olmayan gülümsemesiyle

CÖMERT, etrafına toplanan pek çok

gence ilham kaynağı oldu. Barikatlar

onunla sağlamlaştı ve onun bıraktığı gibi

hep daha sağlam olması için daha da

öfkeli bir kitle bıraktı arkasında.

Bir kişinin vurulduğu haberi Uğur

Mumcu Meydanındaki barikatlarda ulaştı

bize. Oraya vardığımızda yaklaşık iki bin

kişi barikatların başındaydı. Sadırı için

hazırlık yapıyordu. Polisin son saldırısının

ne kadar vahşi olduğundan bahsediliyordu.

Atılan gaz insanları çok fena etkilemişti.

İnsanlar ezilme tehlikesi geçirdi.

Barikat nöbeti gece üçe kadar sürdü.

Direnişin merkezi Armutlu mahallesiydi,

ancak Antakya'nın pek çok mahallesinde,

çevre köy ve beldelerde eylemler

süreklilik kazanmaya başlamıştı. Sokağa

akşam saatlerinde inen kitleler, cenaze

için Armutlu'ya aktı. Kitlenin sayısı 100

bine yaklaştı. Cenaze dönüşünde

Armutlu mahallesinden geçerek köprüye

doğru yürümeye devam etti ve önündeki

asker barikatını aşarak köprüye doğru

yürümeye devam etti. O sırada çevik

kuvvet kenara çekilen asker barikatını

yararak azgınca saldırdı. Belli ki kitlenin

asker barikatının önünde duracağını

düşünmüşlerdi, ama tutmamıştı. Ancak

kitlenin öfkesi o kadar arttı ki, hemen

barikatlara koştu. Armutlu'nun her tarafı

barikatlarla doldu. Her cadde her sokak

barikatlarla kapatıldı. Gece geç saatlere

kadar süren gergin bekleyiş, saat 24:00'de polisin saldırısıyla tekrar hareketlendi. Üç saat boyunca polisin Köprü yönünden Armutlu mahallesine girmeye çalışması hep boşa çıktı. Çünkü barikatlar çok güçlüydü. Polis çekilmek zorunda kaldı.

Kitle de düzenli bir şekilde geri çekilerek dağıldı.

Önceki günden dersler çıkarılmış ve barikatların

önüne geçmek için tavsiyede bulunanlara kulak asılmamıştı.

Barikatlarda facebook üzerinden yüzlerin paylaşılmaması

uyarısına kitle alkışlarla destek verdi. (Bu şekilde diğer

barikatlarda bekleyenler ile haberleşilmiş oluyordu).

Süt, barikatlarda öğrenildi. Gaza karşı yapılan bir

karışım gazın etkisini anında kesiyordu. Daha pek çok

tecrübe burada kazanıldı. Armutlu halkı, evlerini her

defasında tereddütsüzce açtı. Sabahleyin işe gidenler,

her akşam Armutlu'da sözleşmiş gibi barikat başına

geldiler. Abdullah Cömert insanların kalbinde yanan bir

ateşe dönüştü ve eylemlerin yaygınlık kazanmasında

önemli bir rolü oldu. Bu ateş yürekten yüreğe sıçramaya

devam ediyor. Antakya Suriye gerçeğini içine sindireme-

mişken, Reyhanlı saldırıları tazeliğini koruyorken, patlak

veren bu direniş dalgası kolay durmayacak.

Adana direniyor!

Gezi Direnişi'nin ardından ülke çapında yayılan eylemliliklerinin içinde olan Adana'da, her yerde olduğu gibi geniş çaplı gözaltılar ve tutuklamalar bütün hızıyla devam ediyor.

Polis terörü, sadece gösterileri bastırmak için gaz sıkarak dağıtmak istediği kitlenin içinden yakalayıp gözaltına almak biçiminde değil, ev baskınlarında, en işlek yol ve meydanlarda kimlik yoklaması bahanesiyle vs. gözaltına almak ve tutuklamak olağan uygulama haline gelmesiyle de sürüyor. Hatta Mücadele Birliği muhabiri Ulaş Yıldız örneğinde olduğu gibi, birkaç gün arayla yeniden yeniden gözaltına almak da dahil, yoğun bir terör estiriyorlar.

Gezi Direnişi başladığında Adana, ilk refleks gösteren şehirler içinde yer aldı. Atatürk Parkı'nda toplanan halk, her AKP'ye yürümek istediğinde saldırıya uğradı, yoğun gaz yağmuruna tutuldu. Onlarca yaralı ve çok sayıda gözaltılı oldu.

Tüm baskı ve işkenceye rağmen Adana halkı parkı terk etmezken, emekçi semtlerinde de yürüyüş ve toplantılar yapılıyor. "Adana Direniyor Platformu" kurulduktan sonra, bu eylemler daha örgütlü hale geldi. Parkta çadırlar kuruldu. Bilinçlendirme faaliyetleri kapsamında etkinlikler düzenlendi, stantlar açıldı. Tıpkı Gezi Parkı'nda olduğu gibi kurulan kütüphanede kitaplar okundu. 16 Haziran günü ise, tüm çadırlar yerle bir oldu, pankartlar parçalandı, gözaltılar oldu. Halk direnişine bilinçli yön vermek isteyen devrimcilerin rolü arttıkça, baskılar, gözaltılar, dernek ve ev baskınları ve tutuklamaların ardı arkası kesilmedi.

Aralarında PDD'nin de bulunduğu HDK, Halk Cephesi ve Mücadele Birliği bileşenleri bir araya gelerek artan gözaltılara tepki gösterdi. Oturma eylemi ile göz altıları protesto ettiler. Yapılan ortak basın açıklamasında; Gezi Parkı direnişine yönelik gözaltılara ve cadı avına son derhal verilmesi istendi.

15 Haziran günü, polisin Gezi Parkı'na azgınca saldırısından sonra kaleme alınan PDD'nin bildirisini yayınlıyoruz.

Gezi Parkı ile başlayan ve tüm ülkeyi kaplayan büyük halk direnişi, polisin vahşi saldırısı ile karşılaştı. 11 Haziran'da Taksim Meydanı'ndaki çadırlara, 15 Haziran'da ise, Gezi Parkı'na saldırdılar. Onbinleri bulan kitlenin üzerine binlerce gaz bombası atıldılar. Otelleri, evleri, hastahaneleri bile gaza boğdular. Bomba kapsülleri ve plastik mermilerle yüzlerce kişi yaralandı. Bugüne dek 4 kişi öldü, 11 kişi gözünü kaybetti. Halen ölüm tehlikesi altında onlarca kişi var.

Aynı günlerde “sürek avı”nı başlattılar. Direnenleri “provokatör” ilan ederek, kurumları bastılar, gözaltına aldılar. Bu saldırılara tepki gösteren avukatları bile tartaklayıp kelepçelediler. Yüzlerce kişiyi gözaltına aldılar.

Başbakan Erdoğan'ın 16 Haziran'da İstanbul'da yapacağı miting öncesi, direnişi bitirmek istiyorlardı. Bu yönde tehditler savruluyor, görüşmeler yapılıyordu.

Ama kitlenin ezici çoğunluğu “MÜCADELEYE DEVAM” dedi. Ne cellatlık, ne papazlık yöntemleriyle, direnişi kıramadılar. O yüzden 15 Haziran akşamı tüm güçleriyle saldırıya geçtiler. Jandarma'dan sivil faşist, gerici güruhlara kadar her şeyi kullandılar.

Bütün bunlara rağmen kitleler bir kez daha İstanbul'un ve Türkiye'nin dört bir yanında caddeleri doldurdu. Ana yollar ve köprülerden, barikatları aşa aşa Taksim'e yöneldi. “Her yer Taksim, her yer direniş” sloganlarıyla inlettiler her yeri. “Hükümet İstifa” haykırışı, bir çılgına dönüştü.

Ateşi ve ihaneti gördük!

Önce saldırıyı “marjinal gruplar” dedikleri, devrimcilere karşı gerçekleştirdiler. Kitlelerden gelecek tepkiyi azaltmak için, “iyi çocuklar” diyerek ayırdıkları Gezi Parkı'ndakilere dokunmayacaklarını yineleyip durdular. Ama Meydan'ı dağıtır dağıtmaz, Gezi Parkı'ndaki çadırları da yerle bir ettiler.

Egemenlerin hiçbir sözüne güven olmayacağı bir kez daha görüldü. Asıl önemlisi, direnişin motor gücünün devrimciler olduğu, onlar kırıldığında direnişin de kırılacağı; “uslu çocuk” görünerek faşizmin şiddetinden kurtulunamayacağı bir kez daha kanıtlandı.

Direnişin Taksim Meydanı'nı özgürleştirip ilk zaferini elde ettiği günden bu yana, egemenler onu bölüp parçalamanın, içten çökertmenin planlarını yapıyordu. Bu “uğursuz rolü” her zaman olduğu gibi, reformistler, pasifistler üstlendiler. Faşizmin koltuk değneği oldular bir kez daha...

“Taksim Dayanışması”nın toplantılarında bu kesimler, barikatların kaldırılmasını, başta AKM olmak üzere Meydan'ı dolduran pankart ve flamaların indirilmesini istedi ve günlerce-saatlerce bunu tartıştırdılar. Daha tartışmalar sürerken, televizyon kanallarında direnişçilerin barikatları kaldıracakları haberi veriliyordu. Yani toplantıda neleri tartıştıracakları, medya tarafından önceden biliniyordu. Zaten bu isteklerin, AKP hükümeti tarafından iletildiği, sonraki gelişmelerden de anlaşıldı.

Devrimcilerin dik duruşları sayesinde bunu başaramadılar. Direniş, ihanetin çirkin yüzünü ve faşizmin vahşi saldırısını birlikte yaşadı ve ikisine karşı mücadele etmek zorunda kaldı.

Buna son olarak DİSK ve KESK gibi devrimci görünen sendikalar da eklendi. Gezi Parkı'nın vahşice dağıtılmasının ardından, bu sendikalar 17 Haziran günü genel grev yapacaklarını duyurdular. Ancak kendilerine bağlı birçok işyerinde üretim devam etti. Hem de Taksim'e yürümek yerine, basın açıklaması yaparak dağılmayı tercih ettiler. Orada bekleyen kitleyi yüzüstü bırakarak alanı terk ettiler.

Örgütlü halk yenilmez

Direnişi içten parçalamak, egemenlerin her zamanki taktikleridir. Burjuva medyayı da bu noktada devreye soktular. Devrimcileri “marjinal”, “provokatör” göstererek, kitlelerin gözünden düşürmeye, tecrit etmeye kalktılar. Gezi Parkı'ndaki direnişçiler, hiç bir örgütle ilişkisi olmayan “iyi çocuklar”dı! Meydan'da bulunan “marjinal”lerle onları ayırmak gerekiyordu!

Oysa Gezi Parkı'ndaki direnişi günlerce yansıtmayan, onu görmezden gelen de aynı medyaydı! Devrimcilerin müdahalesi ile direnişin çapı ve niteliği büyüyünce, haberleştirmek zorunda kalmışlardı.

*Bin kez budadılar
körpe dallarımızı
bin kez kırdılar.
Yine çiçekteyiz işte
yine meyvedeyiz...*

*Bin kez korkuya boğdular zamanı
bin kez ölümlediler.
Yine doğumdayız işte,
yine sevinçteyiz...
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürece
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!*

Adnan Yücel

Kavga sürüyor...

Taksim direnişi, polisin azgınca saldırısı ile bir kırılma yaşadı. Ama bu, direnişin bittiği anlamına gelmiyor. Direnişin halen ülkede ve dünyadaki etkileri sürüyor.

Yunanistan'dan Brezilya'ya direnen işçi ve emekçiler, Türkiye'ye selam yolluyor. '68 hareketinin simge isimleri, mesajlar gönderiyor. Ülkede ise “duran adam” ve kadınlara yenileri ekleniyor. Akşam saatlerinde başlayan tencere-tavalı protestolar ve sokak gösterileri devam ediyor...

Polisin vahşi saldırısına teslim olmayıp, ona karşı militanca direnenler, direnişin bitmeyeceğinin kanıtıydı. Sonrasındaki gelişmeler de, direnişin değişik biçimlerde sürdüğünü gösteriyor. Şu haliyle Gezi Parkı'ndaki direniş bitmiş dahi olsa, o yarattığı etki ile siyasal olarak baştan kazanmıştı. Somut kazanım olarak, uzunca bir süre Gezi Parkı'na dokunulmayacağı söylenebilir. Direnişin diğer talepleri karşılanmış değildir, fakat AKP hükümeti büyük ölçüde yıpranmış, halk düşmanı yüzü, geniş kesimler tarafından görülmüştür.

Direniş, yeniden ve eskisinden daha güçlü bir şekilde canlanacaktır. Bu kez faşizmin saldırılarını olduğu kadar, reformizmin ve pasifizmin ihanetini de yenerek zafere ulaşacaktır.

Taksim direnişi, kitlelerin kendi gücünü görmesi ve egemenleri titretmesi yönüyle zaten büyük bir başarı elde etmiştir. Kitlelerin bu gücü, komünist ve devrimcilerin önderliğinde, devrim ve sosyalizm hedefiyle daha büyük mücadeleleri doğuracaktır.

**Kahrolsun Faşist Diktatörlük!
Yaşasın Taksim Direnişimiz!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

18 Haziran 2013

Örgütlenecek, örgütleyeceğiz...

Gezi Parkı'nda AVM yapılması için ağaçların kesilmesiyle başlayan ve ardından bir toplumsal patlamaya dönüşen direniş tüm ülkeyi sardı. Burjuva liberal çevreler ve burjuva medyanın "ağaç protestosu" olarak tanıtmaya çalıştığı direniş, gerçekte faşist sermaye düzenine karşı halkın birikmiş öfkesinin patlamasıydı, bir halk ayaklanmasıydı.

Hatay da bu halk ayaklanmasının önemli merkezlerinden biri oldu. İsyanın başlamasıyla on binlerce kişi sokaklara çıktı. Faşizm ve halk güçleri arasında 3 gün çatışmalar sürdü, devletin yoğun terörüne, tomalı, akrepli, gaz-bombalı, plastik mermili -bazen gerçek mermi- karşı, halk direnişle yanıt verdi. Polisin hedef gözeterek attığı bir mermiyle Abdullah Cömert hayatını kaybetti ve halk hareketinin şehidi olarak tarihe geçti.

AKP'nin Suriye üzerindeki savaş politikaları ve savaş kundaklığından doğrudan etkilenen ve savaşı dolaysız yaşayan illerden biri Hatay'dır. Hem Hatay halkının Suriye (Arap coğrafyasıyla) ile olan ulusal, kültürel, ekonomik bağları, hem de savaşın doğurduğu sonuçlar-kentin her yerine Suriyeli muhaliflerin konuşlandırılması, halkı rahatsız ve tedirgin eden tiplerin sokaklarda kol gezmesi, birçok insanı taciz etmesi, Alevileri hedef göstermesi- halkın öfkesini taşımış ve sosyal patlamalara yol açmıştır.

Geçen yılın eylül ve ekim aylarında kitlesel ve militan sokak eylemleri olmuştur. Yani Hatay halkı hızlı bir politikleşme yaşamış, devletin gerçek karakterini görmeye, ona güvenini yitirmeye başlamıştır. Ne yazık ki bu süreçte, ulusalcıların hâkimiyeti kırılmamış, İşçi partisi ve CHP gibi düzen partileri, bu patlamaları çeşitli yollarla pasifize etmeye ve kendi hegemonyalarına almaya çalışmışlardır.

Gelişen büyük halk direnişiyle beraber, bu düzen partileri de direnişe "dahil" olmaya çalıştılar. Halkın bazı önyargılarını kullanarak, isyanı düzen cephesine bağlamak istediler. Fakat direnişin şiddetli bir hal almasıyla birlikte, "bir anda" kayboluverdiler, halk ve devrimci-demokratlar, faşizmle baş başa kaldı ve faşizme karşı büyük bir direniş sergilendi. Fakat sonrasında devrimci-demokratların kimi zayıflıklarından dolayı, ulusalcı cephe tekrar devreye girerek, siyasi itfaiyecilik görevini yerine getirdi.

PDD okurları olarak, Hatay'da da isyanın başladığı günden itibaren, bütün gücümüz ve emeğimizle yerimizi aldık. Ulusalcı-gerici söylemlerin-sloganların kırıl-

ması için var gücümüzle mücadele ettik. Devrimci sloganları ve şiarları attık, kitle bunların birçoğunu sahiplendi. Fakat bizim dışımızdaki yapıların, hem kendine güvenmemesi, hem de

devrimci iktidar perspektifinden yoksun olmaları, devrimci-demokratik kuvvetlerin etki alanını zayıflattı.

Antakya'da çatışmaların ikinci gününde direniş şehidi olan Abdullah Cömert'in cenazesine gittik. Cenazeye yaklaşık 100 bin insan katıldı. Biz de "Tarihin en güzel yerinde son sözü hep direnenler söylediler-PDD" pankartımızla cenazede yerimizi aldık. Cenaze dönüşünde devlet, yasak ilan ettiği bölgeye (köprü başı-AKP binası) kitleyi geçirmemek için halkın askerlere karşı olan "duygularını" kullanarak, önde asker barikatı, arkaya polis barikatını kurdu. Fakat devletin hesabını, halk bozdu. İşçi ve emekçiler, gençler, kadınlar, Abdullah'ın hunharca katledilmesine duydukları öfkeyle asker barikatı dinlemediler ve yıktılar. Askerlere "eğer bu kadar samimiyseniz buraya gelin", "polisin yanında değilseniz, barikatın önünü açın" diyerek, askerin gerçek karakterini ortaya çıkarmaya başladılar.

Barikat yıkıldıktan sonra polis, biber gazları ve tomadan su yağdırmaya başladı. Halk ile faşizm arasında çatışmalar başladı. Sonra devlet belli ki buna da hazırlanmıştı, bu sefer itfaiyecilik görevini askerle beraber mahalle muhtarları üstlendi. Halkın önünde mahalle muhtarları barikat kurdu, sonra asker barikatı, sonrasında polis barikatı vardı. Fakat diğer günlerdeki çatışmalardan farkı olarak, halk ve devrimciler hazırlıklıydı. Adeta devleti mahalleye sokmamaya yeminliydiler. Sapan hazırlayanlar, biber gazları için eldiven getirenler, kovalarla su taşıyanlar, arkada bekleyen sağlıkçılarıyla, halk faşizmden hesap sormak istiyordu. Binin üzerindeki çevik kuvvet, akrepler, tomalar, çare etmedi. Ve halkın kurduğu barikatları aşamadılar. O günden sonra devlet bir daha mahallelere giremeyecekti.

Çatışmalarda hazırlıklarımız, sloganlarımızla en önde yerimizi aldık. Mahallenin çeşitli yerlerine yazılamalarımızı ve stickerlarımızı yaptık. Halk ilgiyle karşıladı. CHP'li olduğunu düşündüğümüz bazı kişiler gele-

rek, "direnişi bitirelim, Abdullah'ın anmasını yapacağız" dediler. Bunların amacının ne olduğunu biliyorduk. Direnişi bitirip, faşizmle halkı "barıştıracaklardı". Ve ertesi gün tahmin ettiğimiz gibi de oldu. CHP, Halkevi ve SYKP, halkın önünde barikat kuran mahalle muhtarları, dernekler, Antakya Dayanışması adında bir platform kurdu. Platform, güya direnişi başka bir biçime taşıyacaktı. HDK da bu platforma katıldı. İlk günlerde platformdan faşist BBP dahi konuşma yaparak "devlet baba" dedi. CHP her fırsatta "provakatörler"den bahsederek, halkın onların oyununa gelmemesi için "uyarı" yaptı, kitleleri pasifize etmek için her yolu kullandı.

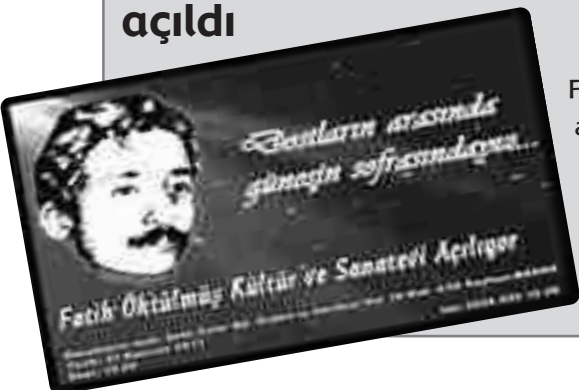
İlginç olan, platformun diğer bileşenlerinin buna karşı ses çıkarmamasıydı. Onlara göre Antakya Dayanışması "devrimci" bir platform değil, "demokratik" bir platformdu! Öyle demokratik ki, içinde CHP var ve ırkçı-askerci propagandayı bir an olsun eksik etmiyor. HDK ise, platformdaki tartışmalardan dolayı (gerici bir dilin hakim olması vs.) karar alma aşamasında olmayacağını, ama platformda fiili olarak yer aldığını ve kararlara uyacağını söyledi.

Halkevi, SYKP, HDK, Taksim'de gelişen sürece paralel olarak Sevgi Parkı'nda çadır açtılar. Biz de direnişi büyütmek için, devrimci yapılara çağrıda bulunduk. Devrimci örgütlerle kuracağımız bir ittifakla, devrimci hegemonya etrafında ilericilerin toplanmasını ve sürece müdahale edebilme olanağını sağlayacaktık. Bu şekilde Park'ta yerimizi aldık. Fakat Platformun dayatmaları ve mücadeleyi geriye çeken tutumları üzerine biz, Halk Cephesi, MB ve HDK, Park'tan çekildik. Ve bu kurumlarla toplanarak ayrı ve bağımsız etkinlikler koyma kararı aldık. Saray Caddesi'nde müzik dinletisi ve bildiri dağıtımıyla başladık. Daha sonra gözaltı ve tutuklama saldırısıyla ilgili bir etkinlik yaptık. Uğur Mumcu'da yapılan mitinglere bayraklarımız ve dövizlerimizle katıldık. Bazı yapılar, bayrakla gitmemizin önünü "provakasyon olur" diyerek kesmeye çalıştı, bunlara karşı da mücadele verdik. Her gün onbinlerce insanın kendiliğinden sokağa çıktığı yürüyüşlerde, bildirilerimiz, bayraklarımız ve sloganlarımızla yerimizi aldık.

Faşizme ve savaşa karşı mücadelemiz sürüyor... Geleneğimizin yarattığı değerlerden ve rotasından şaşmadan yürüyoruz... Halk isyanı, büyüyüp gelişme dinamiklerini hala sürdürmektedir. Sloganlara da yansdığı gibi; "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!"

Tarih bize dostu da düşmanı da göstermiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler, yakıcı bir biçimde önderlik boşluğu çekiyor, devrimci bir örgütlenmeden yoksun kavgaya atılıyorlar. Daha fazla emek vereceğiz, daha fazla çalışacağız, daha fazla örgütlenecek, örgütleyeceğiz, politikleşip, politikleştireceğiz...

Adana'da "MEHMET FATİH ÖKTÜLMÜŞ KÜLTÜR VE SANAT EVİ" açıldı

Mehmet Fatih Öktülmüş Sanat Evi'nin açılışı kısa bir konuşma ile başladı. Saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Gezi Direnişiyle ilgili sinevizyon gösterimi yapıldı. Ve bir müzik dinletisi sunuldu.

Bir haziran sıcaklığında Mehmet Fatih Öktülmüş, toprağının her karışına terini akıttığı Adana'sıyla kucaklaştı. Bütün büyük direnişler sanki Fatih'i arayıp buluyordu. Tıpkı haziran ayı gibi "bir gider bin geliriz" diyordu. "Gezi Direnişi"nin alevleriyle sarsılan ülkesinin ateşine sarıldı ve Adana'nın yolunu tuttu Fatih!... "Dostların arasında güneşin

sofrasındayız" diyen, grup grup süren genç yoldaşlarının ve dostlarının tatlı sohbetlerine katıldı. "Gezi Direnişi" diyorlardı, "Devrimcilerin ve işçi-emekçilerin yürüttüğü ve büyük bedeller ödediği mücadelesinin bugünkü yansımasıdır"... Yarınalar adına gidenler hepsi bağdaş kurdular sofraya ve sofradakilerin ısıltılar saçan gözbebeklerine oturdular...

Adana'nın çok iyi tanıdığı yakıcı sıcaklığında serinlemeye çalışanlarla serinledi Fatih. İçtikleri çayla hararetini aldı... Gülen gözleriyle kitaplara bakan gençleri seyretti. Fikirleriyle kaynaştı. Yorgun ama eylemlerin coşkusuyla dipdiri duran bedenleriyle kucaklaştı. Anaları selamladı.

Yine buluşmak için vedalaştıklarında Atatürk Parkı'na doğru yürüyüşe çıktılar...

Her Yer Taksim Her Yer Direniş!

Fransa'da eylemler

Paris'te eylemler de ülkedeki eylemliliklerle beraber devam ediyor. Polisin direnişçilere azgın saldırısıyla birlikte, burada da eylemler üst aşamaya tırmandı.

İlk günlerde kurumların çağrısıyla yapılan eylemler, "Taksim Gezi Parkı Dayanışma Platformu" çalışmalarını ekseninde devam etti. Chatles Le Halles'de açılan sembolik çadırla birlikte, 3 gün boyunca kitlelere çağrılarla, Taksim'de yaşananlar aktarılmaya çalışıldı, imza kampanyası başlatıldı. Biz de bu çalışmalarını omuzlayarak, eylemliliklerin kitlesel ve coşkulu olmasını sağlamaya çalıştık.

17 Haziran sabahı saat 11'de Fransız Komünist Partisi ve CGT sendikasının ülkemizdeki eylemliliklere destek sunduğu eyleme katıldık. Eylemin yetersizliği katılan arkadaşlarımız ve diğer kurumlarca eleştirildi. Neyse ki öğleden sonraki eyleme katılım yüksek olunca, izinsiz toplu yürüyüşe çevrildi. Bu yürüyüşle birlikte eylemlerin heyecanı ve coşkusu da arttı. Yaklaşık 5 km süren yürüyüş, Saint Martin Kanalı'nın yanından Türkiyelilerin ve yerli yabancıların yoğun olarak bulunduğu Strazbourg Saint Denis bölgesinde bitirildi. Yapılan anonsla, kitle akşamki Öğrenci Gençlik inisiyatifinin oturma eylemine çağırıldı.

Paris Ana Kent Belediyesi önünde yaklaşık bin kişinin katılımıyla oturma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme ortak irade olarak tek pankartla katılındı. Coşkunun yüksek olduğu eylem, sloganlar ve marşlarla yaklaşık 1,5 saat sürdü. Oradan izinsiz bir yürüyüş için hemen kortejler oluşturdu. Yürüyüş güzergâhının her zamanki alışık yerlerden olmaması ve yerli yabancı birçok halkın bulunması, günlerdir sorgulanan eylemlilikleri unutturdu. Yüzler gülüyor, sloganlar daha bir gür atılıyordu. Coşkulu bir şekilde GÜN DOĞDU ve ÇAV BELLA marşları söylendi, izleyenler de alkışlarıyla destek verdi.

Paris dışından gelerek sabahdan beri eylemlerde yer alan dostlarımız da tüm yorgunluklara rağmen oldukça mutlu ayrıldılar.

Anti-faşist Öğrenci Birliği militanı Clement MERIC'in 5 Haziran'da "aşırı sağcılar" tarafından öldürülmesini protesto etmek için yaklaşık 50 anti-faşist parti kurumla beraber çeşitli sendikaların da içinde yer aldığı "United contre le fascisme et l'extrême-droite" adı altında Paris'te 23 Haziran'da sokaklara çıktılar, miting ve yürüyüş düzenlediler.

Türkiye'lilerin de destek verdiği eylem, Clement'in öldürüldüğü yere yakın olan OPERA Meydanı'nda yapıldı. NO PASARAN sloganları eşliğinde Clement'in arkadaşları, meydandaki tarihi binaya görkemli bir pankart astılar. Her ne kadar burjuva medya katılımı 6-7 bin olarak gösterse de, 15 bin civarında bir kitle vardı.

Yürüyüş, kapitalizme ve faşizme karşı atılan sloganlarla çok canlı geçti. Yaklaşık 20-25 km süren yürüyüş, daha çok yoksulların ve yabancıların yaşadığı STALINGRAD semtinde Clement'in arkadaşlarının yaptığı konuşmalarla son buldu.

İsviçre Günlüğü

Ülkemizde Gezi Parkı direnişçilerine karşı saldırılar ekseninde oluşturulan platform ve yapılan eylemler çerçevesinde Basel şehrinde yapılan mitinge, biz de katıldık. Uzaktı ama, ülkemizde milyonlar ayaklanmışken biz yurtdışında yaşayanların, kayıtsız kalması düşünülemezdi. Ülkede milyonlar ayakta ve her gün devletle ve onun polisiyle çatışıyordu.

Yürüyüş günü sabah erken saatlerinde yoldaşlarla buluştuk ve durum değerlendirmesi yaptık. Elimizdeki materyaller değerlendirildi. Yorgun ve uykusuz geçen araba yolculuğuna rağmen kendimi çok zinde hissediyordum. Basel'de eylemin yapılacağı bölgeye elimizde bayraklarımız açık şekilde giderek, bir yerde hem yürüyüşe insanları davet ediyor ve tanıtımızı da yapıyorduk. Geçtiğimiz yerlerde herkesin gözü bizdeydi. Önceden belirlenen ve kalabalık bir alana elimizdeki 1984 ölüm orucu şehidi önderimiz Mehmet Fatih Öktülmüş yoldaşın ve DS militanları Haydar Başbağ, Abdullah Meral ve Hasan Telci'nin afişleriyle beraber, diğer çoğaltmış olduğumuz dövizlerden yapıştırdık.

Miting yeri çok işlekti. Tanıdık yüzlerle karşılaştık, günün önemi üzerine sohbetler yapıldı geçmiş bugün ve yarınlar adına. Bu arada bir başka yoldaş alanda afiş ve dövizlerin yapıştırılmasıyla ilgileniyordu. Ben de Genel Grev Genel Direniş ve Fatih yoldaşın hayatını anlatan bildirilerimizi dağıtmaya başladım.

Alanda kitle çoğalmıştı. Kürdistanlı arkadaşlar da komitede yer aldılar. Eylemde sorumlu olan yoldaşın attığı "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganıyla birlikte eylem başlatıldı. Günün önemini belirten Türkçe ve Almanca konuşmalarla birlikte, Gezi Direnişinde şehit olanların şahsında tüm komünist ve devrimciler için saygı duruşu yapıldı. Kürtçe ve Türkçe söylenen şarkılar ve türküler eşliğinde halaylara duruldu. Yüzler gülüyor herkes çok coşkulu bir şekilde atılan sloganlara yüksek katılım gösteriyordu.

Bu sırada Türkiye'den yeni dönmüş iki güleç yüzlü kadın, ellerindeki mis gibi kokan Türkiye'den getirmiş oldukları simidi bana uzattılar "bu size" dediler. Taksim'deki Çapulcuların Komünal Mutfakları, burada da bize ulaştı. Kısa sürede çok sıcak dostluk kurduğumuz bu iki genç arkadaşla bulundukları şehirlerde de ortak eylem yapmak umuduyla biraz da içimiz buruk erken ayrılmak zorunda kaldık. Bu arada miting tüm coşkunluğunu gelecek eylemlerde devam ettirme ve buluşma dileğiyle bitirildi.

Geri dönüşte günün tüm canlılığı hala üzerimizdeydi. Yolumuza devam ederken devletin Taksim'e saldırdığı haberini alınca, dönmek için zamanla adeta yarışa girdik. Daha önceden yapılan programlar iptal edilerek, yoldaşlarla acil buluşulması ve tüm dostları bundan sonra yapılacak eyleme katılma çağrıları tüm yolculuğumuz boyunca sürdü.

Biliyoruz ki; BU DAHA BAŞLANGIÇ! MÜCADELEYE DEVAM! TA Kİ EMEĞİN İKTİDARI KURULANA KADAR, HER YER TAKSİM HER YER DİRENİŞ BUNDAN BÖYLE!

12 Haziran 2013 günü Proleter Devrimci Duruş okurları, İsviçre-Basel kentinde Clara Platza'da bir açıklama yaptı. Taksim'deki çatışmalarda yoldaşımız Zeynel Sarar'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kişinin yaralandığı belirtilen konuşma, "örgütleneceğiz, silahlanacağız, savaşıyoruz diktatörlüğü yıkıp sosyalizmi kuracağız" ile son buldu.

Ertesi gün aynı yerde çadır kuruldu ve 15 Haziran cumartesi günü saat 15.00-19.00 arasında Basel Parlamentosu önünde yapılacak olan mitinge kadar çadırlarda faaliyet sürdürüldü.

Basel'de bir araya gelen kurumlar ve duyarlı halk, Türkiye'de on yıllardır katliamlar başta olmak üzere çıkarılan faşist iş yasalarının yarattığı yaşamın çekilmez hale getirilmesine karşı toplandı. Komünist ve devrimcilere dönük saldırılara, Kürt halkı üzerinde süren asimilasyona, aydın-yazar-gazetecilere karşı baskılara, işçi-emekçilere uygulanı sindirme ve faşist teröre tepkilerini ortaya koydular. Türkiye'de artan bu saldırıların yanı sıra özel yaşam müdahalelerinin ve kentsel dönüşüm adı altında park-bahçe-ağaçlara dek yok edilip yaşam alanlarının talan edilmesinin biriktirdiği öfkenin villalara, gökdelenlere, saraylara karşı kusması ile başlayan büyük direnişe destek verildi, selam gönderildi.

Arkasına dünya işçi ve emekçilerinin büyük desteğini alarak günlerce direnen halk, hiçbir şeyin eskisi gibi yürütmesine izin vermeyeceğini dost-düşmana ilan etmiştir. İsviçre'de yaşayan Türkiyeliler de bu direnişe selam durmuş ve alanlarda yerini almıştır. PDD okurları olarak biz de bu çalışmaların içerisinde etkin bir şekilde yerimizi aldık, bol miktarda propaganda ve ajitasyon araçlarımızı kullandık ve ölüm yıldönümü olan Fatih yoldaşımızı andık.

Hollanda'da destek eylemleri

Bizler Hollanda'nın Nijmegen şehrinde yaşayan, Türkiye'den çeşitli nedenlerle gelmiş devrimci demokrat insanlarız.

Burada da Taksim'de başlayan direnişi desteklemek amacıyla eylemler örgütliyoruz... Şehrin en kalabalık yerinde üçyüzelli dörtyüz kişilik bir kitle ile gerçekleştirdiğimiz eylem oldu.... Eylemimiz halkın değişik kesimlerinin birleşmesiyle ortaklaşa yapıldı, halay ve sloganlarla oldukça coşkulu bir havada geçti... Burada da bir daha gördük ki insanların öfkesi, sadece kapitalizmin doğaya karşı acımasız olmasının ötesinde, bugünkü gerici iktidarın giderek onları bir cendere içine almasına karşı derin bir öfke ve tepkiyi içeriyor...

Burada ülkemizden uzakta, ama sizleri düşünerek ve sizlerin yanında olduğumuzu hissederek güzel bir eylem gerçekleştirdik ve bunun devamının gelmesini de umuyoruz. Mücadelenizde yanınızda olduğumuzu bildiriyor sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz...

Ortak oluşturduğumuz dayanışma gurubunun imzasıyla Hollandaca, İngilizce ve Türkçe bildiriler dağıtıldı. Bildiride; Taksim'de yaşanan polis şiddeti ve bu durumun Türkiye'nin her yerinde halkın ayaklanmasına yol açtığı anlatıldıktan sonra, "Bize düşen, orada olamasak da Türkiye'nin hemen her yerinde ortaya çıkan dayanışmayı desteklemektir" denildi.

Nijmegen ve Arnhem Taksim Gezi Parkı Dayanışması

Taksim direnişi ve SENDİKALARIN DURUMU

AKP hükümeti, Gezi Parkı'na "Topçu Kışlası"nı yeniden inşa etmek, AVM açmak istiyordu. Başbakan konuşmalarında sık sık böyle olmasını buyuruyordu. Ama her şeyin istedikleri, buyurdıkları gibi olmayacağını Gezi Parkı'nda başlayan direniş bir kez daha gösterdi.

Devrimciler, demokratlar, ilerici, aydın ve sanatçılar, bu projeyi istemediklerini başından beri söylediler. Parkın ağaçlarının kesilmesi üzerine çadır kurarak nöbet tuttular. Devletin çadırlara vahşice saldırısı, eylemin rengini de değiştirdi. **Bir çevre eylemi olmaktan çıktı, "Hükümet İstifa" sloganlarıyla doğrudan hükümeti hedefleyen bir halk ayaklanmasına dönüştü.** Ülkenin dört bir yanında kitleler sokaklara döküldü. "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganı, sadece ülkede değil, dünyanın birçok yerinde yankılandı. Türkiye topraklarında ilk kez bu denli kitlesel, yaygın, militan bir genel direniş yaşanıyor. **Eksik olan ise, genel grevdi.**

Direnin yönetim kademesi durumunda olan "Taksim Dayanışma"da bu konu çokca tartışıldı. PDD ve DSB olarak, genel grev kararının alınması üzerinde ısrarla durduk. Bu doğrultuda daha direnişin ilk günlerinde "Halk isyanının zaferi için; GENEL GREV GENEL DİRENİŞİ!" başlıklı bildirimiz çıkmıştı. Onu çoğaltıp dağıttık, ozalit, pankart ve duvar yazıları ile, "genel grev" çağrısını her tarafa yaymaya çalıştık.

DİSK ve KESK de bu platformun bileşenleriydi. Bileşenlerden gelen baskı ve kendi üyelerinin de bu yöndeki ısrarı üzerine, genel grev kararını almak zorunda kaldılar. Türk-İş ve Hak-İş ise, zaten tavrını hükümetten yana koymuştu. (Türk-İş içindeki, muhalif bir güç olarak ortaya çıkan Sendikal Güç Birliği'nin tavrı ise, içler acısıydı. İsyen ateşi her yer tutuşturmuşken, Güç Birliği adeta kabuğuna çekilmişti. Direniş boyunca yaptıkları tek eylem biçimi, "duran insanlar"a katılmak oldu!)

DİSK ve KESK, söylemde iki kez genel grev kararı aldılar. Ama ikisini de toplasan, ortada bir grev görünmüyor. Yani "dostlar alış-verişte gör-sün" misali kararlar oldu bunlar.

İlkinde (4 Haziran) KESK bir günlük grev yaparken, DİSK iki saatlik grev yaptı. KESK'in zaten direniş başlamadan önce kendi sorunları için yapmayı planladığı bir günlük "iş bırakma" kararı vardı. Bunu bir gün öncesine çekerek DİSK'le birleştirdiler ve belli bir kitle ile Taksim'e yürüdüler. İkincisinde ise (17 Haziran) her iki konfederasyon tam gün grev kararı aldılar. Fakat bu, **adeta eylemi bitirmeye dönük bir karara büründü.**

Oysa KESK, Taksim alanına yapılan saldırıdan sonra, "bir kez daha saldırı olursa, 240 bin üyemizle üretimi-hizmeti durdurur, sokağa dökeriz" gibi iddialı bir çıkış yapmıştı. Benzer şekilde DİSK de hükümeti uyarmıştı. Fakat bırakalım üretimi-hizmeti durdurmayı, işyerlerine tebligat bile göndermedikle-

Türkiye topraklarında ilk kez bu denli kitlesel, yaygın, militan bir genel direniş yaşandı. Eksik olan şey ise, genel grevdi... DİSK ve KESK, iki kez genel grev kararı aldılar.

Ama ikisini de toplasan, ortada bir grev görünmüyor. Grev silahının içi bu denli boşaltılırsa, inandırıcılığı ve yaptırım gücü de kalmaz. Burjuvaziye korkutmaz, üyelerine ve genel olarak kitlelere güven vermez.

ri açığa çıktı. Grev kararı, sadece kamuoyuna yapılan duyuru ile sınırlıydı, üyelerine doğrudan bir duyuru yapılmamıştı. Böyle olunca sokağa çıkanlar da temsilcilerle, yöneticilerle sınırlı kaldı. Vali ile anlaşılıp, belli bir noktaya kadar yürüdükten sonra, eylemi bitirdiler.

Grev, işçi ve emekçi memurların en etkili silahlarından biridir. DİSK ve KESK'in 17 Haziran'daki grevi ise, etkili bir silah olarak değil, direnişi etkisizleştirmek için kullanılmıştır. Ve bunu bizzat bu konfederasyonların yönetimi yapmıştır.

Nasıl mı? İşyerlerine tebligat göndermeyerek, üyelerine bildirmeyerek, her tarafta Taksim'e akın akın yürüyüşler yapılırken, militan sokak eylemleri sürerken, devletin izin verdiği yere kadar yürüyüp, sonra da çekip giderek...

Grev silahının içi bu denli boşaltılırsa, inandırıcılığı ve yaptırım gücü de kalmaz. Burjuvaziye korkutmaz, üyelerine ve genel olarak kitlelere güven vermez. Bugüne dek "genel grevin koşulları yok" diyerek, bu karardan hep uzak duruldu. Fakat Gezi Parkı ile başlayan genel direniş günlerinde, koşullar son derece elverişliydi. Diğer taraftan bu sendikaların üyeleri de olan işçi ve emekçiler, zaten direnişin içindeydiler. Fakat gündüz çalışıyor, akşamları alanlara çıkıyorlardı. Bulundukları yerlerde protesto eylemlerine katılıyor, çatışmalara giriyorlardı. Ama bunu örgütlü oldukları sendikalar aracılığıyla değil, bireysel olarak yapıyorlardı. Daha da önemlisi, direnişi işyerlerine taşıyamamış oluyorlardı.

DİSK ve KESK başta olmak üzere genel olarak sendikaların kan kaybettiği bir gerçektir. Devlet, yasalarıyla, yalan ve demagojileriyle işçi ve emekçileri sendikasıylaştırmak, örgütsüzleştirmek için elinden geleni yapmıştır, yapmaktadır. **12 Eylül önce-si, sendikali sayısı 5 milyonu aşkınken, şimdi toplam sendikali oranı 800 bin civarındadır.** Aradan geçen 30 yıl boyunca işçi ve emekçi sayısı-

nın ikiye katladığını da düşünürsek, yaşanan gerilemenin devasa boyutu ortaya çıkar.

Fakat ortaya çıkan bu tablodan, sendika yöneticileri de sorumludur.

Mücadeleyi geriye çeken pasif tutumları, örgütlenmede gösterdikleri isteksizlik, kendiliğinden direnişe geçen işçilerle bile yeterince ilgilenmemeleri, devletle ve patronlarla kurulan yakın ilişkiler vb. işçi ve emekçileri sendikalardan soğutmaktadır.

Diğer yandan genel işçi-emekçi sayısı ile kıyaslandığında sınırlı bir üyeye sahip olmalarına karşın, bu sınırlı üyeleri harekete geçirmek için gereken çabayı da göstermezler. KESK, bırakalım 240 bin üyesini, bunun onda birini bile greve katmamıştır. DİSK için de aynı şey fazlasıyla geçerlidir. 17 Haziran günü İstiklal'de toplanan KESK kortejinin sayısı bin civarında iken, Şişli'de toplanan DİSK'in sayısı 500 kadardı. Kaldı ki, bunların ezici çoğunluğunu devrimcilerin ve örgütsüz kitlelerin katılımı oluşturmuştu. Ve o kitle, polis barikatlarının önünde beklerken, onları orada bırakıp gittiler.

Tarihi bir süreçten geçiyoruz. Kitleler tarih yazıyor. Kendi gücüne güven duygusunu yaşıyor, moral üstünlüğü ele geçiriyor. Ama işçi sınıfı bu büyük direnişe, sendikalarıyla örgütlü olarak katılamıyor.

İşçi sınıfının örgütlü katılımında ve genel grevde yaşanan bu eksiklikler, direnişin geleceğini de belirliyor. İşçi sınıfının dahil olmadığı bir direnişin başarı şansı sınırlıdır çünkü. Tarihte bunun pek çok örneği vardır. Bırakalım gerilere gitmeyi, Arap halkının isyanında da bunu somut olarak görürüz. Tunus'ta, Mısır'da, işçi sınıfının genel greve çıkarak, bu isyana güç vermesiyle, 40 yıllık diktatörler devrildi.

Ülkemizde yaşanan genel direnişe de işçi sınıfı, genel grev silahıyla katılsaydı, hiç kuşkusuz direnişin boyutu ve sonuçları, çok farklı olurdu. Dahası, işçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyi gelişir, bundan sonraki muharebelere daha farklı girerlerdi. Bu eksiklik, hala yakıcı bir şekilde kendini hissettirmektedir.

Hiç kuşkusuz bu durumun yaşanmasında komünist ve devrimcilerin sınıfla bağlarındaki zayıflık, belirleyici bir faktördür. Fakat bu bağın gelişmesi de böylesi anlarda doğru kararlar alıp, yerinde inisiyatifler koymaktan geçmektedir.

Devrimci, demokrat öncü işçiler, temsilciler, şube başkanları, daha fazla öne çıkmalı, bu görevi omuzlamalıdır. İnisiyatifli davranıp sendikalarına ve grev kararlarına sahip çıkmalıdırlar. Her tarafta isyan ateşlerini yanarken, grev komiteleri oluşturmak, grev silahını devreye sokmak, bir zorunluluktur artık. Ve bunu başarmak da eskisi gibi zor değildir. Yeter ki, koşulların değiştiğini görelim, daha inisiyatifli ve aktif olalım!

Halk isyanının zaferi için GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ!

PDD'nin direnişin ilk günlerinde çıkan bildirisi

Taksim-Gezi Parkı'nda AVM yapılması için ağaçların kesilmesiyle başlayan direniş, önce tüm İstanbul'u, ardından Türkiye'yi sardı. Bunun asıl nedeni, devletin en temel insani taleplere ve en küçük direnişlere bile tahammülsüzlüğü, saldırganlığıdır. Biriken öfke patlamış ve bir isyana dönüşmüştür. Önceki yıllar bir yana, son bir ay içinde bile arka arkaya gelen saldırılar, kitleleri çileden çıkarmaya yetmiştir.

Başlangıçta Gezi Parkı ile sınırlı gelişen tepki, polisin azgınca saldırısıyla eylemlerin çapını büyütmele kalmadı, niteliğini, içeriğini de değiştirdi.

Şimdi olay, Gezi Parkı'nı çoktan aşmıştır. Eylemin temel sloganı "Hükümet İstifa"dır.

Bununla birlikte direnişin hemen karşılanması gereken somut talepleri vardır, bunlar karşılanmalı ve garanti altına alınmalıdır.

1- Gezi Parkı başta olmak üzere Taksim projesi tümünden iptal edilmelidir. Hükümet yetkilileri, bunu kamuoyuna açıklamalıdır.

2- Gözaltına alınanların hepsi derhal serbest bırakılmalı, yaralıların her tür tedavisi yapılmalıdır.

3- Kitleye şiddet uygulayan polisler ve bu emri veren Vali, Emniyet Müdürü hemen görevden alınmalı, haklarında soruşturma açılmalıdır.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Ülkemizde uzun yıllardan sonra ilk kez böylesine büyük bir kitle hareketi yaşanıyor. Milyonlar sokaklara döküldü, polisin üzerine yürüdü. Onca yaralanmaya, gözaltına, şiddete rağmen, günlerdir eylemler sürüyor. 1 Mayıs kitesinin korkusuzca direnişi, herkese örnek oldu ve korku duvarları parçalandı!

Şu anda binlerce yaralı var, bunların içinde onlarcası yoğun bakımda. Her an bir şehit verilebilir. Ancak bilinmelidir ki, kitlelerin gözünde ölüm küçüldükçe zafer yakınlaşır. Bu halk hareketi, hızla o noktaya doğru ilerlemektedir.

Fakat kazanmak için bugün dek yapılanların üzerine çıkmak gerekiyor. İşçiler şalteri indirmeli, hayat durmalıdır! Başta DİSK ve KESK olmak üzere sendikalar, hemen genel grev kararı almalı ve yaşama geçirmelidir. Direnişin kaderi, bu adıma bağlıdır.

İşçi ve emekçiler, sendikalar üzerinde baskı kurmalı ve genel grevi başlatmalıdır. Genel grev, genel direniş ve genel boykotla birleşerek, yaşamın bütün alanlarını kaplamalıdır. Sadece hükümetin düşmesi değil, bugüne dek gaspedilmiş haklarımızın geri alınması da, yeni haklar elde edebilmek de buradan geçmektedir.

Şanlı 15-16 Haziran Direnişinin yıldönümüne yaklaşırken, yaklaşık 40 yıl sonra işçi ve emekçilerin tarihine bir şanlı sayfa daha eklenmiştir. İşçi sınıfı bir kez daha önder rolünü oynamalı, bu büyük halk hareketini zafere taşımalıdır!

Hükümet İstifa!

Kahrolsun Faşizm!

Kahrolsun Emperyalist Savaş!

Savaş ve Faşizme karşı GENEL GREV GENEL DİRENİŞ!

3 Haziran 2013

Proleter
DEVİRİMCİ DURUŞ

THY grevi devam ediyor

15 Mayıs'ta başlayan Hava Yolları grevi, THY Genel Merkezi önünde sürüyor. Grev, işçileri temsilen Hava-İş Sendikası ile THY (Türk Hava Yolları) şirketi arasında yapılan TİS görüşmelerinde, THY yöneticilerinin işçilerin talebinin kabul etmemesi üzerine başlamıştı. Grev öncesi de işten atılan 305 işçinin direnişi vardı. TİS'teki tıkanma üzerine, bu direnişle grev birleşti.

Gelinen aşamada, THY yöneticilerinin Hava-İş'in taleplerine kulaklarını tıkaması devam ediyor. THY yönetimi, bu işyerinde sendikayı silmek, işçileri örgütsüz bırakmak isiyor. Sendikacıların görüşme talebine bile yanıt vermiyor. Geçtiğimiz günlerde, işçilerin görüşme talebine olumlu yanıt vermiş. Sendikacının da bilgisi dahilinde bu işçilerle iki kez görüşme yapılmış, fakat onlardan da herhangi bir sonuç çıkmamış. İşçiler, sonuç alana kadar grevi sürdüreceklerini belirtiyorlar.

THY yönetimi bir yandan sendikayı uzlaşmazlıkla suçlarken, bir yandan da "işçiler greve katılmadılar, uçuşlar aksamadan devam ediyor" diyerek, grevin etkisiz olduğunu yaymaya çalışıyor. Fakat yapılan uçuşların nasıl gerçekleştiğini açıklamıyor. Hava-İş sendikasının başından beri belirttiği gibi, yeni eleman olarak işe giren, tecrübesiz kişiler, grev kırıcılığı yapıyorlar.

Grev yerinde görüştüğümüz sendikacının "örgütlenme ve eğitim uzmanı" Adnan Alin, THY yöneticilerinin suç işlediğini söyledi. "THY yönetimi grev kırıcılığına devam ediyor, bine yakın yeni elemanı işe aldılar, bu yasalara göre suçtur" diyor. İşlenen suçun tespiti için mahkemeye şikayette bulundu-

larını, bir ay sonra bilirkişi heyeti geldiğini, bilirkişi heyetinin hazırladığı raporun da sendikayı doğruladığını belirtti. Adnan Alin, raporu mahkemeye vererek dava açtıklarını ve sonucu beklediklerini söyledi.

Ayrıca THY yönetiminin bir önceki TİS'te kabul ettiği anlaşmalara aykırı davrandığını belirtiyorlar. Mesela 36 saatlik dinlenme maddesine

uyulmuyor. İşçiler dinlendirilmeden çalıştırılıyorlar.

İşten atılan 305 işçinin bekleyişleri de sürüyor. Açılan işe iade davalarında 100 işçiye işe iade kararı çıkmasına rağmen, işçiler geri alınmadı. THY

yönetimi, bu işçilere tazminat vereceğini söylemiş, bazı işçilerin hesabına para yatırılmış.

Direnişteki işçiler, Taksim Gezi Parkı'ndaki eylemlere de katıldılar. Orada çadır kurdular, bildiriler dağıttılar. O atmosferin işçileri olumlu etkilediğini, çatışmalarda yer aldıklarını söylüyorlar. Fakat Hava-İş grevine destek ve dayanışma, ilk günlere oranla oldukça azalmış durumda. Geçtiğimiz günlerde Hava-İş'in de bileşeni olduğu Sendikal Güç Birliği'nin dayanışma ziyareti oldu. Ayrıca Gezi direnişi ile dayanışma için Türkiye'ye gelen Dünya ve Avrupa Sendikalar Birliği de, grevdeki işçileri ziyaret etti. Keza devrimci kurumların da ziyaretleri sürüyor.

"Grev yeri bayram yeri" diye geçer türkude. Bu bayram, mücadele ateşlerinin yandığı, kavga şiarlarının yükseldiği bayramdır. Bekleyiş hali, grevi gide rek sönmölendirmekte, destek ve dayanışmayı da azaltmaktadır. THY grevinin yeni biçimlerle canlandırılmasına ihtiyaç vardır.

PKK ile başlatılan “çözüm süreci”nin önemli bir parçası olarak devreye sokulan “akıl insanlar” iki ay olarak belirlenen görev sürelerini tamamladılar. Türkiye’nin 7 ayrı bölgesinde 9’ar kişilik gruplar halinde toplam 63 kişiden oluşan “akıl insan” heyetleri, 26 Haziran’da Başbakan’a nihai raporlarını sundular.

Yaklaşık 35 bin kişiyle görüşmelerini söyleyen “akıl insanlar”, her biri 40-50 sayfadan oluşan 7 ayrı rapor hazırladı. Hükümet de bu raporları inceleyerek, tek bir rapor haline getireceğini duyurdu.

Sonuçta hükümet, kendi bildiği şekilde raporu hazırlayacak. Artık “akiller”le işi bitti!

Esasında “akıl”ların işi, Gezi Parkı’yla başlayıp tüm ülkeyi saran büyük halk direnişiyle birlikte bitti. Direniş, her şeyi olduğu gibi “akiller”in de gerçek yüzünü ortaya serdi. Ve AKP’den polis teşkilatına kadar birçok kurumu parçaladığı gibi, “akilleri” de parçalayıp dağıttı.

Zaten başından beri kimi “akıl”lar, çalışmalara katılmayarak fiilen dışına düşmüşlerdi. **Direniş sonrası ise arka arkaya gelen istifalarla yeni fireler verdi ve dökülme başladı.**

Direnişin patlak vermesiyle birlikte, yaklaşık 20 gün boyunca “çözüm süreci”nin geleceği belirsiz bir hale bürünmüştü. Ülkenin, hatta dünyanın gündemi direniş olunca, doğal olarak diğer bütün sorunlar geri plana düştü. Buradan hareketle BDP, direnişin “çözüm süreci”ni sabote etmek isteyen

“Akıl”ların işi bitti!

güçler tarafından çıkarıldığını söyleyerek, AKP ile benzer bir yaklaşıma girdi. Öcalan ve Karayılan’dan gelen mesajlar sonrası, belli bir tavır değişikliği olduysa da, direnişe mesafeli yaklaşmayı sürdürdüler.

Direnişin polis baskısıyla bastırılması ve farklı şekiller olarak devam etmesinin ardından BDP, hükümeti bu konuda sıkıştırmaya başladı. Süreçte birinci aşamanın tamamlandığı, PKK’nin büyük oranda çekildiği, şimdi ikinci aşamanın başlaması gerektiği, adım atma sırasının hükümette olduğunu yineledi. Daha önce hükümete sundukları 25 maddelik talebin bir an evvel görüşülmesini istedi.

Meclis’in Temmuz ayında tatile girmesine karşı çıkarak, bu yaz çalışması gerektiğini belirtti.

Direnişle iyice bunalan AKP hükümeti, en azından bu aşamada BDP’yi karşısına almamaya çalıştı. Sürecin devam ettiğini söyleyerek, yatıştırma politikası izledi. Bunun bir kanıtı olarak, 26 Haziran’da “akıl insanları” toplantıya çağırdı ve nihai raporlarını sunmalarını istedi. Yine Dolmabahçe’deki Başbakanlık Çalışma Ofisi’nde gerçekleşen bu toplantıya “akiller” 4 fireyle katıldılar.

Hazırlanan raporlarda, “anadilde eğitim hakkı, KCK’li tutsakların serbest bırakılması, genel af, özerklik, seçim barajının düşmesi, koruculuğun kaldırılması” gibi talepler bulunuyor. Başbakan ise, “seçim barajının düşmesinin ve anadilde eğitimin sözkonusu olmayacağını” bildirdi.

Böylece, “akıl insanlar” görevini tamamlamış oldu! Fakat ilk tepkilerden bile anlaşılacağı üzere, sunulan raporların kıymeti harbiyesi yok! Gerçekte “akıl insanlar”la yapılan, Kürt sorunu çözülecekmiş gibi bir yanılsama yaratıp kitleleri oyalamaktan ibaretti. Ve bunu bir süreliğine başardılar da. Fakat **büyük halk direnişinin patlak vermesiyle birlikte, hem hükümetin, hem de “akıl insanlar”ın makyajı döküldü.**

Kurulduğu andan itibaren sürekli tartışmalara konu olan “akıl insanlar”, hükümetin doğrudan atadığı kişilerden oluştuğu için “hükümetin akilleri” olarak adlandırılmış ve gittikleri birçok yerde tepkiyle, protestolarla karşılaşmıştı. Bu tepki ve protestolar, daha çok şoven-miliyetçi kesimlerden geliyordu.

31 Mayıs’ta başlayan halk hareketinden sonra, direnişe katılan herkesin tepkisini topladılar. Çünkü direniş boyunca “akıl insanlar”dan hiç ses çıkmadı. Sözde misyonları barışı, demokrasiyi savunmaktı; günlerce estirilen teröre, polis vahşetine, Başbakan’ın kışkırtıcı sözlerine, hiç bir tepki göstermediler.

“Akıl insanlar” içinde yer alan, ama kendini demokrat, ilerici gösterenler, doğal olarak daha fazla tepkiyi üzerlerinde topladılar. Onlar da görüşteki kimliklerini koruyabilmek için bazı hamleler yaptılar. Baskın Oran, Murat Belge gibi isimler, “akıl adam”lıktan istifa ettiklerini duyurdular mesela. ‘78’liler Vakfı Başkanı Celalettin Can ise, “akilleri” Gezi Parkı’nda yapılanlara karşı tavır almaya çağırdığını, ancak büyük çoğunluğunun sessiz kalarak, bir kısmının ise açıktan karşı çıkarak, gelmediklerini açıkladı. Buna karşın Can, “akıl insanlar”dan istifa bile etmedi.

Direniş sonrası yapılan bu açıklamalar, ya da istifalar, tabi ki onları kurtaramıyor. Bu süre boyunca AKP’nin “akilliği”ni üstlendiler, onun “demokrat”, Kürt sorununu çözecek bir hükümet olarak görülmesini, ömrünü biraz daha uzatmasını sağladılar. Kitlelerin bu şekilde aldatılmasında görev aldılar. Şimdi AKP’nin yüzü direnişle birlikte iyice açığa çıkınca ve artık gidici olduğu anlaşılınca, batan gemiyi ilk terkeden fareler misali birer birer kaçıyorlar.

Ama böyle yaparak aklanacaklarını sanıyorlarsa yanılıyorlar! Onlar boyunlarına astıkları “akıl insan” yaftasını hep taşıyacaklar!

İŞÇİ DİRENİŞLERİ SÜRÜYOR

Kazova Tekstil işçileri süresiz açlık grevinde

4 aylık alacakları verilmediği için direnişe başlayan Şişli’deki Kazova tekstil işçileri açlık grevine başladılar. Direnişte 70’li günleri geride bırakan işçiler, 28 Haziran’da fabrikayı işgal ederek, taleplerini bir kez daha haykırdılar. Her çarşamba günü Şişli Camisi önünde toplanan işçiler, fabrikanın önündeki direniş çadırına yürüyor. Talepleri karşılanıncaya kadar

eylemlerine devam ettireceklerini belirtiyorlar. Fabrika işgali sırasında Bomonti çevresinde çalışan birçok tekstil işçisi de, eyleme alkışlarıyla destek verdiler. Kazova Tekstil, Bomonti’de İyiniyet Sokak’ta. İşçilere destek ziyaretleri de gerçekleştiriliyor.

FCMP-TR Metal işçileri BMİS’te örgütlendi işten atıldı

Manisa Turgutlu’da kurulu olan Fransız sermayeli FCMP-TR Metal fabrikasında 2011 yılından itibaren Birleşik Metal-İş Sendikasında örgütlenen işçiler, geçen yıl ilk TİS’i imzalamıştı. Ancak fabrika yönetimi 21 işçiyi 1 Ağustos 2012 tarihinde ekonomik kriz bahanesiyle işten attı. Sendika yöneticileri ve patron arasında yapılan görüşmelerin ardından işçilerin bir kısmı geri alındı. Sendikal örgütlenmeye karşı fabrika yönetiminin saldırgan tutumları zaman içinde artarken, 28 Haziran’da işyeri temsilcilerinin de bulunduğu 34 işçi işten atıldı. Bu saldırılara karşı ise işçiler fabrika önüne direniş çadırı kurarak, haklarına ve sendikalarına sahip çıkacaklarını belirttiler.

TÜSİAD'ın Cizre “zirvesi”

Patronlar kulübü TÜSİAD, Haziran ayında Kürdistan'a çıkarma yaptı. TÜSİAD Başkanı Muharrem Yılmaz başta olmak üzere, Güler Sabancı, Mustafa Koç, Ümit Boyner, Nihat Özdemir gibi, işbirlikçi tekeli burjuvazi-nin “ağır topları” Cizre'ye gide-rek “iş dünyası zirvesi”ni orada gerçekleştirdiler.

TÜSİAD Başkanı, “çözüm süreci-nin iktisadi ayağını güçlendirmek ve sahip-lenmek amacıyla” bölgeyi temsilen Cizre'ye gittik-lerini açıkladı. Cizre'de yaptığı konuşmada da “çözüme yatırıma geldik” dedi.

Ardından ABD Büyükelçisi Ricciardone, Kürt illerini kapsayan bir geziye çıktı. Sadece işbirlikçile-rinin gözlemlenmesiyle yetinmeyerek, bizzat kendi gözlemlerini yaptı. Ve gerek TÜSİAD, gerekse Ricciardone, Kürt Belediye Başkanları ve Kürt burjuvaları tarafından büyük bir memnuniyetle karşı-landı.

Hatırlanacağı gibi, “çözüm süreci” başladığı zaman, TÜSİAD'tan büyük bir destek gelmişti. Sabancı Holding adına konuşan Güler Sabancı, “bu Türkiye'yi uçurur” diyerek, sevincini ortaya koymuştu. Güler Sabancı, Cizre'de bir gazetecinin sorusuna verdiği yanıtta; “dünya konjonktürü sıkın-tılı bir döneme giriyor, likidite azalınca bizim gibi ülkelerde dengelere dikkat etmek lazım, barış sü-re-ci bu açıdan da çok büyük önem taşıyor” dedi. (Milliyet 26 Haziran 2013)

Kürt bölgesine “Türkiye'nin Çin'i” olarak bakan burjuvalar, açılan yeni pazarla, içlerine düştükleri krizi aşmak istediklerini çok açık ifade ediyorlar. Güler Sabancı aynı konuşmanın devamında; “Türkiye'nin ekonomik ve sosyal olarak yeni bir ivmeye ihtiyacı var. Bu da ancak barış sürecinin tamamlanmasıyla mümkün” diyerek, “çözüm sü-re-ci”ne neden bu kadar destek verdiklerini ortaya koyuyor.

Bu ziyaretin zamanlaması da dikkat çekici tabii. **Gezi Parkı ile birlikte tüm ülkeyi kaplayan büyük direniş, “çözüm süreci”ni arka plana itti. Dahası, AKP hükümetinin sarsılması, sürecin tümünden ortadan kalkabileceği riskini büyüttü.** BDP'den de bu yönde yakınmalar olmuş ve hükü-metten adım atması istenmişti.

Kısacası, **sürecin devam edip etmeyeceği konusunda kuşkuların iyice arttığı bir dönemde, işbirlikçi tekeli burjuvazinin temsilcileri, bunun sürmesinden yana olduklarını bizzat kendileri bölgeye giderek göstermiş oldular.** Bu aynı zamanda hükümete de bir mesajdı. Zaten hemen ardından Başbakan'dan AKP yetkililerine kadar, sürecin devam ettiğine dair demeçler geldi. Ve yine BDP'den bir heyet İmralı'ya gönderildi.

İşbirlikçi tekeli burjuvazinin, bu sürece neden

destek verdiği çok açık. Onlar Kürdistan'ı yeni sömürü alanı ola-rak görüyor, hammadde kay-nakları ve ucuz işgücü ile, içlerine düştükleri kriz orta-mında bir can simidi olarak bakıyorlar. Bu konuda yalnız da değiller. Kürt burjuvaları da oldukça iştahlı. Zaten böyle bir “zirve”ye ev sahipliği yapan, TÜSİAD'ı davet eden de, Cizreli bir işadamı olan Tarkan Kadooğlu. Kadooğlu da bir TÜSİAD üyesi.

Kürt illerindeki “işadamları dernekleri” baş-kanları, “çözüm süreci” ile birlikte önlerinin açılacağına düşünüyor. Kürt halkının yüzde 70'lere ulaşan bir ölçekte işçileşmiş olduğu saptanmış durumda. Gerek emperyalist tekeller, gerekse işbirlikçi burjuvalar, Kürt işadamları üzerinden sömürülerini gerçekleştiriyorlar. LCW, Mango, Zara, Kiğılı gibi firmalar, Batmanlı Kürt burjuvalarla “alt sözleşme” yaparak, fason çalıştırıyorlar. Kürt illeri için tekstil, hizmet sektörü gibi emek yoğunluk yatırımlar teşvik ediliyor.

Batman'da 2 binden fazla kişinin teks-tilde çalıştığını söyleyen ve bu konuda tez hazırlayan Azize Aslan, bölgede büyük bir yoksullukla karşılaştığını belirttiikten sonra şunları söylüyor: “Orada herkes Kürt ve akraba. Onları çalıştıracak olan kişinin Kürt olması gerekiyor. O yüzden batıdan bir işveren gelirse, yerelde bir Kürt işverenle ortaklık kuracaktır... Çalışanlar genelde kadın ve 300-400 liraya çalışırlar. Ücret pazarlığı söz konusu değil, akraba bağıyla çalışıyor. Ay sonunda eline ne verirlerse ona tabi olmak zorunda kalıyor.” (Gündem, 22 Mayıs 2013)

Kürt illerindeki Organize Sanayi Bölgeleri (OSB) üzerine araştırma yapan Nevra Akdemir ise, “yapılan yatırımlar, geçici işlerdir ve kadınların daha yoğunluklu çalıştığı işler öne çıkıyor; tekstil, çağrı mer-kezleri ve sağlık” diyor ve gördüğü manza-rayı çok çarpıcı biçimde ifade ediyor: “Diyarbakır OSB'de gördüğüm işyerleri en eski makinelerde çalışılıyor. Bütün işçilerin eli yaralıydı, parmakla kesikti.” (aynı yer)

Kısacası **Kürt halkının özgürlük ve barış tutkusu, Türk ve Kürt burjuvaları tarafından bu şekilde sömürülüyor.** Onların çektikleri acılar, döktükleri gözyaşı, kimileri için ihaleye, kara, paraya havale edilen duygular oluyor.

Ulusal sorun, bir yerde burjuvaların kendi pazarına hakim olabilme sorunudur. Ulusal kurtuluş hareketlerine de bunun için destek verirler. Ancak **Türkiye'de Kürt ve Türk burjuvaları iç içe geçmiştir. Ve**

bunlar doğrudan emperyalizmle bağlantılıdır. Söz konusu “çözüm süreci” de emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin isteği doğrultuda gelişti. Dolayısıyla ondan en fazla nasiplen-en, bu kesimler olacaktır.

Diğer yandan günümüzde emperyalizmden bağımsız bir “ulusal burjuvazi” söz konusu değildir. Sosyalizm hedefiyle bir devrim gerçekleşmediği sürece, Kürt halkına sunulan her çözüm, burjuvazi-ye yarayacaktır. Sömürü ve zulmü Türk ya da Kürt burjuvasının yapması, halkın çekeceği acıyı azalt-maz. En son Güney Afrika Cumhuriyeti örneğinde gördüğümüz gibi, egemenlerin rengi değişmiştir, fakat işçi ve emekçilerin üzerindeki baskı ve sömü-rü değişmemiştir. Öyle ki greve çıkan maden işçi-lerine, siyahların elindeki yönetimin emriyle, siyahi polisler ateş açmış 34 işçiyi katletmiştir. Buna Filistin'den Latin Amerika'ya daha pek çok örnek verilebilir.

Kürt halkının kurtuluşu devrimledir. Bunun dışındaki tüm çözüm önerileri, sömürünün biçim değiştirerek devamından ibarettir.

Lice'de jandarma terörü

Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Kayacık köyündeki karakol inşaatını protesto etmek için karakola yürüyen halkın üzerine ateş açıldı. Medeni Yıldırım adındaki 18 yaşındaki genç, açılan ateş sonucu yaşamını yitir-di. İkisi ağır olmak üzere 10 kişi de yaralandı.

Olay üzerine devletin çeşitli yetkilileri, her zaman olduğu gibi yalan ve demagojiye başvurdular. “Göstericiler, birbirini vurmuşlar,” “olayın nedeni uyuşturucu ticareti” gibi gayri ciddi laflar sarfettiller. Olayın yaşandığı karakola giden avukatlar, jandarmanın “suç delilleri”ni topladığını ve adeta kendilerini karakola hapsettiklerini söyledi. BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş da karakol komutanının görevden alın-masını, katilin cezalandırılmasını istedi. Ardından BDP, “hükümet adım at” mitinglerini başlattı.

Bilindiği gibi newrozdan bu yana “çözüm süreci” denilen bir döneme girilmişti. PKK gerillaları sınır dışına çıkmaya başladı. Fakat geçen süre zarfında devletin operasyonları devam etti. Yeni karakollar inşa edilmeye, korucular güçlendirilmeye çalışıldı. Buna büyük bir tepki gös-teren Kürt halkı, karakolların bulunduğu yerlere doğru yürüyüşler ger-çekleştirdiler, protesto eylemleri yaptılar.

Bunlardan biri de Lice'de yapıldı. Fakat kitlenin üzerine ateş açıldı ve Medeni Yıldırım katledildi. Bu saldırıyı kınamak ve Medeni Yıldırım'ı anmak için yurdun dört bir yanında eylemler gerçekleşti. İstanbul Taksim'de halen sürmekte olan Gezi direnişi ile de birleşen bu eylem-de, “Taksim-Lice omuz omuza” sloganı atıldı.

Mısır'da ayaklanan kitleler, iki buçuk yıl sonra, bir kere daha Tahrir Meydanı'nı doldurdu. Mübarek'i deviren Mısır halkı, bu defa da Müslüman Kardeşler'in (MK) yönetimine başkaldırmıştı.

Kitlelerin hükümeti devirmesinin, kendisi için de en büyük tehdit olduğunu bilen Mısır ordusu ise, gerçekleştirdiği bir darbe ile Cumhurbaşkanı Mursi'yi tutukladı. Böylece kitleler, bir taraftan Müslüman Kardeşler'in şeriatçı yönetiminin baskısı, diğer taraftan ordunun terörü ikilemi arasına sıkıştırıldılar.

İlk ayaklanması Müslüman Kardeşler tarafından çalınan Mısır halkının ikinci ayaklanması da, ordu tarafından gaspedilmiş oldu.

Müslüman Kardeşler'in "mağduriyet"i

Mursi'nin askeri darbe ile devrilmesinin ardından, MK, askeri darbe karşıtı bir söylemle kamuoyu oluşturmak için harekete geçti. "Seçimle gelmiş" yöneticilerin darbe ile gönderilmesi üzerinden, yaygın bir "mağduriyet" kampanyası başlattılar.

25 Ocak 2011 tarihinde gerçekleşen büyük ayaklanmayı hatırlamayanlar için, bu kampanya belli düzeyde inandırıcı olabilir. Ancak gerçek durum bu değil. Ayaklanmanın sonucunda eski diktatör Mübarek'in devrileceği kesinleşinceye kadar, MK eylemlerden uzak durdu. Hatta bu dönemde, Mübarek ile çeşitli görüşmeler, anlaşmalar gerçekleştirmeye, eylemlerin gücünden faydalanarak kendileri için birtakım kazanımlar elde etmeye çalıştılar. Ancak Mübarek'in devrileceği kesinleştiğinde, eylemlerde boy göstermeye başladılar. Sonrasında ise, iktidarı ele geçirmek için bütün güçleriyle yüklendiler.

Kitlelerin örgütsüzlüğü en büyük avantajlarıydı. Kendileri ise örgütlü bir güce sahiptiler. Bundan faydalanarak, bir taraftan emperyalistlerle pazarlıklar yürüterek, diğer taraftan çeşitli manipulasyon ve demagojilerle kitleleri uyutarak yönetimi ele geçirmeyi başardılar.

Aslında seçimleri kazanmış olmaları da son derece şaibeliydi. En başta, kitlelerin önemli bir kısmı boykot vb. nedenlerle seçimlere katılmamıştı. Müslüman Kardeşler'in kazandığı seçimlerde, katılım düzeyi yüzde 50'leri ancak geçiyordu. İkincisi, her türlü seçim hilesini pervasızlıkla gerçekleştirmişlerdi. Ancak bunlar gözlerden gizlendi. Keza, 25 Ocak 2011 ayaklanmasının ardından gerçekleşen askeri cuntaya karşı kitlelerin tepkisini de kendi potalarında eritecek argümanları da bol keseden kullandılar. Sonuçta, tıpkı Türkiye'de AKP'nin yaptığı gibi, "çoğunluğun iktidarı" olarak devlet kurumlarına yerleşmeye ve kendi çıkarlarına uygun düzenlemeleri yapmaya başladılar.

En çok tepki çeken adımlardan biri yeni anayasanın hazırlanması oldu. Tahrir sonrasında kitleler zaten yeni bir anayasa oluşturulmasını istiyorlardı. Ancak bunun hazırlanması sürecinde Mursi "önceliğimiz şeriatıdır" açıklamasını yapınca, liberal ve solcu kesimler anayasa hazırlama komisyonundan çekildiler. Ve Mursi, kendisine diktatörlük yetkileri veren, kararlarını tartışılmaz hale getiren, üstelik de şeriat hükümleriyle doğrultulmuş anayasayı Aralık 2012'de referandumdan geçirerek yasalaştırdı. Bu anayasa, sadece laik liberal ve solcu kesimlerin değil, nüfusun yüzde 10'unu oluşturan Kipti azınlığın da tepkisini çekti.

Tahrir yeniden

Yargının muhalefetini kırmak için yargıda kendi yandaşlarını atamasının arkasından, son vali atamaları (özellikle de Luksor'da katliamcı olarak bilinen Adil Hayat'ın bu kente vali olarak atanması) öfkenin alevini yükselten etkenler oldu. Medya üzerinde kurduğu baskı, eleştiren herkesin cezalandırılması, kitlelere yine Mübarek dönemini hatırlatan ve Mursi'ye karşı direnişin zeminin oluşturan bir tutumdur.

Yanısıra, ülkede genel olarak güvenlik sorunun artması, birçok bölgede çeteleşen silahlı güçlerin denetimi ele geçirmesi, kadınlara dönük saldırganlığın boyutları (bu devlet tarafından da körükleniyordu; mesela gözaltına alınan kadınlara bekaret kontrolü yapılması çok tartışılmıştı) kitlelerde hoşnutsuzlukları derinleştirdi.

Siyasal alanda hak ve özgürlüklerin sürekli olarak kısıtlanması, ekonomik krizle de birleşti. İşsizlik ve yoksulluktaki artış, elektrik ve su kesintileri, benzine ulaşma zorlukları, yaşam koşullarını giderek daha da kötüleştirdi. Üstelik, şeriatçı örgütlerin genelinde var olan, kitlelere "sadakacı" yardım dağıtımı ve "sosyal dayanışma" gibi yönleriyle bilinen bir örgüt olan MK, iktidara yerleştikleri andan itibaren "soyguncu" ve rantiyeci yönleriyle öne çıkmaya başladılar. Bu durum, MK'ya yakın olan kitlelerde bile hoşnutsuzluğu arttırdı. Yoksulluk, tepkinin en çok biriktiği alan oldu.

Bütün bu süreç, El Ezher gibi radikal islamcı kimi çevrelerin, meclisteki sandalyelerin yüzde 25'ini almış olan Selefi grubun ve hristiyan kilisesinin de Mursi karşıtı harekete (eylemlere aktif olarak olmasa bile) katılmasına neden oldu. Müslüman Kardeşler, yalnızlaştı.

Mısır halkı, Tahrir'de başlayan ayaklanma ile birlikte, sokaklara almıştı. Ayaklanma günlerinde yaşadığı özgürlük ortamını, önce askeri cunta, arkasından Mursi-Müslüman Kardeşler döneminde kaybetmekteydi. Özgürlüğün tadına bir kere varmış olan kitleler, tam da bu nedenle, sonrasındaki baskı dönemine karşı çok daha büyük bir tepki verdiler. Mısır'daki resmi kayıtlara göre, Mursi'nin cumhurbaşkanı olmasından itibaren geçen bir yıllık sürede, ülke genelinde toplamda 14 bin 530 eylem gerçekleştirildi, bunlara yaklaşık 24 milyon insan katıldı, Mursi'nin istifası için 22 milyon imza toplandı. Hatta Mursi'nin "seçim zaferi" kazandığını iddia ettiği şehirlerde bile büyük gösteriler gerçekleştirildi.

Sonuçta, Mursi'nin seçimleri kazandığı gün isteği "365 gün"lük süre dolunca, kitleler bütün birikmiş tepkileri ortaya dökmek, Mursi'nin başarısızlığını

ilan etmek ve hükümeti devirmek için sokaklara döküldüler.

AKP'nin tutumu

Müslüman Kardeşler'e Mısır'da indirilen darbe, AKP'den büyük tepki

aldı. Bu durum, AKP'nin, hem ülke içinde, hem de uluslararası kamuoyunda, kendi geleceğine ilişkin kaygılarıyla doğrudan bağlantılıydı.

En başta, Mursi'nin bir kitle hareketinin ardından devrilmiş olması bir panik yarattı. Tahrir ile aynı günlerde, Taksim merkezli başlayan ve bütün ülkeyi saran, "Hükümet istifa" sloganının çevresinde gelişen çok güçlü kitle eylemleri oluyordu ülkemizde de.

İkincisi, AKP onbir yıllık hükümet pratiğini "mağduriyet" edebiyatı üzerine kurmuş, bütün argümanlarını "askeri vesayet" karşıtlığına odaklamış, ama bir taraftan da asker-polis gücünü artırmış, devletin her kademesini kendine göre yeniden şekillendirmeye çalışmıştı. Taksim eylemleri bu gerçeğin, AKP'nin ve devletin gerçek katliamcı-terörcü yüzünün ortaya çıkmasına, kendisine oy verenler dahil çok geniş bir kesim içinde teşhir olmasına neden oldu.

Bu benzerlikler, AKP'yi en başta kendisine yönelen kitle hareketinin yönüne ilişkin olarak kaygılandırdı. Bir diğer kaygısı ise, Ortadoğu dengelerinde kurmaya çalıştığı taşların, Müslüman Kardeşler ile birlikte yuvarlanmaya başlamasıydı.

Ortadoğu'da "Sünni hattı" kurma çalışmasının önemli bir unsuruydu Müslüman Kardeşler. Suriye, İran, Lübnan ve Irak Şiiilerinin karşısında, ABD bu "Sünni hattı"nı çıkartıyor, mezhepsel bölünmeyi öne çıkararak bölge halklarını kendi emperyalist çıkarlarına yedeklemeye çalışıyordu.

Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye'nin merkezde durduğu bu kesimin ilk başarısı, Hamas'ı İran'dan uzaklaştırmak olmuştu. Öyle ki, Hamas Suriye'deki bürosunu Katar'a taşımıştı.

Keza Suriye'deki savaşta, Müslüman Kardeşler önemli bir role sahipti. Katar ve Türkiye'nin yanısıra, Mısır da bu savaşa önemli bir destek sunuyordu. Bu kesimin güç kaybı, Suriye'deki radikal islamcılarının da etkilenmesine neden olacaktır. Suriye'deki savaşın dengeleri, Türkiye'de AKP'nin sarsılmasından, Mısır'da ise Mursi'nin devrilmesinden dolayı, siyasal gücünde önemli bir darbeleneceye yaşayacaktır.

Mısır'da 3 Temmuz günü askeri darbenin gerçekleşmesinin ardından, Mursi ve Müslüman Kardeşler direnme kararı aldılar. Mursi karşıtları Tahrir'de eylemler gerçekleştirirken, Mursi yandaşları da 15 km uzakta Adeviye Meydanı'nda toplandılar. 2011 Ocak ayında Tahrir'deki eylemcilere saldıran "baltacılar", bugün eylemin parçası haline gelmiş durumda. MK ise direniş çağırısı gerçekleştiriyor, silahlı gücünü harekete geçiriyor ve cunta karşıtlarını yanına toplamaya çalışıyor. Buna karşılık cunta, vahşetini arttırıyor. İlk anda yapılan saldırılarda, onlarca kişi yaşamını yitirdi.

Geçmişte diktatör Mübarek'e, bugün ise diktatör Mursi'ye karşı büyüyen hareketin, yine en büyük zaafı devrimci bir önderlikten yoksun oluşudur. Genel olarak Mursi'ye karşı direniş cephesinde birleşen, Mübarek yanlılarını da içine alan Temerrüd (İşyan) adlı örgütlenme, bu eylemlere önderlik ediyor. Hem cuntaya, hem de radikal dinci-gericiliğe karşı doğru mücadele, ancak devrimci bir önderlik sayesinde verilebilir.

2 Temmuz Sivas katliamı lanetlendi

2 Temmuz 1993'te devlet tarafından planlanan ve dinci-gericiler tarafından gerçekleştirilen Sivas Madımak Katliamı'nın 20. yılında Sivas, İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere birçok yerde anma yapıldı, mitingler ve eylemlerle katliam lanetlendi.

Devlet, 20 yıl boyunca katilleri ısrarla korurken, onların avukatlarını milletvekili-bakan yaparak ödüllendirdi. Katliamda yanarak öldürülenleri ise suçlu ilan etmeye çalıştı. Son olarak temeli atılan 3. köprüye Alevileri katletmesiyle tanınan Yavuz Sultan Selim adını vererek, Alevilere dönük saldırılarını sürdürüyor.

İstanbul'da PSKAD'ın çağrısıyla 23 Haziran'da Kadıköy'de Sivas için bir miting yapıldı. Saat 17.00'ye doğru üç ayrı kolda oluşan kortejler, miting alanına yürümeye başladı. Proleter Devrimci Duruş okurları mitinge flamalarıyla Haydarpaşa kolundan katıldılar. 20 bini aşkın kişinin katıldığı miting Sivas'ta ve Taksim'de şehit düşenler şahsında yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Alevi derneklerinin kurum başkanları konuşmalar yaptı. Mitinge Arif Sağ, Sebahat Akkiraz ve Mustafa Özarlan türkülerle katıldılar. Sivas'taki anmaya çağrı yapılarak miting bitirildi.

2 Temmuz'da Sivas'ta yapılan anmaya on binlerce kişi katıldı. Bu yıl da otobüsler tek tek arandı ve mitinge katılanların kimlikleri kontrol edildi. Mitinge katılım geçen yıla göre oldukça fazlaydı. Taksim Direnişinin ruhu, sloganlara da yansdı. Proleter Devrimci Duruş mitinge "Asla unutmayacağız,

asla bağışlamayacağız" pankartıyla katıldı. Miting programı ise daha kitlenin çoğu alana girmeden başlatıldı ve oldukça kısa tutuldu. Alevi kurum temsilcileri konuşmalarında, Alevilere dönük saldırıların son bulması talebini dile getirdiler. Saat 12.30 gibi miting sona erdi.

İstanbul'da ise 2 Temmuz akşamı Kadıköy'de on bini aşkın kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Altıyol'dan başlayan yürüyüş Kadıköy Rıhtım'a, ardından Yoğurtçu Parkı'na devam etti. Parklarda forum bileşenlerinin örgütlediği anmada, sorumluların cezalandırılması istendi.

Gazi Mahallesi'nde on bini aşkın kişi Gazi Şehir Parkı'na yürüdü. Sarıgazi, Kartal, Gülsuyu semtlerinde ise anma yürüyüşleri yapıldı.

İzmir ve Ankara'da yapılan yürüyüşlere de kitlesel katılım gerçekleşti. Mitinglerde Taksim'de yaşanan direniş öne çıkarken, geçen yıllara oranla sloganların daha gür ve canlı atıldığı da gözlemlendi.

ENGELS... Işıl ışıl parlayan bir meşale

"Eski hikayeler, dostluğun birçok örneği ile doludur. Avrupa proletaryası diyebilir ki, kendi bilimi, birbirleri ile olan ilişkileri, eskiler arasında insan dostluğu konusunda en dokunaklı hikayeleri bile geride bırakan iki bilim adamı ve savaşıçı tarafından yaratılmıştır."

Lenin, Marx ve Engels'in yoldaşlığını böyle tanımlar, Marx ve Engels'in yakaladıkları uyumun nasıl etkin bir silaha dönüştüğünü, en amansız saldırıları nasıl püskürttüğünü görüyoruz bu dostlukta. Fransa'da birlikte oluşturdukları ilk eser olan "Kutsal Aile"nin ardından hiç kopmayan, ayrılıkların ve fırtınaların körüklediği bir yoldaşlık, yaratılan ölümsüz kitapların da yatağıydı aynı zamanda. Marksizmin bu iki ustası, tüm yaşamlarını sosyalizmin gelecekteki mutlak zaferini kanıtlamaya adanmışlardı. Bugün de kapitalist barbarlığa son verecek olan proletaryanın en değerli yol göstericileri olmaları bundandır.

Engels, 1820 yılında Wuppertal'de doğdu. Dindar bir işadamı olan babasına rağmen keskin zekası ve gözleme yeteneği ile yeryüzündeki çelişkilerin üzerine gitti. Henüz 19 yaşındayken oluşturduğu ilk yazı denemesi olan Wuppertal Mektupları'nda yoksulluk ve vahşetin resmini çizmiş, 6 yıl sonra ortaya çıkaracağı bilimsel eserin; "İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" kitabının ilk adımlarının atması. Engels'in berrak ve ele aldığı konuyu herhangi bir boşluk bırakmamacasına ısrarla işleyen kalemi onun en çarpıcı özelliği. Tükenmeyen enerjisi ile beyni derin bir bilgi hazinesine dönüşüyor, en güzel ürünleri veriyordu. "Sen gerçek bir ayaklı ansiklopedisin" diyordu Marx ona. Son derece düzenli bir sistemle çalışıyor, "gezegendeki her şeyle" ilgileniyor, 12 dil konuşuyor, 20 dilde okuyordu.

Marks ve Engels, gizli Alman Komünist Birliği'ni kurduktan sonra, dünya proletaryasına güç ve esin kaynağı olan Komünist Manifesto'yu armağan ettiler. Sonrasında Engels, tarihi materyalizm ve Marks'ın iktisadi teorisinin ışığında genel bilimsel sorunları, geçmişin ve bugünün değişik olgularını kapsayan eserler çıkardı. Askerliğini Prusya'da sıradan bir topçu eri olarak yapan Engels, askeri bilgi ve birikimini sürekli artırıyor, bu yönünün de sınıf savaşımının hizmetine sokuyordu. Tarihin materyalist bakış açısıyla irdelendiği eserlerinin yanı sıra bilimsel birçok konuda eserler sunan Engels, Marx'ın ölümünün ardından Kapital'in 2. ve 3. cildini yayınlatmayı da üstlendi.

Kararlılığı, yakınmazlığı, dogmatizme karşı devrimci ısrarcılığı ile, hem bir devrimci proletarya militanı hem de bugün hala ışıl ışıl parlayan bir meşale oldu.

Devrimci militanlığın, davasına bağlılığın simgesi

OSMAN AKGÜN

Her yaşamın bir çizgisi vardır. Osman Akgün, yaşam çizgisini belirleyip ona yön verdiği içindir ki, yaşamında zigzaklara yer olmadı. O, sürekli hareket halinde olan yaşamıyla, etrafına güç verdi. Bütün doğallığı ve içtenliğiyle işleri öylesine rahat ve yüksünmeksizin yapardı ki, en zor iş bile hafiflerdi onun elinde. Bir askeri eylemi örgütlerken de, zindanda tünel kazarken de, bir etkinlik organize ederken de, ölüm orucu eyleminin içindeyken "Tartışma Platformuna" yazısını gönderirken de aynı sadeliği ve örgüt adamı sorumluluğunu görürüz.

"Ölüm dediğin de ne ki" diyerek dudak büktüğü ölüme koşuyordu. Son anına kadar üzerine düşen sorumluluğu her cepheden yerine getirme gayreti içinde oldu. Geleceğe bırakmak istediği düşüncelerini bir an evvel bitirmek için olağanüstü bir çaba gösterdi. Sağlığını önemli ölçüde etkileyeceğini bildiği halde temposunu yükseltti. Bu çalışma temposundan her zaman büyük bir büyük bir mutluluk duydu. Çünkü yaşamın anlamı buydu Osman için..

O, yaralı halde düştüğü işkencehanelerde direniş geleneğine bir halka daha ekledi. Zindanlarda özgürlük eylemlerinin de, anma ve etkinliklerin de başıydı. Aynı zamanda devrimci tutsakların siyasi temsilcisiydi. Gerek Sağmalcılar'da gerekse ölümü kucakladığı Ümraniye Cezaevi'nde her eylemin başında bulunan, yön verendi. '96 ölüm orucu eylemine ilk başta gönüllü olan ve onu ölümüyle zafere taşıyandı. ÖO sırasında çıkarıldığı duruşmada verilen karara, sloganlarıyla yanıt verdi. O, Fatih'in "yargılayan savunma" geleneğinin devamcısıydı. Mücadelenin her aşamasında şehit yoldaşlarını örnek aldı ve onlar gibi ölümsüzleşti...

☆ 1 Temmuz 1876- Rus anarşisti Bakunin öldü.

☆ 2 Temmuz 1963- Fransız emperyalistleri Ceza-yir'den kovuldu.

☆ 4 Temmuz 1848- Komünist Manifesto yayımlandı.

☆ 7 Temmuz 1993- Şair ve yazar Rıfat Ilgaz öldü.

☆ 12 Temmuz 1949- Bulgar Komünist Dimitrov, yaşamını yitirdi.

☆ 12 Temmuz 1992-Devrimci Sol Savaşçıları katledildi. Ni-yazi Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlçi, Cavit Öz-kaya, Hasan Eliuygun, Naz-mi Türkcan, Fitnöz Dikme, Birol Karakaya, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Ömer Coş-kunırmak, Buluthan Kangalgil adlı dev-rimciler İstanbul ve Ankara'da gerçekleştirilen ev baskınlarında katledildiler.

☆ 14 Temmuz 1992- Diyarbakır Cezaevi'nde Ölüm Orucunda PKK MK üyeleri Kemal Pir ve Hayri Durmuş, PKK savaşçıları Ali Çiçek ve Akif Yılmaz, başlattıkları Ölüm Orucu eyleminde şehit düştüler.

☆ 18 Ağustos 1944- Komünist önder Ernst Thaelmann, Naziler tarafından katledildi.

☆ 20 Temmuz 1979- Ni-karagua'da devrim oldu.

☆ 24 Temmuz 1968- '68 öğrenci liderlerinden Ve-dat Demircioğlu katledildi

☆ 27 Temmuz 1996- '96 ÖO eylemi bitirildi Devrimci tutsakları baskı altına almaya yöne-lik yayınlanan genelgeye karşı

başlatılan Açlık Grevi ey-lemi 45. günden itibaren ölüm orucu'na dönüştü-rüldü. 27 Temmuz'a kadar süren eylem boyunca Tah-sin Yılmaz, Osman Ak-gün, Ulaş Hicabi Küçük, Ayçe İdil Erkmén, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demirci-oğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Ay-gün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler.

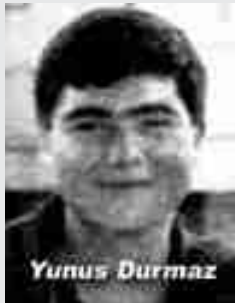
Temmuz-Ağustos ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

Temmuz 1980-Kenan Özbilek

Adana'da faşistlerle girdiği çatışmada yaralandı ve hastaneye kaldırıldı. Hastanede polisler işkenceyle katlettiler. Osman Yaşar Yoldaşcan onun ölümünün ardından "TİKB'li böyle savaşır, böyle ölür" demişti.

29 Temmuz 1991-Yunus Durmaz

Bir eylem hazırlığındayken çembere alı-nır. Çemberi yarmayı başarır. Ancak elinde-ki bomba yere düşer, çevresinde çocuklar oynamaktadır. Çocuklara zarar gelmesin di-ye kendisini bombanın üzerine atar ve şehit düşer.

1996 Ölüm Orucu'nda; 25 Temmuz'da Tahsin Yılmaz, 27 Temmuz'da Ulaş Hicabi Küçük ve Osman Akgün şehit düştüler.

24 Temmuz 2002-Adnan Yücel yaşamını yitirdi

Kavganın şairi Adnan Yücel, 1953 yılında Elazığ'da doğdu. İşçi bir ailenin çocuğuydu. İlk ve ortaöğrenimini Elazığ'da yaptı. Daha sonra Diyarbakır Eğitim Enstüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine yüksek linans yaptı. Bir süre çeşitli liselerde edebiyat öğretmenleri olarak çalıştı. Ölmeden önce Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde öğre-tim görevliydi.

Adnan Yücel, 1974 yılında yazdığı ilk şiiriyle dikkat çekti ve çeşitli sanat dergilerinde şiirler yazdı. Birçok şiir kitabı ya-yınladı. En bilinen kitabı, başta Mehmet Fatih Öktülmüş olmak üzere 12 Eylül yıllarında direnen ihtilalci komünistleri anlattığı "Yer-yüzü Aşkın Yüzü Olacak" adlı ki-tabıdır. Adnan Yücel, bu kitaba

ayrı bir önem afetmiş, onun yaşı-mında ve sanatında ayrı bir yeri olduğunu belirtmiştir. Çok beğeni-len ve yayılan bu şiirleri için, "ya-zana değil, yazdırana bakın" diye-cek kadar da mütevazıdır. Daha sonraki dönemde yükselen Kürt hareketine ilişkin yazdığı "Ateşin ve Güneşin Çocukları" şiir kitabı da, ölümsüz eserleri arasında yer alır. Acıya Kurşun İşlemez, Rüz-garla Bir, Çukurova Çeşitlemesi, Sular Tanıktır Aşkıma gibi birçok şiir kitabı vardır.

O, bu kitaplarında ölüm orucu direnişini ve bu direnişte şehit dü-şenleri de anlatmıştır. Direnişin şairidir O. Ve ÖO şehitlerinin en fazla yaşandığı bir Temmuz ayın-da aramızdan ayrılır. Fakat şiirleri ve adı hep yaşayacak...

*Amansız sarılara bırakmak yok ölümü
bezgin yakarışlara bırakmak yok
sular da değişiyor, taş ve toprak da
ölüm de değişiyor, ölümün anlamı da
'Ölüm adın kalles olsun' demişken
bir usta
bir yanda güneşi özgürlük bilenler,
bir yanda güneşe bahçeleri serpenler
'Ölüm adın zafer olsun' dediler
bin yıllık tarihsel utancı
yaşamın bakışlarından silerek öldüler...*

*Alnınızda dalgalanan bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına
Durmak yok bu koşuda
teslim olmak yok!
Ağıt yok dilimizde
dizlerde titreme yok!
Kaç güneş sönerse sönsün içimizde
Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup sizi haykıracağız
Biz kazanacağız!
Biz kazanacağız!
BİZ KAZANACAĞIZ!...*

ğı Bebel, Alman komünist hareketinin önderlerin-dendir. "Kadın ve Sosyalizm" adlı kitabı en bilinen eseridir.

☆ 15 Ağustos 1984- Eruh ve Şemdinli baskınları-yla PKK gerilla savaşını başlattı.

☆ 18 Ağustos 1944- Alman Komünist önder Thaelman katledildi.

☆ 19 Ağustos 1936- İspanyo şair Federico Garcia Lorca İspanyol fa-şizmi tarafından öldürüldü.

☆ 20 Ağustos 1981-Devrimci Yol militanı Mustafa Özenç idam edildi.

☆ 23 Ağustos 1927- ABD'de işçi önderleri Sacco ile Vanzetti idam edildiler. Onlar için çok büyük kitle gösterileri ya-pıldı.

☆ 5-6 Ağustos 1945- Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atıldı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşının bit-mesine az bir zaman kala ABD, Ja-ponya'nın üzerinde, atom bombasının gücünü ve etkisini denedi. 500 bine yakın insanın ölmesine, bir o kadarı-nın sakat kalmasına sebep oldu. Atıl-dığı bölgede doğal yaşamı yok eden bombaların etkisi yıllar sonra bile gö-rüldü. Japonya'da doğan sakat çocuklarda izlerini gösterdi.

☆ 13 Ağustos 1913- Al-man komünisti Bebel Öl-dü. Lenin'in "işçilerin en yakın ve en çok sevdikle-ri lider" olarak tanımladı-

Halk isyanları ve devrimler üzerine

Gezi Parkı ile başlayıp tüm ülkeye yayılan halk hareketi, bir kez daha devrim ve “devrimci durum”u gündeme getirdi. Hareketin yükseldiği günlerde “bu bir devrim” diyenler oldu. Ya da “devrim kapımızı çaldı, ama açmaya boyumuz yetmedi” diyenler...

Bunun bir devrim olmadığı ortadadır. Fakat Türkiye tarihindeki en büyük, en kitlesel bir halk hareketi ile karşılaştığımız da gerçektir.

Hareket, kendiliğinden patlak verdi. Ama dünyada birçok halk ayaklanması, hatta devrimler bile, bir olay ya da bir gelişme üzerine kendiliğinden başlamıştı. Önemli olan, sonrasında kimin önderlik ettiği, hareketi nereye yönlendirdiği idi. Son örneğini Arap isyanlarında gördüğümüz gibi, komünist ve devrimci önderlikten yoksunluk, onu emperyalist oyunlara açık hale getiriyor, dinci partileri iktidara taşıyordu. Sonuçta en örgütlü güç kimse, onlara yarıyordu.

Bizde de ne yazık ki, komünist ve devrimcilerin gücü, halk hareketini yönetmeye, yönlendirmeye yetmedi. Böyle olunca, hareketin temel sloganı haline gelen hükümeti düşürmeyi başaramadı. Tabi ki, hükümet değişikliği devrim değildir. Ancak kitlelerin kendi gücüyle bir hükümeti istifa ettirmesi Türkiye’de ilk olacaktır; bunun verdiği moral ve güven duygusu, geleceğe çok daha güçlü bir birikimler bırakacaktır.

Her ne kadar hükümete geri adım attırmayı başarsa da, bu temel talebin karşılanmaması ve hareketin şiddetle bastırılması, devrimci önderlik boşluğunun doğal bir sonucudur. Bu büyük direnişten çıkarılması gereken en önemli ders; örgütlenmek ve gerekli şekilde teçhizatlanmaktır.

Kuzey Afrika ülkelerinde başlayan halk ayaklanmaları üzerine kaleme alınan TİKB(B) merkezi yayın organı İhtilalci Komünist’in Mayıs-Haziran 2011 tarihli başyazısını, yaşanan büyük direniş üzerinden yeniden okumakta yarar vardır. Güncel öneminden dolayı bu yazıyı kısaltarak yayınlıyoruz. Ara başlıklar tarafımızdan konulmuştur.

Son aylardaki dünyada ve Türkiye’deki gelişmeler, yeni bir dönemece işaret ediyor. Yıllardır iktidarda bulunan gerici diktatörleri deviren halk isyanları, bugün henüz bir devrimle sonuçlanmasa da, halkın gücünü yeniden ortaya çıkarıyor ve tüm ezilen-sömürülen kesimlere moral veriyor, yol gösteriyor.

1990’larda başlayıp 2000’li yıllara kadar süren, (emperyalist ideologların “yenidünya düzeni” olarak tanımladığı) engelsiz sömürü düzeni hayali, kısa sürede tuzla buz oldu... Burjuva ideologların başlattığı bu büyük ideolojik taarruz, kendine “sol” diyen birçok kesimi de etkisi altına almıştı. Onlar da bu ideologlardan aparttıkları görüşleri, “sol” soslarla süsleyerek tüm topluma zerkettiler. Hatta denilebilir ki, burjuva ideologlardan daha etkili oldular ve burjuvaziye büyük hizmetler sundular.

Oysa sınıflar varolduğu sürece sınıf mücadelesi de olacaktır. Sömürü ve baskının şiddeti arttıkça, başkaldıranlar da artacak, halk isyanları çıkacaktır. Bu, bin yıllardır yaşanan tarihsel gerçeklerdir. Bütün bu gerçekleri bir kenara atarak, dünyanın o kesitteki durumunu dondurup teorileştirdiler

ve artık hep böyle kalacağını iddia ettiler. Yüzyıl süreceği varsayılan bu hayal, 10 yıl içinde çöktü.

Devrim yeniden yükseliyor

‘90’lı yılların kulakları sağır eden ideolojik bombardımanı, 2000’li yıllarda ABD’nin aldığı darbelerle birlikte çökmüştü. Fakat asıl çöküş, Arap halklarının isyanlarıyla devrilen, ülkesinden kaçan diktatörlerle yaşanmaktadır. Bu, sadece ABD’nin mutlak üstünlüğü üzerine yapılan methiyelerin çöküşü ile sınırlı kalmayan, emperyalist-kapitalist sistemi mutlaklaştıran teorilerin de çöküşüdür. Dolayısıyla ‘90’lı yıllarda arşa çıkıp da bugüne kadar etkisini bir biçimde sürdüren emperyalizmin ideolojik hakimiyetine ciddi bir darbe vurulmuştur. Emperyalizmin ideolojik hakimiyeti sarsılmakta, yenden devrimin, sosyalizmin prestiji yükselmektedir.

Dünya ölçeğinde yaşanan bu değişim, **yeni bir dönemecin de başlangıcıdır**. 11 Eylül’den sonra “artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” sözü sıkça söylenmişti. Fakat bunu söyleyenlerin önemli bir kısmı, ABD’nin ortalığı kasıp kavuracağını, her tarafı yerle bir edeceğini ve üstünlüğünü perçinleyeceğini düşünüyorlar, bunu kastediyorlardı. Oysa tersi oldu. ABD’nin yaptığı her hamle geri tepti. Kaldırdığı taşlar ayağına düştü. Eski gücünü, otoritesini ve en önemlisi tüm dünyaya yayılmış olan ideolojik-kültürel hegemonyasını kaybetti. Dünya halklarının en fazla nefret ettiği ülke haline geldi.

Sonuçta tersten de olsa “hiçbir şey eskisi gibi” olmadı. Zaten diyalektik ve tarihsel materyalizm, “değişmeyen tek şey değişimdir” der. Bu değişim, kimi dönem zikzaklar çizse de hep ileriye doğrudur. Onu dondurmaya kalkan, burjuva ideologlardır. Ancak yaşam, bir kez daha onları yalancı çıkarmıştır.

Sınıflar varolduğu sürece sınıf mücadelesi hep olacaktır. Sömürü ve baskının şiddeti arttıkça, başkaldıranlar da artacak, halk isyanları mutlaka çıkacaktır. Bu, bin yıllardır yaşanan tarihsel gerçeklerdir.

Bütün bu gerçekleri bir kenara atarak, dünyanın o kesitteki durumunu dondurup teorileştirenler ve artık hep böyle kalacağını iddia edenler çıkmıştı. Yüzyıl süreceğini söyledikleri bu hayal, 10 yıl içinde çöktü!

2011 yılına Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya halk isyanları ile girdik. Bu isyanları, emperyalist burjuvazi ve işbirlikçileri bir biçimde bastırmışlarsa da, kimi tavizler vermek zorunda kaldılar. Kaldı ki bu tavizlere rağmen halk, talepleri için yer yer ayaklanmalar gerçekleştiriyor. Dolayısıyla emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin işi halen zor. (...)

Sonlanan veya devam eden tüm bu ayaklanmalarda, diktatörlük yönetimine, anti-demokratik uygulamalara duyulan tepki vardır. Her birinde bazı yönler daha fazla öne çıksa da, krizle birlikte daha da artan yoksulluk ve işsizlik, buna karşı yapılan eylemlerin şiddetle bastırılması, ezilen ulus ve mezhepler üzerindeki baskılar, hemen hepsinin ortak kesenidir. **Yıllardır biriken tepkiler, bazen bir kıvılcımla tutuşabilmekte, komşu halklardaki direnişler, diğerlerine de örnek olmakta ve tüm bölgeyi sarabilmektedir.** Son altı ay içinde gelişen Arap halklarının isyanlarını bu şekilde değerlendirmek gerekir.

Emperyalizmin oyunu mu?

Bu isyanların ABD tarafından çıkarıldığını söyleyenler de vardır ve bu sav, kimi çevrelerde etkili de olmaktadır. ABD'nin Bush dönemindeki Dışişleri Bakanı Rice'ın "Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya 21 ülkenin yönetimi değişecek" sözlerine atıf yapılmakta, Libya ve Suriye'deki gelişmeler de bu savı güçlendirecek şekilde kullanılmaktadır.

ABD, hegemonyasını kurmak, varolanları ise sağlamlaştırmak için, bu tür planlar yaptı ve bunları bir şekilde ifade etti. Amacı; bu ülke yönetimlerini daha fazla işbirliğine zorlamak ve diğer emperyalistlerle ilişkilerini baltalamaktı. Onların şahsında ABD'nin isteklerini reddeden tüm ülke yönetimlerine bir gözdağı vermektir. Ama bu yönetimlerin halk isyanlarıyla devrilmesi, hiç işlerine gelmezdi. Hele ki kendi işbirlikçilerinin bu şekilde gitmesini istemeleri mümkün değildi... **ABD, son ana kadar bu diktatörlerin arkasında durmuştur. Ta ki, isyanları başka türlü bastıramayacağına anlayana dek...**

Bu tür savlar, **halkın gücüne inanan, her şeyi emperyalistlerin belirlediği ve onların çıkardığını düşünen komplocu, egemen ideolojinin kölesi olmuş kişi ve yapılara aittir.** Hiç kuşkusuz emperyalistler kendi çıkarları doğrultusunda halkları

Halk isyanları, hatta devrimler bile yenilgiye uğrayabilir.

Fakat bu durum, onların şu ya da bu emperyalist güç tarafından çıkarıldığı anlamına gelmez.

Daha da önemlisi, direnerek alınan bir yenilgi, geleceğe çok daha büyük bir miras bırakır. Halk, direniş okulunda pişer, yılları bulacak birikim ve tecrübeleri, direniş sürecinde birkaç ayda edinir.

Düşmanlarını ve dostlarını birbirinden ayırmakta ustalaşır, onları çok daha iyi tanır. Daha pek çok konuda eşsiz bilgi ve deneyim kazanır. Ve hatalarından-eksiklerinden doğru sonuçlar çıkardığı ölçüde, yarının devrimini hazırlar.

Unutmayalım ki, Paris Komünü'nün yenilgisinden çıkarılan derslerle, Ekim Devrimi başarıya ulaşmıştır.

kışkırtıp birbirine kırdırmak isterler. Bunun yüzlerce, binlerce örneği de vardır. Fakat bunu, kendisine karşı olan veya isteklerini tam olarak yaptıramadığı yönetimleri yıpratıp düşürmek için yaparlar. Bunun için ya ulusal-mezhepsel ayrılıkları kışkırtır, ya da satın aldığı bir grubu ayaklandırır. Bunda başarılı olabilmeleri için bile, o ülkede yönetim karşıtı önemli bir muhalif kesimin bulunması gerekir. Aksi halde kitle desteğini arkalarına alabilmeleri ve uzun süre hegemonyalarını kurabilmeleri mümkün olmaz. Başta Ukrayna olmak üzere, eskiden SB'ye bağlı ülkelerde ABD'nin başlattığı "renkli devrimler" in akıbeti ortadadır.

Tunus'ta başlayıp Kuzey Afrika ve Ortadoğu'ya yayılan halk isyanlarının ise, emperyalistlerin kışkırttığı "renkli devrimler" le hiçbir benzerliği yoktur. Burada işçi ve emekçiler, emperyalizmin kuklası diktatörlere karşı tek yürek olmuş ve bu diktatörler gidene kadar da eylemlerini büyütür sürdürmüşlerdir. **Bu ülkelerde devrimci, komünist bir önderliğin olmayışı en büyük handikaptır.** Buna karşın sınırlı da olsa devrimci-demokrat yapıların etki gücü söz konusudur. İsyarla birlikte kurulan halk komiteleri, gençlerden oluşan savunma birlikleri, işbirlikçilere karşı cezalandırma eylemleri, bunun göstergeleridir. Keza isyanlar başlar başlamaz, zindanlara, polis binalarına yapılan baskınlar, ilk taleplerinin, "siyasi tutsakların salıverilmesi" olması gibi unsurlar, bu etkiyi göstermektedir.

Mısır'da da Mübarek'in sonu, greve çıkan ve giderek tüm ülkeye yayılan işçi hareketinin başlamasıyla gelmiştir. Yönetimlerinde ileri, demokrat sendikacıların bulunduğu sendikalar, bu isyanın bir parçası olmuşlardır.

Böyle bir hareketi, hiçbir emperyalist güç başlat(a)maz. Halkın kendi gücünü görmesini ve kendine güveninin artmasını hiçbir istemez çünkü. Bunda kendi sonlarını görürler. Hareketin nerede duracağını kestirmeleri de, hiç kolay değildir, böyle bir riski göze alamazlar.

Sadece çıkan bir ayaklanmayı kendi amaçları için kullanmaya çalışırlar. Bunun için de isyan, daha fazla büyümeden, rejimin temel kurumlarını yıkmadan, yani devrime dönüşmeden, kendi istedikleri yöne çekmek için ellerinden geleni yaparlar. Bunu başarabilmeleri, önderliğin zayıflığına veya satın alınabilmesine, hareketin

bilinç ve örgütlülük düzeyinin henüz o noktaya ulaşmamış olmamasına bağlıdır.

Halk isyanları, hatta devrimler bile yenilgiye uğrayabilir. Fakat bu durum, onların şu ya da bu emperyalist güç tarafından çıkarıldığı anlamına gelmez. Ve daha da önemlisi, direnerek alınan bir yenilgi, geleceğe çok daha büyük bir miras bırakır. Halk, direniş okulunda pişer, yılları bulacak birikim ve tecrübeleri, direniş sürecinde birkaç ayda edinir. Düşmanlarını ve dostlarını birbirinden ayırmakta ustalaşır, onları çok daha iyi tanır. Daha pek çok konuda eşsiz bilgi ve deneyim kazanır. Ve hatalarından-eksiklerinden doğru sonuçlar çıkardığı ölçüde, yarının devrimini hazırlar. Unutmayalım ki, Paris Komünü'nün yenilgisinden çıkarılan derslerle, Ekim Devrimi başarıya ulaşmıştır.

"Devrimci durum" nedir?

Tartışmalar, bu isyanların bir devrim olup olmadığına odaklanmaktadır. Kuşkusuz her halk ayaklanması ve yönetim değişikliği, devrim olarak adlandırılmaz. Arap halklarının ayaklanmaları da hem içerik yönüyle, hem de sonuçları itibarıyla bir devrim olmadığını ortaya koymuştur. **Ancak bu durum, ne bu isyanları küçümsemeye, ne de ortaya çıkardığı muazzam deneyimleri ve kazanımlarını yok saymaya yol açmalıdır.**

Diğer yandan birçok liberal burjuva ve reformist, bu ayaklanmaları devrim olarak nitelemektedir. Böylece devrimi sulandırmakta, onun gerçek niteliğini gözlerden saklamakta ve var olan duruma methiyeler dizerek, kitleleri kandırmaya devam etmektedirler. **Çok iyi bilinmektedir ki, burjuvazi, en küçük düzen-içi bir değişimi, hatta kitlelerin aleyhine yapılan düzenlemeleri dahi, "devrim" olarak lanse etmektedir.** Bu şekilde kitlelerin devrime duyduğu özlemi sömürmekte, yasalarını rahatça geçirmekte, hem de devrimi böylesine sıradanlaştırıp içini boşaltmaktadır. Esasında reformistlerin ve burjuva aydınların yaptıkları da bundan farklı değildir.

Son isyanların patlak verdiği Kuzey Afrika ve Ortadoğu ülkeleri başta olmak üzere, **bugün dünyanın pek çok yerinde nesnel olarak "devrimci durum" un varlığı ortadadır.** Ancak her devrimci durumun, devrime yol açmayacağı da tarihsel olarak kanıtlanmış bir gerçektir.

Lenin, “devrimci durumu” tanımlarken, “sadece ‘yönetilenlerin yönetilmek istememesi yetmez’, aynı zamanda ‘yönetenlerin eskisi gibi yönetememeleri’ gerekir” marksist yaklaşımını hatırlattıktan sonra, genel olarak “devrimci durumun belirtileri”ni şu üç noktada toplamıştır:

“1-Egemen sınıflar için, egemenliklerini değişmemiş biçimde sürdürmenin olanaksızlığı; ‘tepedekiler’in şu ya da bu krizi, egemen sınıfın politikasının krize düşmesi ve ezilen sınıfların hoşnutsuzluğunun, öfkesinin, bu krizin yol açtığı çatlağı yararak patlaması.

2-Ezilen sınıfların yoksulluk ve sefaletin alışılmış ölçülerin üzerine çıkması.

3-‘Barışçıl’ dönemlerde kendilerini sessizce sömürten fakat fırtınalı bir dönemde kriz koşulları sayesinde bizzat ‘tepedekiler’ tarafından bağımsız tarihsel eyleme zorlanan kitlelerin eylemliliğinde -sözünü ettiği- biz nedenlerden kaynaklanan- bir yükselmenin kaydedilmesi.” (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky -inter yayınları- sf:157)

Bu tanımlamadan da görüleceği üzere “devrimci durum”, egemen sınıfların kriz dönemlerinde ortaya çıkmaktadır. Kriz koşullarının ezilen kesimlerin yaşamını katlanılmaz kılması ve buna karşı tepkilerin giderek yükselen eylemlerle kendini ortaya koyması, nesnel olarak “devrimci durumu” yaratmaktadır.

Bu genel tanımlamayı bugünkü somut durumla karşılaştıracak olursak; emperyalist-kapitalist sistemin içine düştüğü kriz ve emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşmak için birbirleriyle kıyasıya savaşımının, tüm işçi ve emekçileri, ezilen halkları tehdit ettiğini, yaşam ve çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdığını görüyoruz. Ve birçok ülkede işçi ve emekçiler, ezilen halklar, krize ve emperyalist işgale karşı ayaklanmakta, giderek yükselen biçimlerle tepkilerini ortaya koymaktadır. Elbette her ülkede bunun derecesi, olgunluk düzeyi farklı farklıdır. Ancak genel olarak bir devrimci durumun varlığından sözedilebilir. Fakat mesele şudur ki, her devrimci durum, otomatikman devrime yol açmaz.

Devrim için zorunlu koşul:

Öznel faktör

Lenin, “devrimci durumu” tanımladıktan sonra şunları söylüyor: “Her devrimci durumda değil, ancak yukarıda sayılan nesnel değişikliklerin yanı sıra, bir öznel değişiklik olduğu zaman, yani devrimci sınıf, kriz dönemlerinde bile ‘düşü-

rülmezse’ kendiliğinden düşmeyecek olan eski iktidarı ezmek amacıyla devrimci kitle eylemleri için yeterince güçlü olabilir” (age sf:158, abç)

Bir ayaklanmayı, bir isyanı “devrim” olarak niteleyebilmek için, nesnel olarak “devrimci durumun” varlığının yetmediğini, bir de “öznel faktörün” gerektiğini görüyoruz. Bu, varolan düzene karşı ayağa kalkanların, o düzeni devirecek bir bilinç ve örgütlülük düzeyine sıçramasıdır. Çünkü her devrimin temel sorunu, iktidar sorunudur. İktidarı ele geçirmeyi hedeflemeyen bir halk ayaklanması, devrim olarak nitelenemez. Böyle bir bilinç ve ona uygun bir duruş, bir örgütlülük zorunludur.

Marks, “Fransa’da Sınıf Savaşları” adlı eserinde, “devrim, kuvvetli ve birleşik bir karşı-devrimi yaratarak ilerler; yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece daha güçlü saldırı vasıtaları bulur” der. Devrimin başarıya ulaşması için, bu tedbirleri bertaraf edecek bir güce, her aşamada doğru yolu bulacak ve kitleleri buna seferber edecek bir önderliğe ihtiyaç vardır.

Marks, “ayaklanmanın bir sanat olduğu”nu boş yere söylememiştir. Bu sanatın başlıca kuralının da, “korkunç cesur ve geri dönmeyecek derecede kararlı bir taarruz” olduğunu belirtir. Ayaklanma ile oynanmayacağını, bir kez başladıktan sonra, sonuna kadar götürülmesi gerektiğini söyler.

Lenin de, hem Komün’ü, hem de 1905 devrimini incelemiş, 1917 devrimini zafere götüren taşları, o devrimlerden çıkardığı derslerle döşemiştir. “Moskova Ayaklanmasının Dersleri”nde (Aralık 1905’de Moskova işçilerinin Bolşevikler önderliğindeki ayaklanmasına dair) şunları söylemektedir: “Proletarya, mücadelesinin objektif koşullarındaki değişikliği ve grevden bir ayaklanmaya geçişin gereğini liderlerinden daha çabuk anladı. Her zaman olduğu gibi, pratik teoriyi geçti” (Kitle İçinde Parti Çalışması - Ekim yayınları- sf:41)

“İşçiler büyük sayılarla işe koyuldular, fakat bu bile onları tatmin etmedi. Bilmek istiyorlardı: Bundan sonra ne yapılmalıdır? Aktif önlemler istediler. Aralık ayında biz sosyal-demokrat proletarya liderleri, tıpkı birliklerinin birçoğunun savaşta aktif rol almasına meydan vermeyecek şekilde düşüncesizce yaşayan bir başkumandana benziyorduk. İşçi kitleleri kararlı kitle eylemlerine girişmek için gerekli talimatı istediler, fakat bu talimatı alamadılar” diyerek özeleştiri vermiştir.

Plehanov’un bu ayaklanmadan çıkardığı ders; “silaha sarılınmaması gerektiği” iken, Lenin, “tam tersine daha kararlı, enerjik ve saldırgan bir şekilde silaha sarılmalıydık” der. Lenin’i 1917 Ekim devrimini başarıyla sonuçlandıran bir lider yapan da, bu farktır.

“Gericilik, barikatlara, kalabalığa ve binalara kurşun yağdırmaktan öteye gidemez. Ama devrim, Moskova gönüllü çarpışma birimlerinden çok daha ileriye gidebilir” demiştir. Ve bu sözlerini, Ekim devrimine önderlik ederek, pratik olarak da kanıtlamıştır.

Bütün bu örneklerden de görüleceği gibi, her devrimci durum devrime yol açmıyor. Aynı zamanda her devrim, zaferle taçlanmıyor. Devrimi zaferle taçlandırmak ve sonuna kadar götürmek için, söz konusu nesnel ve öznel şartların yanı sıra, devrimci komünist bir önderliğe ve bu önderliğin her yeni gelişmede doğru politika ve taktiklerine ihtiyaca duyuluyor. Bunu başaran parti ve önderler, devrimin partisi ve önderi olabiliyorlar. Diğerleri ise, yenilen devrimlerin bedelini ödüyorlar. Hem de bazen çok ağır biçimde...

Onun içindir ki, ML ustalar, elverişli nesnel ve öznel koşullar olgunlaşmadan ayaklanmayı başlatmanın, “bir cinayet” olacağını vurgulamışlardır. Fakat bir kez başladı mı, sonuna kadar götürmektir komünistlerin görevi. Marks ve Engels’in Paris Komünü’nde yaptığı budur. “Koşulların olgunlaşmadığını” söyleyip oturmak, teoriye uyup uymadığını tartışmak, doktrinerlerin işidir ve o koşullarda halka ihanet etmektir.

Ülkemizde “devrimci durum”

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da esen bu isyan rüzgarının, Türkiye’yi de etkilememesi düşünülemez. Türkiye, egemen sınıf sözcülerinin yaydıklarının aksine, krizin etkilerini en fazla yaşayan ülkelerden biridir. Diğer yandan emperyalist kapışmanın tam merkezinde yer almaktadır. İşçi ve emekçiler, bunun sonuçlarını bütün ağırlığı ile yaşamlarında hissetmektedirler.

Son iki-üç yıl içinde krizle birlikte daha da artan hak gasplarına, ağır çalışma koşullarına, taşeronlaştırmaya karşı irili-ufaklı birçok eylem yapılmıştır, halen de yapılmaktadır. Sadece işçiler değil, memurlar da sokağa çıkmış, fiili grevler yaşanmıştır. Eczacılar, doktorlar, mühendisler, avukatlar, toplumsal statüleri görece daha iyi

olan kesimler bile, varolan durumdan etkilenerek giderek artan oranda eylemlere başvurumaktadırlar. Liseli ve üniversiteli öğrenciler, uzun yıllar süren suskunluklarını büyük oranda kırmışlar, çeşitli eylemler gerçekleştirmişler, hatta okul boykotu yapmışlardır.

Toplumsal sınıf ve katmanlar bu durumdayken, ezilen ulus olarak Kürt halkı, on yıllardır sürdürdüğü mücadeleyi, zikzaklarına rağmen, büyüyen eylemleriyle yükseltmiş durumdadır. Kürt illerinde hemen her gün polisle çatışmakta, sokaklar yangın yerine çevrilmektedir. Ayrıca başta İstanbul olmak üzere metropollerde yaşayan Kürtler de, giderek daha fazla sokağa çıkmakta, benzer ruh halini yansıtmaktadır. (...)

Bu tablo “yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediğini” göstermektedir. Yönetenlerin de “eskisi gibi” yönetemedikleri bir gerçektir. Uzun bir süredir dillendirilen “yeni bir anayasa” ihtiyacı, bunun ürünüdür... Burjuva klikler arası mücadelenin bu kadar keskin ve şiddetli yaşanması bile, “yönetenlerin eskisi gibi yönetemedikleri”nin göstergelerinden biridir.

Egemen sınıflar, kitlelerde giderek artan hoşnutsuzluğu seçimlerle gidermeye çalışmaktadır... Kitleler, oyları ile bir şeyleri değiştiremeyeceğinin farkına ne kadar varırlarsa, seçimlere, parlamentoya ve onun belirlediği hükümete, yasalarına güvenleri o kadar azalır. Zaten son gelişmeler, kitlelerin burjuva kurumlara olan güveninin giderek azaldığını göstermektedir. Sözde en “güvenilir” olarak gösterilen kurumlar da dahil olmak üzere, neredeyse devletin tüm kurumları, kitlelerin gözünde büyük bir itibar yitimine uğramıştır. Dolayısıyla seçimler de kitlelerin biriken öfkesini yatıştırmaya, seçim sandığı ile dindirmeye muktedir değildir.

Seçim sonrası ise, çok daha büyük sorunlara gebe dir. Yeni anayasa tartışmaları, hem egemen kliklerin çekişmelerini arttıracak, hem de işçi-emekçi, tüm toplumsal kesimlerin hoşnutsuzluğunu derinleştirecek, eylemlerin düzeyini ve çapını büyütecektir.

Kısacası “devrimci durum” olarak tarif edilen nesnellik, Türkiye için de geçerlidir. Önümüzdeki aylarda bu durumun yeni gelişmelerle birlikte daha fazla olgunlaşması, keskinleşmesi kaçınılmaz görünmektedir. Bu da daha fazla kitlelerin sokağa çıkması, yer yer ayaklanmaların

“Hiçbir sosyalist, hiçbir zaman ve hiçbir yerde, (bundan sonrakilerin değil de) ille de bu savaşın, (yarın yaşanacak bir devrimci durumun değil de) bugünkü devrimci durumun devrime yol açacağını garanti- ni vermemiştir. Burada sözkonusu olan, tüm sosyalistlerin en tartışılmaz ve en temel görevidir: Kitlelere devrimci durumun varlığını anlatma, genişliğini ve derinliğini açıklama, devrimci eylemlere geçme ve bu yönde faaliyetler yürütmek için devrimci duruma uygun örgütler yaratmada ona yardımcı olma... Halkı harekete geçirmek ve ayaklandırmak... Krizden kapitalizmin çöküşünü hızlandırmak için yararlanmak... Komün ve Ekim-Aralık 1905 örneklerini kendilerine klavuz edinmek. (Biz buna Ekim ve sonrasında devrim deneyimlerini de eklemeliyiz-bn) İşte bu görevlerin bugünkü partiler tarafından yerine getirilmemesi, onların ihanetidir, politik ölümdür, rollerinden vazgeçmeleri anlamına gelir.”

Lenin

yaşanması anlamına gelecektir.

Ancak son Arap isyanlarının da gösterdiği gibi, “devrimci durum”un varlığı, hatta halk isyanlarının başlaması, kendiliğinden devrime götürmez. Bu nesnellik, öznel faktörle birleşmediği zaman, kimi kazanımlar olmakla birlikte, ayaklanmalar bastırılmakta, sonrasında ağır bedeller ödenmektedir. Onun için “bilinçsiz sürecin bilinçli unsurları”na, yani devrimci, komünist önderlere, kadrolara ihtiyaç vardır.

Devrim için örgütlenmek

Bize düşen, kitlelerin öncü kesimlerinden başlayarak hoşnutsuz-tepkili tüm kesimlerin bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmektir. Kuşkusuz önceliğimiz işçi sınıfı ve gençlik olacaktır. Proletarya, çağımızın en devrimci sınıfıdır ve halk ayaklanmalarının devrim ve sosyalizme doğru ilerlemesinin en önemli unsuru, proletaryanın buna önderlik etmesidir. Dolayısıyla proletarya içinde örgütlenmek, ML hareketler için olmazsa olmazdır.

İkincisi gençlik içinde örgütlenmektir. Gençliği kazanan geleceği de kazanır. İşçi, emekçi, öğrenci gençlik, her devrimin motoru olmuştur. O yüzden de bütün devrimler gençtir. Hem kitlesi, hem muhtevası itibarıyla... Engels’in dediği gibi, “gençlik, özellikle işçi gençlik, geleceği tayin edecektir”. Onun içindir ki, ML’ler daima gençliğin, özellikle de işçi gençliğin örgütü olmalıdırlar.

İşçi sınıfı ve gençliğin örgütlenmesi, ilk başta bunların kitle örgütleri olan sendikalarda, birliklerde, derneklerde vb. bulunmayı gerektirir. Genel olarak kitleler büyük bir örgütsüzlük içindedir. Bu durumu gerici ve faşist örgütlenmeler değerlendirilmekte, dini de kullanarak kitleleri iyice uyuşturmaktadır. Oysa sınıfsal-toplumsal çıkarları için bir araya gelmek, siyasallaşmanın ve mücadele etmenin ilk adımıdır. Bu adım, kitle örgütlerine katılmakla atılır. Zaten sınırlı üyelere sahip olan bu örgütlülükler, kayıtsız kalmamız düşünülemez. Aksine toplumun öncü kesimleriyle bağ kurmanın ve onları devrim-sosyalizm mücadelesine katmanın en önemli yollarından biri, bu kitle örgütlerinde çalışmaktır...

Buralarda ne kadar kök salar ve ilişkilerimizi geliştirirsek, örgütlenme ağı-mızı o denli büyütür, etki gücümüzü arttırırız. Bu, aynı zamanda önümüzdeki dönemde patlak verecek herhan-

gi bir olaya karşı da örgütlü bir duruş göstermek bakımından yaşamsaldır...

İçinde bulunduğumuz durum itibarıyla, Türkiye’de yakın bir zamanda meydana gelecek bir ayaklanma, isyan vb. Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının yaşadığı sorunlarla bizleri karşı karşıya bırakacaktır. Çünkü öznel faktör, devrimci komünist önderlik boşluğu, büyük bir handikap olarak durmaktadır. Bunu telafi edecek yol ve yöntemleri bulmak ve bugünden yol almak zorundayız. Aksi halde ortaya çıkacak son derece elverişli koşulları değerlendiremeyen komünist ve devrimciler olarak kalırız. Bunun vebali, sorumluluğu çok ağırdır.

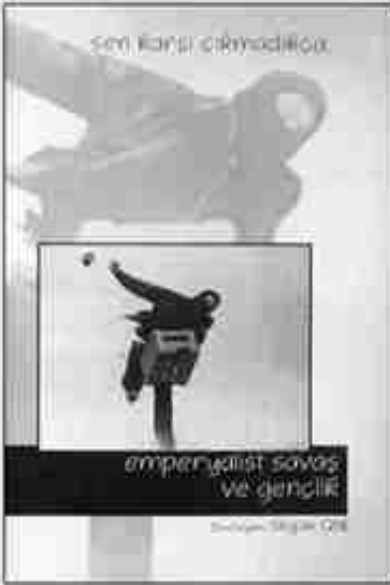
Lenin, devrimci durum yaşayan ülkelerdeki komünistlerin görevlerini şöyle hatırlatıyor:

“Hiçbir sosyalist, hiçbir zaman ve hiçbir yerde, (bundan sonrakilerin değil de) ille de bu savaşın, (yarın yaşanacak bir devrimci durumun değil de) ille de bugünkü devrimci durumun devrime yol açacağını garanti- ni vermemiştir. Burada sözkonusu olan, tüm sosyalistlerin en tartışılmaz ve en temel görevidir: Kitlelere devrimci durumun varlığını anlatma, genişliğini ve derinliğini açıklama, devrimci eylemlere geçme ve bu yönde faaliyetler yürütmek için devrimci duruma uygun örgütler yaratmada ona yardımcı olma... Halkı harekete geçirmek ve ayaklandırmak... Krizden kapitalizmin çöküşünü hızlandırmak için yararlanmak... Komün ve Ekim-Aralık 1905 örneklerini kendilerine klavuz edinmek. (Biz buna Ekim ve sonrasında devrim deneyimlerini de eklemeliyiz-bn) İşte bu görevlerin bugünkü partiler tarafından yerine getirilmemesi, onların ihanetidir, politik ölümdür, rollerinden vazgeçmeleri anlamına gelir.” (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky sf:161)

Tarihe böyle geçmek istemiyorsak, en başta kitleleri örgütlenme görevini yerine getirmek zorundayız. ML bir program ve tüzüğe sahip olmanın yeterli olmadığını, bunun ete-kemiğe bürünmesi için kitlelerle buluşması gerektiğini sıkça söylüyoruz. Aksi halde en ideal programlar bile, birer metin parçası olmaktan kurtulamazlar. Bunlar ancak yaşamda vücut bulduğu oranda anlam kazanır, gelişir ve yetkinleşir. Bunun yolu da örgütsel ağına daha fazla genişlemesinden geçer. (...)

Kısacası, başta kendimiz olmak üzere yakın çevremizi daha örgütlü hale getirmeliyiz. Örgütleyerek örgütlenecek, eğiterek eğitileceğiz. Rolümüzü gerçekten oynayabilmenin başka yolu yoktur...

GENÇLİK BROŞÜRLERİ

Emperyalist savaş
ve gençlikGücümüz
örgütlülüğümüzdür!Liseli gençliğin sorunları
ve örgütlenmesiYEDİVEREN
YAYINLARI**KÖKLERİMİZ TOPRAKTA
TARİHTEN GELİYORUZ
ŞEHİTLER ALBÜMÜ****Derleyen: Devrim Zafer**

Herbin mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI**Derleyen: Osman Fatih**

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN**Derleyen: A. İsmail**

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı.

**İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLAR;
HÜCRELER****Derleyen: Nevin Berktaş**

12 Eylül yıllarında faşist yapımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK**Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş**

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş günceleri.

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ**Derleyen: Sezai Ekinci**

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ**Derleyen: İsmail Cüneyt**

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının örgününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırladığı I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER**Derleyen: Alman Komünist Partisi**

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karıştırmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

**Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç
3 KASIM SEÇİMLERİ****Derleyen: Azmi Akan**

Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI**Derleyen: Remzi Basalak**

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkenceye direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler**Derleyen: Hamit Tekin**

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap. İşçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE**Derleyen: Osman Akgün**

"Topluma kazandırma" adı altında karıştırmaya çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ**Derleyen: Selma Aybal**

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa bağlamaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI**Derleyen: İsmail Gökhan Edge**

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU**Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar**

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONFERANS BELGELERİ**Derleyen: Ataman İnce**

TİKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLAR; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI**Derleyen: Nevin Berktaş**

"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFİYECİLİK**Derleyen: Osman Yaşar Yoldaşcan**

12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL**Derleyen: Nevin Berktaş**

12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'ü, direnilerin gözünden anlatmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER**Derleyen: Metin Aydın**

ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı; bunun Türkiye'ye yansımaları; 2008'de başlayan ekonomik kriz, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

Kan giderdi
Bir yanda
Yaşamak
Kan gider
Kan revandı
Bir yanda ölüm
Hayırlıydı
Yaşamaktan
Bir yanda
İçi sevdalarla
Dolu
Yemyeşil
Bir daldı.
Ve ölüm ile
Sevda ile
Dönerdi devran.

Gün oldu
Cemreler
Titremeye başladı
Toprakta
Olmaz olsun
Şu tanklar
Motor sesleridir
Tırtıllı traktörler
Bana yakışan.

Gün oldu
Dineldi
Dile geldi
Beşiğindeki bebek:
Ne kadar
Sınıf ve
Tabaka varsa
Sömürücü
Kan içici ve
Çanak yalayıcı
Ve
Ne kokar
Ne bulaşır
Lümpene kadar
Hepsini ben
Gömmeye gelmişim
Ayakları çıplak
Bir çığırtkan gibi
Avaz avaz
Haykırım hala
Ayaklar baş olacak
Ayaklar baş
Haydi ha...

Enver Gökçe

AYAKLAR BAŞ OLACAK!

